

Π Ρ Α Κ Τ Ι Κ Α Β Ο Υ Λ Η Σ

ΙΑ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΜΕΝΗΣ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΣΥΝΟΔΟΣ Γ'

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΠΓ'

Τετάρτη 21 Φεβρουαρίου 2007

Αθήνα, σήμερα στις 21 Φεβρουαρίου 2007, ημέρα Τετάρτη και ώρα 10.34' συνήλθε στην Αίθουσα των συνεδριάσεων του Βουλευτηρίου η Βουλή σε ολομέλεια για να συνεδριάσει υπό την προεδρία του Γ' Αντιπροέδρου αυτής κ. **ΙΩΑΝΝΗ ΤΡΑΓΑΚΗ**.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αρχίζει η συνεδρίαση.

Παρακαλείται ο κύριος Γραμματέας να διαβάσει τις αναφορές προς το Σώμα.

(Ανακοινώνονται προς το Σώμα από τον κ. Σταύρο Κελέτση, Βουλευτή Έβρου, τα ακόλουθα:

Α. ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΑΝΑΦΟΡΩΝ

1) Ο Βουλευτής Πέλλας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΣΜΑΝΗΣ κατέθεσε δημοσίευμα εφημερίδας το οποίο αναφέρεται στα αιτήματα του Σωματείου Καθαριστριών Δήμου και Επαρχίας Γιαννιτσών και των εργαζομένων στην Καθαριότητα των Σχολείων.

2) Ο Βουλευτής Πέλλας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΣΜΑΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο κ. Τσέλιος Ιωάννης ζητεί την απαλλοτρίωση εκτάσεων για την αποκατάσταση των νέων ακτημόνων του Άνω Γραμματικού Πέλλας.

3) Ο Βουλευτής Πέλλας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΣΜΑΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο κ. Κενανίδης Απόστολος ζητεί να έχουν ιατρική κάλυψη τα επιβατικά πλοία που κινούνται στις γραμμές του εξωτερικού.

4) Ο Βουλευτής Πέλλας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΣΜΑΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο κ. Παπαδόπουλος Αναστάσιος ζητεί να ενημερωθεί για την ίδρυση στο Νομό Πέλλας Εκκλησιαστικής Σχολής.

5) Ο Βουλευτής Πέλλας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΣΜΑΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο κ. Μανώλας Άγγελος ζητεί να ενημερωθεί για την ίδρυση στο Νομό Πέλλας Ακαδημίας Δημοτικής Παραδοσιακής Μουσικής.

6) Ο Βουλευτής Πέλλας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΣΜΑΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο κ. Σαμλίδης Χαράλαμπος ζητεί να γίνει νέα ρύθμιση των οφειλών του προς το Τ.Ε.Β.Ε..

7) Ο Βουλευτής Πέλλας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΣΜΑΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο κ. Στράτος Κωνσταντακάκος, Διευθυντής Αγροφυλακής Αχαΐας, προτείνει αλλαγές στο Προσχέ-

διο Νόμου για την Ελληνική Αγροφυλακή.

8) Ο Βουλευτής Πέλλας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΣΜΑΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Δήμαρχος Μεγάλου Αλεξάνδρου Πέλλας ζητεί την ίδρυση Σχολής Αγροφυλάκων στο Δήμο του.

9) Ο Βουλευτής Πέλλας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΣΜΑΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο κ. Καραολανίδης Παναγιώτης, υπάλληλος στο Δήμο Εχεδώρου Πέλλας, ζητεί τη μονιμοποίησή του.

10) Ο Βουλευτής Πέλλας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΣΜΑΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο κ. Ιωάννης Σκούρας ζητεί να ενημερωθεί σχετικά με το εργασιακό και ασφαλιστικό καθεστώς, που ισχύει για τους γιατρούς, μόνιμους δημοσίους υπαλλήλους που τοποθετούνται σε νοσοκομεία για την απόκτηση ειδικότητάς.

11) Ο Βουλευτής Πέλλας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΣΜΑΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο κ. Βελόπουλος Απόστολος ζητεί τη συνταξιοδότησή του από το Τ.Σ.Α..

12) Ο Βουλευτής Πέλλας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΣΜΑΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο κ. Βλάχος Ιωάννης ζητεί πληροφορίες για την αξιοποίηση του πτυχίου του.

13) Ο Βουλευτής Πέλλας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΣΜΑΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο κ. Παπαδόπουλος Βασίλειος ζητεί να ενημερωθεί για το εργασιακό μέλλον των απασχολούμενων στις Δημοτικές Επιχειρήσεις των Δήμων.

14) Ο Βουλευτής Πέλλας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΣΜΑΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο κ. Πεχλιβανίδης Ηλίας ζητεί την παραχώρηση οικοπέδου.

15) Ο Βουλευτής Πέλλας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΣΜΑΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία φαρμακοποιοί υπηρετούντες στις Ένοπλες Δυνάμεις ζητούν την προσθήκη στο ν. 3457/2006 ευεργετικής διάταξης για τους φαρμακοποιούς που απέκτησαν άδεια ασκήσεως επαγγέλματος μέχρι 31/12/1996.

16) Ο Βουλευτής Πέλλας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΣΜΑΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία η κ. Γώγου Ελευθερία ζητεί την αναγνώριση της εθελοντικής της εργασίας ως κοινωνικής επιμελήτριας.

17) Ο Βουλευτής Πέλλας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΣΜΑΝΗΣ κατέθεσε δημοσίευμα εφημερίδας με το οποίο ζητείται η αναβάθμιση των Περιφερειακών Αγροτικών Ιατρείων του Νομού Πέλλας.

18) Ο Βουλευτής Πέλλας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΣΜΑΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία η κ. Παρδάλη Γεωργία ζητεί άδεια λειτουργίας φαρμακείου.

19) Ο Βουλευτής Πέλλας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΣΜΑΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία η κ. Καραγιάννη Αικατερίνη ζητεί την ανανέωση της εγγραφής της στη Σχολή Διοίκησης και Οικονομίας του Τ.Ε.Ι. δυτικής Μακεδονίας.

20) Ο Βουλευτής Πέλλας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΣΜΑΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο κ. Περπερίδης Θεόδωρος ζητεί να ενταχθεί στα αναπτυξιακά προγράμματα του Ε.Ο.Τ..

21) Ο Βουλευτής Πέλλας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΣΜΑΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο κ. Παπαδόπουλος Ιωάννης ζητεί το κλείσιμο των ανέλεγκτων υποθέσεων για παρελθόντα οικονομικά έτη.

22) Ο Βουλευτής Πέλλας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΣΜΑΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία η κ. Τσάπα Μαρία ζητεί την επιστροφή των εισφορών τις οποίες κατέβαλε στον Ο.Γ.Α..

23) Ο Βουλευτής Πέλλας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΣΜΑΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία οι εργαζόμενοι στα προγράμματα «Βοήθεια στο Σπίτι» του Νομού Πέλλας ζητούν ενημέρωση για εργασιακά και ασφαλιστικά τους θέματα.

24) Βουλευτής Πέλλας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΣΜΑΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία η κ. Φαρίνη Ευαγγελία ζητεί την εγγραφή της στο Οικονομικό Επιμελητήριο.

25) Ο Βουλευτής Πέλλας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΣΜΑΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο κ. Στάρχος Πέτρος ζητεί τη μετατροπή της σύμβασης εργασίας του με το Δήμο Κρύας Βρύσης Πέλλας.

26) Οι Βουλευτές Β' Αθηνών και Α' Πειραιώς κ.κ. ΑΝΤΩΝΗΣ ΣΚΥΛΛΑΚΟΣ και ΕΛΠΙΔΑ ΠΑΝΤΕΛΑΚΗ αντίστοιχα, κατέθεσαν αναφορά με την οποία Επιτροπή Κατοίκων Ν. Στύρων Εύβοιας διαμαρτύρονται για τη ζημία που υπέστησαν οι περιουσίες τους από τη διάνοιξη της οδού Στύρων – Ν. Στύρων.

27) Οι Βουλευτές Β' Αθηνών και Α' Αθηνών κ.κ. ΑΝΤΩΝΗΣ ΣΚΥΛΛΑΚΟΣ και ΛΙΑΝΑ ΚΑΝΕΛΛΗ αντίστοιχα, κατέθεσαν αναφορά με την οποία η Πανελλήνια Ομοσπονδία Αστυνομικών Υπαλλήλων διαμαρτύρεται για την πρόσληψη ειδικών φρουρών που θα διατεθούν στη μάχη αστυνόμευση.

28) Οι Βουλευτές Α' και Β' Πειραιώς κ.κ. ΕΛΠΙΔΑ ΠΑΝΤΕΛΑΚΗ και ΒΕΡΑ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ αντίστοιχα, κατέθεσαν αναφορά, με την οποία η Πανελλήνια Ένωση Μηχανικών Ε.Ν. διαμαρτύρεται για την απουσία των εκπροσώπων της Σ.Ε. των Μηχανικών από το Εκπαιδευτικό Συμβούλιο του Κ.Ε.Σ.Ε.Ν. / Μηχανικών.

29) Οι Βουλευτές Αχαΐας και Α' Πειραιώς κ.κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΟΣΙΩΝΗΣ και ΕΛΠΙΔΑ ΠΑΝΤΕΛΑΚΗ αντίστοιχα, κατέθεσαν αναφορά, με την οποία το Σωματείο των εργαζομένων του Θεραπευτηρίου Χρονίων Παθήσεων Εύβοιας ζητεί την πρόσληψη προσωπικού κ.λπ..

30) Ο Βουλευτής Ιωαννίνων κ. ΜΙΧΑΗΛ ΠΑΝΤΟΥΛΑΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία η Ένωση Απόστρατων Αξιωματικών Αεροπορίας ζητεί τη νομοθετική ρύθμιση ενιαίου μισθολογίου για τους απόστρατους και τους εν ενεργεία στρατιωτικούς.

31) Ο Βουλευτής Νομού Αττικής κ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΑΤΣΙΚΗΣ

κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Δήμαρχος Νέας Μάρκης ζητεί την επιχορήγηση του Δημοτικού Σχολείου Αγίας Μαρίνας στη Νέα Μάρκη για τη διαμόρφωση του αύλειου χώρου του.

32) Ο Βουλευτής Τρικάλων κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΕΓΚΑΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία οι κ. Κωνσταντίνος Ζαρόπουλος και Γεώργιος Τσόλας ζητούν την παράταση του ορίου ηλικίας των ιδιοκτητών και οδηγών λεωφορείων των Κ.Τ.Ε.Λ., για την παροχή των υπηρεσιών τους.

33) Ο Βουλευτής Λάρισας κ. ΧΡΗΣΤΟΣ ΖΩΗΣ κατέθεσε αναφορά, με την οποία ο Έπαρχος Ελασσόνας ζητεί την ίδρυση και λειτουργία Τομέα Ε.Κ.Α.Β. στο Επαρχείο Ελασσόνας.

34) Ο Βουλευτής Λάρισας κ. ΧΡΗΣΤΟΣ ΖΩΗΣ κατέθεσε αναφορά, με την οποία η Ένωση Αστυνομικών Λάρισας ζητεί την άμεση ανέγερση του Αστυνομικού Μεγάρου Λάρισας.

35) Ο Βουλευτής Αχαΐας κ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΤΣΙΦΑΡΑΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Δήμαρχος Μόβρης Αχαΐας ζητεί τη στεγαστική αποκατάσταση των Ελλήνων τσιγγάνων του Δήμου του.

36) Ο Βουλευτής Ιωαννίνων κ. ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΦΟΥΣΑΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Δήμαρχος Δωδώνης ζητεί την ολοήμερη λειτουργία του αρχαιολογικού χώρου της Δωδώνης, την απομάκρυνση πρόσθετου κτίσματος από το χώρο αυτό κ.λπ.

37) Ο Βουλευτής Ηλείας κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Αγελαδοτροφικός Σύλλογος Νομού Ηλείας ζητεί την τήρηση της νομιμότητας από τους εμπλεκόμενους στην παραγωγική διαδικασία του γάλακτος.

38) Ο Βουλευτής Ηλείας κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Σύλλογος Σπουδαστών του Παραρτήματος Πύργου του Τ.Ε.Ι. Πάτρας ζητεί τη στελέχωση της γραμματείας του εν λόγω Τ.Ε.Ι. με μόνιμο προσωπικό.

39) Ο Βουλευτής Λακωνίας κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΔΑΒΑΚΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία το Σωματείο Αδειούχων Επαγγελματιών Ψυκτικών και Κλιματιστικών Εγκαταστάσεων Νομών Αργολίδας – Αρκαδίας – Λακωνίας ζητεί την τροποποίηση του π.δ. 87/96.

40) Ο Βουλευτής Λακωνίας κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΔΑΒΑΚΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Νομάρχης Θεσσαλονίκης ζητεί την επανεξέταση του περιεχομένου του βιβλίου της Ιστορίας της ΣΤ' Δημοτικού.

41) Ο Βουλευτής Θεσσαλονίκης κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΠΑΠΑΘΕΜΕΛΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία η Πανελλήνια Ομοσπονδία Αστυνομικών Υπαλλήλων διαμαρτύρεται για την πρόσληψη ειδικών φρουρών που θα απασχοληθούν στη μάχη αστυνόμευση.

42) Ο Βουλευτής Β' Αθηνών κ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία η Τοπική Ένωση Δήμων και Κοινοτήτων Νομού Αττικής ζητεί να περιέλθει σε δημόσια χρήση το Κτήμα «ΦΙΕ» στην περιοχή του Δήμου Ηρακλείου Αττικής.

Β. ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΥΠΟΥΡΓΩΝ ΣΕ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΒΟΥΛΕΥΤΩΝ

1. Στην με αριθμό 3281/19.1.07 ερώτηση της Βουλευτού κ. Ελπίδας Τσουρή δόθηκε με το υπ' αριθμ. Δ5/ΗΛ/Α/Φ6/13/2904/8.2.07 έγγραφο από τον Υφυπουργό Ανάπτυξης η ακόλουθη απάντηση:

«Σε απάντηση της υπ' αριθ. 3281/19-01-2007 ερώτησης που κατατέθηκε στη Βουλή, από την ως άνω Βουλευτή, σας στέλνουμε το ΓΔΝΣ/458/31-01-2007 έγγραφο της ΔΕΗ ΑΕ.

Επίσης σας ενημερώνουμε ότι η προς έκδοση σχετική ΚΥΑ

Έγκρισης των Περιβαλλοντικών Όρων Λειτουργίας του υπόψη Σταθμού έχει ήδη συνυπογραφεί.

Ο Υφυπουργός
Α. ΝΕΠΑΝΤΖΗΣ

Σημ.: Τα συνημμένα σχετικά έγγραφα ευρίσκονται στο αρχείο της Δ/νσης Κοινοβουλευτικού Ελέγχου (Τμήμα Ερωτήσεων)

2. Στην με αριθμό 3055/15.1.07 ερώτηση του Βουλευτή κ. Ανδρέα Λοβέρδου δόθηκε με το υπ' αριθμ. 7622/6.2.07 έγγραφο από τον Υφυπουργό Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης η ακόλουθη απάντηση:

«Σε απάντηση της παραπάνω ερώτησης και όπως μας ενημέρωσε ο Ενιαίος Σύνδεσμος Δήμων Κοινοτήτων Νομού Αττικής (Ε.Σ.Δ.Κ.Ν.Α) σας πληροφορούμε ότι :

1. Για τις ποσότητες που μεταφέρονται προς αποτέφρωση στην μονάδα αποτέφρωσης του Ε.Σ.Δ.Κ.Ν.Α.

Ο Ε.Σ.Δ.Κ.Ν.Α έχει συνάψει 110 συμβάσεις με μονάδες από όλη τη χώρα, εκ των οποίων οι 90 είναι με νοσοκομεία της Περιφέρειας Αττικής. Αποτεφρώνονται περίπου 220 τόνοι αποβλήτων ανά μήνα. Αυτό το φορτίο υποδεικνύει, δεδομένης της εκτιμώμενης παραγωγής αυτής της κατηγορίας αποβλήτων στην Αττική (περίπου 550 τόνοι ανά μήνα), ότι αποτεφρώνονται λιγότερο από το 50% των παραγόμενων αποβλήτων.

2. Για τη μεταφορά νοσοκομειακών αποβλήτων προς ταφή στο ΧΥΤΑ.

Τα λοιπά νοσοκομειακά απόβλητα, εκτός των μεταφερόμενων στον αποτεφρωτήρα, συνήθως μεταφέρονται στο ΧΥΤΑ με απορριμματοφόρα των δήμων.

2.1 Ορισμένες υγειονομικές μονάδες δηλώνουν ότι εφαρμόζουν μέθοδο αποστείρωσης. Εντοπίζονται όμως σοβαρές παραλείψεις από τον Ε.Σ.Δ.Κ.Ν.Α ως διαχειριστή του ΧΥΤΑ και συγκεκριμένα σύμφωνα με την ισχύουσα Κ.Υ.Α Η.Π.37591/2031/1-10-03 «Μέτρα και όροι για τη διαχείριση ιατρικών αποβλήτων από υγειονομικές μονάδες» (άρθρο 8Β), τα επεξεργασμένα με τη μέθοδο αποστείρωσης απόβλητα πρέπει να τοποθετούνται σε ανθεκτικούς υποδοχείς κίτρινου χρώματος με ορισμένη σήμανση, σχετική με το περιεχόμενό τους. Πρέπει να τηρούνται επίσης καταστάσεις με τα φορτία τους ώστε να είναι δυνατός ο μακροσκοπικός ή εργαστηριακός τους έλεγχος στον τόπο υποδοχής για τελική διάθεση. Κατά δε το άρθρο 9.2 πρέπει να μεταφέρονται χωριστά προς διάθεση σε ΧΥΤΑ. Αυτός ο όρος δεν τηρείται όταν τα επεξεργασμένα απόβλητα απορρίπτονται στους κοινούς δημοτικούς κάδους. Προβλήματα επίσης παρατηρούνται σχετικά με το μέγεθος των επεξεργασμένων - αποστειρωμένων αποβλήτων (σημαντική παράμετρος για την επιτυχή αποστείρωση του υλικού), τη θερμοκρασία και το χρόνο παραμονής. Από τις παρατηρήσεις του προσωπικού του Ε.Σ.Δ.Κ.Ν.Α. προκύπτει ότι σε αρκετές περιπτώσεις δεν τηρείται ο όρος της Κ.Υ.Α σύμφωνα με τον οποίο η μέγιστη διάσταση των αποβλήτων που έχουν υποστεί αποστείρωση είναι τα 20 χιλιοστά του μέτρου. Ευνόητο είναι ότι αν τηρούνταν ο προηγούμενος όρος της χωριστής μεταφοράς, τότε οι αρμόδιοι θα μπορούσαν εύκολα να ελέγξουν την αποτελεσματικότητα της ακολουθούμενης αποστειρωτικής μεθόδου.

2.2 Άλλες ποσότητες αποβλήτων, σύμφωνα με τις διοικήσεις των νοσοκομείων κρίνονται ως μη επικίνδυνα, απορρίπτονται στους παρακείμενους δημοτικούς κάδους απορριμμάτων και από εκεί μεταφέρονται ως δημοτικά απορρίμματα, σύμμεκτα με τα υπόλοιπα δημοτικά απόβλητα, στο ΧΥΤΑ. Ευνόητο είναι ότι ο έλεγχος δεν είναι εφικτός όταν μεταφέρονται ανάμεικτα απόβλητα διαφορετικών κατηγοριών και μάλιστα απόβλητα δυνάμει επικίνδυνα ή μολυσματικά αναμειγμένα με τα οικιακά απορρίμματα. Το προσωπικό υγειονομικής ταφής διαπιστώνει απλώς όταν τα απορριμματοφόρα εκφορτώνουν, ότι ανάμεσα στα οικιακά απορρίμματα υπάρχουν και μολυσματικά σε μεγάλες ποσότητες

Για το χειρισμό του θέματος της διαχείρισης των νοσοκομειακών αποβλήτων από πλευράς των διοικήσεων των Νοσοκομεί-

ων αρμόδιο να σας απαντήσει είναι το Υπουργείο Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, προς το οποίο κοινοποιούμε την Ερώτησή.

Ο Υφυπουργός
ΑΘ. ΝΑΚΟΣ

3. Στις με αριθμό 3210/17.1.07 και 3283/19.1.07 ερωτήσεις των Βουλευτών κυρίων Βασιλείου Κεγκέρογλου και Σάββα Εμινίδη δόθηκε με το υπ' αριθμ. 2/4207/0020/8.2.07 έγγραφο από τον Υφυπουργό Οικονομίας και Οικονομικών η ακόλουθη απάντηση:

«Επί των αριθ. 3210/17.1.07 και 3283/19.1.07 ερωτήσεων που κατέθεσαν οι βουλευτές κ.κ. Βασίλης Κεγκέρογλου και Σάββας Εμινίδης, και κατά το μέρος που μας αφορά, σας γνωρίζουμε ότι, σύμφωνα με το ν. 1892/1990 (άρθρο 113 παρ. 6β), η αμοιβή των καθαριστριών των σχολείων της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης καλύπτεται εδώ και πολλά χρόνια από τους πόρους που αποδίδονται στους οργανισμούς τοπικής αυτοδιοίκησης α' βαθμού με βάση τις διατάξεις του άρθρου 25 του ν. 1828/89.

Ως εκ τούτου, ουδεμία πρόσθετη αρμοδιότητα μεταφέρθηκε στους ΟΤΑ α' βαθμού. Η όποια αλλαγή και ανάληψη των δαπανών αυτών από το Υπουργείο Εθν. Παιδείας και Θρησκευμάτων προϋποθέτει τη μεταφορά των σχετικών πόρων από τους ΟΤΑ α' βαθμού στον προϋπολογισμό του.

Ο Υφυπουργός
Π. ΔΟΥΚΑΣ

4. Στην με αριθμό 1193/14-11-06 ερώτηση της Βουλευτού κ. Αικατερίνης Περλεπέ-Σηφουνάκη δόθηκε με το υπ' αριθμ. ΓΠ140494/5-12-06 έγγραφο από τον Υφυπουργό Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης η ακόλουθη απάντηση:

«Απαντώντας στην με αρ. 1193/14-11-2006 ερώτηση που κατατέθηκε στη Βουλή από τη Βουλευτή κ. Κ. Περλεπέ-Σηφουνάκη σχετικά με τους πλημυροπαθείς στο Δήμο Μεσσαπίων Εύβοιας, σας γνωρίζουμε τα ακόλουθα:

Το Υπουργείο Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης για την αποτελεσματικότερη αντιμετώπιση των προβλημάτων που δημιουργούνται στους πολίτες οι οποίοι πλήττονται από θεομηνία και στο πλαίσιο των διατάξεων του Ν.Δ. 57/73 και του Ν. 2646/98, εξέδωσε την αρ. Π2/οικ.2673 (ΦΕΚ 1185/11-9-02 τΒ) Κοινή Υπουργική Απόφαση, σύμφωνα με την οποία από την οικεία Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση (Δ/νση Πρόνοιας) χορηγούνται άμεσα:

- Σκηνές και κουβέρτες για την προσωρινή στέγασή τους.
- Οικονομική ενίσχυση ποσού 586,94 ευρώ σε κάθε οικογένεια για την κάλυψη των πρώτων αναγκών τους.
- Εκτός των 586,94 ευρώ που δίνονται για την κάλυψη των πρώτων αναγκών, οι οικογένειες που υπέστησαν ζημιά και είναι πολύτεκνες ενισχύονται με επιπλέον 586,94 ευρώ.
- Επιπλέον οικονομική ενίσχυση 586,94 ευρώ λαμβάνουν και οι πληγείσες οικογένειες για κάθε μέλος τους που είναι άτομο με ειδικές ανάγκες και επιδοτείται από την πρόνοια.
- Οικονομική ενίσχυση ποσού μέχρι 5.869,41 ευρώ κατά νοικοκυριό, για την επισκευή κύριας οικίας ή αντικατάσταση οικοσκευής.
- Οικονομική ενίσχυση 4.402,05 ευρώ σε άτομα που υπέστησαν αναπηρία από τραυματισμό στη θεομηνία.
- Επίσης σε εφαρμογή του άρθρου 18 του Ν. 2768/99, με Κοινή Υπουργική Απόφαση επιτρέπεται η καταβολή έκτακτης οικονομικής βοήθειας στις οικογένειες όσων έχασαν τη ζωή τους εξαιτίας σεισμού ή άλλων φυσικών φαινομένων.

Οι πληγέντες από θεομηνία υποχρεούνται-προκειμένου να τύχουν των προαναφερόμενων οικονομικών ενισχύσεων-να υποβάλουν τη σχετική αίτηση στην οικεία Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση (Δ/νση Πρόνοιας) μέσα σε ένα (1) μήνα από την ημερομηνία του συμβάντος, όπως προβλέπεται στην με αρ. Π2/οικ..2673 (ΦΕΚ 1185/11-9-02 τΒ) Κοινή Υπουργική Απόφαση. Εκκρεμεί η αποστολή σχετικού αιτήματος από τη Δ/νση Πρόνοιας της Ν.Α. Εύβοιας, προκειμένου να προβεί το Υπουργείο

Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης σε ενέργειες μεταβίβασης πίστωσης για τη χορήγηση της προβλεπόμενης οικονομικής ενίσχυσης αντικατάστασης της οικοσκευής των πληγέντων και για απλές επισκευαστικές εργασίες της κύριας κατοικίας τους.

Ο Υφυπουργός
Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

5. Στην με αριθμό 648/31-10-06 ερώτηση των Βουλευτών κ.κ. Εύης Χριστοφιλοπούλου και Χρήστου Πρωτόπαπα δόθηκε με το υπ' αριθμ. 1991/22-11-06 έγγραφο από τον Υπουργό Απασχόλησης και Κοινωνικής Προστασίας η ακόλουθη απάντηση:

«Απαντώντας στη με αριθμ. πρωτ. 648/31-10-2006 ερώτηση, που κατατέθηκε στη Βουλή από τους Βουλευτές κ.κ. Ε. Χριστοφιλοπούλου και Χρ. Πρωτόπαπα, σχετικά με τα προβλήματα λειτουργίας του Ολυμπιακού Χωριού, και όσον αφορά τις αρμοδιότητες του Υπουργείου Απασχόλησης και Κοινωνικής Προστασίας, σας πληροφορούμε τα εξής:

Α. 1) Όσον αφορά στην ολοκλήρωση των εγκαταστάσεων των δικαιούχων στο Ολυμπιακό Χωριό:

Μέχρι σήμερα έχουν παραδοθεί σε δικαιούχους, 1858 κατοικίες εκ των 2.293. Εκκρεμεί η οριστικοποίηση δικαιούχων στις υπολειπόμενες 435, μετά την ολοκλήρωση των σχετικών ελέγχων των δικαιολογητικών τους.

2) Για τις μετακινήσεις με την συγκοινωνία:

Μετά από σχετικές ενέργειες της «Ολυμπιακό Χωριό Α.Ε» ο ΟΑΣΑ κοινοποίησε την από 14-9-2006 και αρ. προ 10779/ΓΕΔΣΕ/ΔΙΠΕ απόφασή του για τοποθέτηση στεγαστρών σε έξι στάσεις του Ολυμπιακού Χωριού.

Υπάρχει διαβεβαίωση του ΟΑΣΑ ότι η έναρξη τοποθέτησης θα πραγματοποιηθεί σε σύντομο χρονικό διάστημα.

3) Όσον αφορά στη λειτουργία των καταστημάτων (Τράπεζα, Ταχυδρομείο) και τις αιτήσεις (για την Τρίτη ηλικία, βιβλιοθήκη, ψυχαγωγία κ.α.):

Με τις υπ' αριθμ. 45.2 και 45.3 της 19-10-2006 αποφάσεις του το Διοικητικό Συμβούλιο της «ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ ΧΩΡΙΟ 2004» Α.Ε. αποφάσισε τη διενέργεια πλειοδοτικού Διαγωνισμού για την εκμίσθωση δύο καταστημάτων του Ολυμπιακού Χωριού, ως υποκαταστήματα Τραπεζών και τριών θέσεων για την εγκατάσταση τριών μηχανημάτων τραπεζικών συναλλαγών (Α.Τ.Μ.).

Η διακήρυξη του ανωτέρω διαγωνισμού θα δημοσιευθεί σύντομα.

4) Για την αξιοποίηση των Αθλητικών εγκαταστάσεων του Ολυμπιακού Χωριού, έχει προκηρυχθεί δημόσιος πλειοδοτικός διαγωνισμός εκμίσθωσης και εν συνεχεία το Δ.Σ. της «ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ ΧΩΡΙΟ 2004» Α.Ε. με την υπ' αριθμ. 3/6-11-2006 απόφασή του, προσκαλεί τους συμμετέχοντες στον Διαγωνισμό να προσέλθουν για το άνοιγμα των οικονομικών προσφορών και την ανάδειξη μισθωτή των Αθλητικών εγκαταστάσεων, προκειμένου αυτές να τεθούν άμεσα σε λειτουργία.

Β. Όσον αφορά στη σύμβαση της Πολυκλινικής με το Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων, σας πληροφορούμε ότι το Ι.Κ.Α., για την εξυπηρέτηση των ασφαλισμένων του, έχει συμβληθεί ήδη με την Ανώνυμη Εταιρεία Μονάδων Υγείας - Πολυκλινική του Ολυμπιακού Χωριού για το σύνολο των διαγνωστικών εξετάσεων, καθώς και για την παροχή υπηρεσιών αποκατάστασης, που πραγματοποιούνται στο Ολυμπιακό Χωριό.

Σημειώνεται ότι, η ιατρική περίθαλψη των ασφαλισμένων του ΙΚΑ-ΕΤΑΜ, βάσει του κανονισμού ασθενείας του Ιδρύματος, παρέχεται από τους ιατρούς του ΙΚΑ-ΕΤΑΜ στους υγειονομικούς σχηματισμούς του.

Ωστόσο, το θέμα της κλινικής εξέτασης των ασφαλισμένων του Ιδρύματος στο Ολυμπιακό Χωριό, από ιατρούς της Πολυκλινικής, εξετάζεται περαιτέρω από το Υπουργείο Απασχόλησης και Κοινωνικών Ασφαλίσεων σε συνεργασία με τη Διοίκηση του ΙΚΑ-ΕΤΑΜ.

Ο Υπουργός
ΣΑΒΒΑΣ ΤΣΙΠΟΥΡΙΔΗΣ

6. Στην με αριθμό 1044/9-11-06 ερώτηση του Βουλευτή κ.

Ιωάννου Δραγασάκη δόθηκε με το υπ' αριθμ. 66144/29-11-06 έγγραφο από τον Υφυπουργό Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης η ακόλουθη απάντηση:

«Σε απάντηση της ανωτέρω ερώτησης, που κατέθεσε ο βουλευτής κ. Γιάννης Δραγασάκης, αναφορικά με τις απαραίτητες ενέργειες για την προστασία και αξιοποίηση της περιοχής «Κουντουριώτικα» του 7ου Δημοτικού Διαμερίσματος του Δήμου Αθηναίων, σας γνωρίζουμε, κατόπιν ενημέρωσής μας από το Δήμο Αθηναίων, τα ακόλουθα:

Με το π.δ. 1-20.3.2002 (ΦΕΚ 222 Δ') εγκρίθηκε η τροποποίηση του εγκεκριμένου ρυμοτομικού σχεδίου του Δήμου Αθηναίων στην εν λόγω περιοχή και ειδικότερα στα οικοδομικά τετράγωνα 23,24, 25, 26, 34 και 35, με την κατάργηση οδών, πεζοδρόμων, μετατροπή οικοδομήσιμων χώρων σε χώρο κοινόχρηστου πρασίνου, έγκριση πεζοδρόμου και καθορισμό χώρου βρεφονηπιακού σταθμού, πολιτιστικών, υπαίθριων αθλητικών εγκαταστάσεων και νέων οικοδομικών τετραγώνων.

Με την υπ' αριθ. 2556/05 απόφαση του ΣΤΕ ακυρώθηκε το ανωτέρω προεδρικό διάταγμα και η περιοχή επανήλθε στο καθεστώς που ίσχυε πριν από την τροποποίηση του ρυμοτομικού σχεδίου.

Με την υπ' αριθ. 4424/28.12.05 πράξη του, το Δημοτικό Συμβούλιο αποφάσισε την κήρυξη και οριοθέτηση, προς ανάπλαση, σύμφωνα με το άρθρο 8 ν. 2508/97, στα Κουντουριώτικα, της περιοχής που περικλείεται από τις οδούς Αν. Τσόχα, Κόνιαρη, Ωρολογιά, Συήνης και Φιλήμονος. Η εν λόγω κήρυξη της υπ' όψιν περιοχής προς ανάπλαση, θα οδηγούσε στην απαιτούμενη έκδοση της αντίστοιχης υπουργικής απόφασης, η οποία θα έχει ως αποτέλεσμα και την αναστολή έκδοσης οικοδομικών αδειών.

Η απόφαση αυτή, με πλήρη φάκελο συνοδευτικό της πρότασης, εστάλη στο Υπουργείο Περιβάλλοντος, Χωροταξίας & Δημοσίων Έργων, για την έκδοση της προβλεπόμενης υπουργικής απόφασης.

Εφόσον κηρυχθεί η έκταση ως περιοχή ανάπλασης, ο Δήμος Αθηναίων θα αναθέσει την εκπόνηση μελέτης που θα περιλαμβάνει την περιοχή που αφορούσε το ρυθμιστικό σχέδιο του 1983 του Ο.Ρ.Σ.Α., σε όσο εύρος απαιτηθεί και θα είναι δυνατόν να προταθεί αναστολή έκδοσης οικοδομικών αδειών σε ολόκληρη την περιοχή μελέτης ή σε επί μέρους τμήματά της.

Για περαιτέρω ενημέρωσή σας επί του θέματος, σας γνωρίζουμε ότι αρμόδιο να απαντήσει είναι το συνενωτώμενο Υπουργείο Περιβάλλοντος, Χωροταξίας & Δημοσίων Έργων.

Ο Υφυπουργός
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΝΑΚΟΣ

7. Στην με αριθμό 2896/10-1-07 ερώτηση του Βουλευτή κ. Φίλιππου Πετσάλνικου δόθηκε με το υπ' αριθμ. 524/23-1-07 έγγραφο από τον Υπουργό Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων η ακόλουθη απάντηση:

«Σας διαβιβάζουμε συνημμένα το με αριθμ. πρωτ. 5981/18-01-2007 έγγραφο του Προέδρου του Οργανισμού Πληρωμών και Ελέγχου Κοινοτικών Ενισχύσεων Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΟΠΕΚΕΠΕ) σε απάντηση της ανωτέρω ερώτησης του Βουλευτή κ. Φ. Πετσάλνικου.

Ο Υπουργός
Ε. ΜΠΑΣΙΑΚΟΣ

Σημ.: Τα συνημμένα σχετικά έγγραφα ευρίσκονται στο αρχείο της Δ/σης Κοινοβουλευτικού Ελέγχου (Τμήμα Ερωτήσεων).

8. Στην με αριθμό 2898/10-1-07 ερώτηση του Βουλευτή κ. Θεόδωρου Καραόγλου δόθηκε με το υπ' αριθμ. 2790/25-1-07 έγγραφο από τον Υφυπουργό Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων η ακόλουθη απάντηση:

«Σε απάντηση της ανωτέρω σχετικής ερώτησης, σας ενημερώνουμε ότι η διαπλάτυνση της οδού Λαγκαδά στη Θεσσαλονίκη δεν είναι αρμοδιότητας του ΥΠΕΧΩΔΕ αλλά της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας καθώς και της Νομαρχιακής Αυτοδι-

οίκησης και του Δήμου Θεσσαλονίκης.

Σας επισυνάπτουμε στην παρούσα το με αρ.πρ. 301/17.1.07 έγγραφο της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας, για ενημέρωσή σας.

Ο Υφυπουργός
Θ. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ»

Σημ.: Τα συνημμένα σχετικά έγγραφα ευρίσκονται στο αρχείο της Δ/σης Κοινοβουλευτικού Ελέγχου (Τμήμα Ερωτήσεων).

9. Στην με αριθμό 2722/3-1-07 ερώτηση της Βουλευτού κ. Κρινιώς Κανελλοπούλου δόθηκε με το υπ' αριθμ. 2770/25-1-07 έγγραφο από τον Υφυπουργό Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων η ακόλουθη απάντηση:

«Σε απάντηση της ανωτέρω σχετικής ερώτησης, σας γνωρίζουμε ότι το έργο βελτίωσης της οδού Κρεστένων-Ανδρίτσαινας εμπίπτει στην αρμοδιότητα της Περιφέρειας Δυτικής Ελλάδας, το με αρ.πρ. 195/17.1.07 σχετικό έγγραφο της οποίας επισυνάπτεται στην παρούσα.

Ο Υφυπουργός
Θ. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ»

Σημ.: Τα συνημμένα σχετικά έγγραφα ευρίσκονται στο αρχείο της Δ/σης Κοινοβουλευτικού Ελέγχου (Τμήμα Ερωτήσεων).

10. Στην με αριθμό 3062/15.1.07 ερώτηση του Βουλευτή κ. Εμμανουήλ Στρατάκη δόθηκε με το υπ' αριθμ. 574/14.2.07 έγγραφο από τον Υφυπουργό Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων η ακόλουθη απάντηση:

«Απαντώντας στην παραπάνω ερώτηση που κατέθεσε ο Βουλευτής κ. Μ. Στρατάκης, σας πληροφορούμε τα εξής:

Η κατάρτιση και διαχείριση του Ελαιοκομικού και Αμπελουργικού Μητρώου εμπίπτει στο κοινοτικό δίκαιο (Καν. (ΕΚ) 2366/98, 2184/05, 2392/86, 649/87) ως πληροφορικό σύστημα αλφαριθμητικών και κυρίως γεωγραφικών δεδομένων για την υπαγωγή των παραγωγών στα καθεστώτα ενίσχυσης και στα προγράμματα αγροτικής ανάπτυξης του Υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων.

Η χρήση και η συνεχής ενημέρωση - τήρηση των Μητρώων αποτελεί υποχρέωση της Χώρας μας έναντι των κοινοτικών κανονισμών για την εναρμόνιση των κοινοτικών διατάξεων σε εθνικό επίπεδο.

Οι περιφερειακές και λοιπές υπηρεσίες έχουν δικαίωμα χρήσης και ενημέρωσης προς διευκόλυνση των εργασιών τους και γι' αυτό έχει καθιερωθεί μέσα στο διαδίκτυο Intranet του Υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων η απευθείας σύνδεσή τους με την Κεντρική Υπηρεσία.

Για την ενημέρωση και τήρηση της Βάσης Δεδομένων δόθηκαν αναλυτικές οδηγίες από τη Δ/ση Διαχείρισης Μητρώων του Υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων ώστε η αξιοποίηση όλων των στοιχείων και πληροφοριών της, να είναι δυνατή μέσω των ορισμένων, κατά Ν.Α., χρηστών. Παράλληλα πληροφορίες των παραγωγών οι οποίες συγκεντρώνονται για διάφορες χρήσεις και ανάγκες όπως π. χ. από τις επίκαιρες εργασίες των ενώσεων παραγωγών, είναι δυνατόν να καταχωρηθούν στο Μητρώο με τις συγκεκριμένες διαδικασίες που περιγράφονται στις οδηγίες, εφόσον οι πληροφορίες είναι έγκυρες.

Κατά κανόνα σε κάθε περίπτωση που έχουμε αληθή και ακριβή πληροφόρηση από τα Μητρώα, με αξιόπιστα στοιχεία για τους παραγωγούς και τα αγροτεμάχια των εκμεταλλεύσεων τους, εξασφαλίζονται τα δικαιώματα στις αιτιάσεις των παραγωγών διότι αυτά μπορούν, στο πλαίσιο των προβλεπόμενων ελέγχων, να δηλώνονται όπως π. χ. για την ενεργοποίηση των δικαιωμάτων της ενιαίας αίτησης ενίσχυσης, αλλά και κάθε άλλη περίπτωση που αναζητείται ανάλογη πληροφορία. Συνεπώς η συνέχιση των εργασιών καταχώρησης των μεταβολών

στα Μητρώα από τις Ν.Α. αξίζει να υποστηριχθεί και να συνεχίσει προς όφελος των παραγωγών, με τη συνδρομή και τη συνεργασία των Υπηρεσιών του Υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων.

Συμπληρωματικά των ανωτέρω σας διαβιβάζουμε συνημμένα το με αριθμ. πρωτ. 395/2-2-2007 έγγραφο του Ειδικού Γραμματέα του Γ' ΚΠΣ.

Ο Υφυπουργός
Α. ΚΟΝΤΟΣ»

Σημ.: Τα συνημμένα σχετικά έγγραφα ευρίσκονται στο αρχείο της Δ/σης Κοινοβουλευτικού Ελέγχου (Τμήμα Ερωτήσεων).

11. Στις με αριθμό 3057/15.1.07 και 3151/17.1.07 ερωτήσεις των Βουλευτών κυρίων Εμμανουήλ Φραγκιαδουλάκη και Βασιλείου Κεγκέρογλου δόθηκε με το υπ' αριθμ. 573/14.2.07 έγγραφο από τον Υφυπουργό Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων η ακόλουθη απάντηση:

«Απαντώντας στις παραπάνω ερωτήσεις που κατέθεσαν οι Βουλευτές κ.κ. Μ. Φραγκιαδουλάκης, Β. Κεγκέρογλου, για τα θέματα της αρμοδιότητας μας, σας πληροφορούμε τα εξής:

Κάθε σφαγείο δεν είναι απαραίτητο να διαθέτει τη δική του μονάδα μεταποίησης ζωικών υποπροϊόντων, αλλά έχει την ευθύνη της σωστής διαχείρισης των υποπροϊόντων που παράγει.

Σφαγεία που δεν διαθέτουν δική τους μονάδα μεταποίησης μπορούν να συνάψουν σύμβαση έργου με κάποια εγκεκριμένη μονάδα μεταποίησης όπου και θα στέλνουν τα υποπροϊόντα που παράγουν.

Ήδη λειτουργούν 32 μονάδες μεταποίησης στη Χώρα μας και έχει εγκριθεί η χρηματοδότηση μέσω του Γ'ΚΠΣ άλλων 30 νέων μονάδων μεταποίησης.

Συμπληρωματικά των ανωτέρω σας διαβιβάζουμε συνημμένα το με αριθμ. πρωτ. 392/2-2-2007 έγγραφο του Ειδικού Γραμματέα του Γ'ΚΠΣ.

Ο Υφυπουργός
Α. ΚΟΝΤΟΣ»

Σημ.: Τα συνημμένα σχετικά έγγραφα ευρίσκονται στο αρχείο της Δ/σης Κοινοβουλευτικού Ελέγχου (Τμήμα Ερωτήσεων).

12. Στην με αριθμό 3161/17-1-07 ερώτηση του Βουλευτή κ. Νικόλαου Νικολόπουλου δόθηκε με το υπ' αριθμ. ΤΚΕ/Φ/3199/6-2-07 έγγραφο από τον Υφυπουργό Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης η ακόλουθη απάντηση:

«Σε απάντηση της ερώτησης, με αριθμό 3161/17-1-07, που κατέθεσε στη Βουλή ο Βουλευτής κ. Νίκος Νικολόπουλος, με θέμα: «Αποσπάσεις και Μετατάξεις», σας γνωρίζουμε τα εξής:

Στο νέο Δημοσιούπαλληλικό Κώδικα, που ψηφίστηκε ήδη από την Ελληνική Βουλή και αναμένεται να δημοσιευθεί εντός των προσεχών ημερών, ρυθμίζεται το θέμα των μετατάξεων των υπαλλήλων από Υπουργείο σε Υπουργείο ή σε άλλη δημόσια υπηρεσία ή σε ν.π.δ.δ. και αντιστρόφως προκειμένου να πληρωθούν κενές θέσεις, ύστερα από σχετική ανακοίνωση που εκδίδει ο φορέας που επιθυμεί την πλήρωση θέσεων του (δημόσια υπηρεσία ή ν.π.δ.δ.). Με τη διάταξη αυτή ρυθμίζεται ενιαία και με διαφανείς διαδικασίες το θέμα των μετατάξεων των δημοσίων υπαλλήλων και υπαλλήλων ν.π.δ.δ..

Ο Υφυπουργός
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΟΥΛΑΚΟΣ»

13. Στην με αριθμό 2957/11-1-07 ερώτηση του Βουλευτή κ. Παναγιώτη Σγουρίδη δόθηκε με το υπ' αριθμ. 540/14-2-07 έγγραφο από τον Υφυπουργό Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων η ακόλουθη απάντηση:

«Σας διαβιβάζουμε συνημμένα το με αριθμ. πρωτ. 266/23-01-2007 έγγραφο του Ειδικού Γραμματέα του Γ' ΚΠΣ, σε απάντη-

ση της ανωτέρω ερώτησης του Βουλευτή κ. Π. Σγουρίδη.

Ο Υφυπουργός
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΟΝΤΟΣ»

Σημ.: Τα συνημμένα σχετικά έγγραφα ευρίσκονται στο αρχείο της Δ/σης Κοινοβουλευτικού Ελέγχου (Τμήμα Ερωτήσεων).

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εισερχόμαστε στην

ΕΙΔΙΚΗ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΞΗ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΒΟΥΛΗΣ

Συνέχιση της συζήτησης επί των προτάσεων για αναθεώρηση διατάξεων του Συντάγματος, σύμφωνα με τα άρθρα 110 του Συντάγματος και 119 του Κανονισμού της Βουλής.

Στη σημερινή συνεδρίαση θα ολοκληρωθεί η συζήτηση επί της δεύτερης ενότητας των άρθρων, που περιλαμβάνει τα άρθρα από 24 έως και 79 του Συντάγματος, καθώς και του άρθρου 117.

Στη συνέχεια, θα συζητηθεί η τρίτη ενότητα των άρθρων, δηλαδή τα άρθρα 88 έως και 118 του Συντάγματος, πλην του άρθρου 117.

Το λόγο έχει ο συνάδελφος κ. Κυριάκος Μητσοτάκης.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κατ' αρχάς θα ήθελα να ευχαριστήσω τον Πρόεδρο, που έκανε δεκτό το αίτημα των συναδέλφων να παραταθεί η συζήτηση της δεύτερης ενότητας των άρθρων και στην τρίτη συνεδρίαση, τη σημερινή.

Είναι πολλά τα άρθρα, τα οποία πρέπει να συζητήσουμε σήμερα. Λόγω του περιορισμένου χρόνου, θα περιοριστώ στο άρθρο 24 και στο άρθρο 57.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το άρθρο 24, όταν είχε ψηφιστεί από την Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας το 1975, είχε χαρακτηριστεί –και ορθά– ως ένα άρθρο ιδιαίτερα πρωτοποριακό στα ζητήματα του περιβάλλοντος. Το άρθρο 24, όπως διαμορφώθηκε το 1975, θέτει τρεις βασικούς κανόνες. Πρώτον, επιβάλλει στην πολιτεία την υποχρέωση να λαμβάνει προληπτικά και κατασταλτικά μέτρα για την προστασία του περιβάλλοντος. Δεύτερον, αναθέτει στην πολιτεία τη ρυθμιστική αρμοδιότητα για τη χωροταξική διάρθρωση της χώρας και τρίτον, υπάγει τα δάση και τις δασικές εκτάσεις σ' ένα ειδικό προστατευτικό καθεστώς.

Η αναθεώρηση του 2001 δεν μετέβαλε ουσιαστικά τον πυρήνα του άρθρου 24. Προέβλεψε τη δημιουργία Δασολογίου και θέσπισε το ατομικό δικαίωμα του καθενός στην προστασία του περιβάλλοντος.

Αντικειμενικά, λοιπόν, το άρθρο 24 βαθμολογείται στην κλίμακα της περιβαλλοντικής ευαισθησίας με υψηλό βαθμό. Θα περίμενε, όμως, κανείς από μία χώρα με τόσο προχωρημένη τη συνταγματική ρύθμιση να έχει ιδιαίτερα υψηλές επιδόσεις όσον αφορά στα ζητήματα της προστασίας του περιβάλλοντος.

Η πραγματικότητα, όμως, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δυστυχώς είναι πολύ διαφορετική. Συστηματικές καταπατήσεις δασικών εκτάσεων, άναρχη δόμηση, σωρεία παραπομπών στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο για μη συμμόρφωση με την ευρωπαϊκή νομοθεσία σε ζητήματα περιβάλλοντος, γενικότερη αδιαφορία για τα ζητήματα κλιματικών αλλαγών και πολλά άλλα, τα οποία δεν θα αναφέρω, συνθέτουν το μωσαϊκό μιας χώρας, στην οποία δυστυχώς τα ζητήματα περιβαλλοντικής ευαισθησίας βρίσκονται ακόμα πολύ χαμηλά στην πολιτική ατζέντα.

Πιστεύω ακράδαντα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι το πρόβλημα της προστασίας του περιβάλλοντος δεν είναι πρωτίστως συνταγματικό, αλλά είναι πρωτίστως πολιτικό πρόβλημα. Ενδεικτικά, θα ήθελα να σας αναφέρω ότι η Φινλανδία, μία χώρα, η οποία διακρίνεται για την περιβαλλοντική της ευαισθησία και ταυτόχρονα έχει την πιο ανταγωνιστική οικονομία του κόσμου, αφιερώνει μόλις σαράντα δύο λέξεις στο Σύνταγμά της για το ζήτημα της προστασίας του περιβάλλοντος.

Θα ήθελα να καταθέσω στα Πρακτικά το σχετικό απόσπασμα από το φινλανδικό Σύνταγμα.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Κυριάκος Μητσοτάκης καταθέτει για τα Πρακτικά το προαναφερθέν απόσπασμα, το οποίο βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Έχει, όμως, μια εκτελεστική νομοθεσία και μία περιβαλλοντική συνείδηση, η οποία της επιτρέπει σήμερα να είναι μία χώρα, η οποία συνδυάζει βιώσιμη ανάπτυξη με πολύ υψηλό επίπεδο

προστασίας του περιβάλλοντος.

Στη δική μας τη χώρα συμβαίνει το αντίθετο. Το δικό μας Σύνταγμα αφιερώνει τετρακόσιες δεκαεφτά λέξεις στο ζήτημα της προστασίας του περιβάλλοντος. Δυστυχώς, όμως, ούτε η εκτελεστική νομοθεσία, αλλά ακόμα χειρότερα ούτε η εφαρμογή της εκτελεστικής νομοθεσίας δεν είναι στο επίπεδο εκείνο το οποίο να μας επιτρέψει να μιλάμε για ουσιαστική διασφάλιση της προστασίας του περιβάλλοντος.

Και αναφέρω ενδεικτικά ορισμένα παραδείγματα. Ο νέος νόμος για την χωροταξία, ο ν. 2742, ισχύει από το 1999. Η χώρα μας, όμως, ακόμα δεν έχει χωροταξικό σχεδιασμό και μόλις πρόσφατα δόθηκε στη δημοσιότητα από το Υ.ΠΕ.ΧΩ.ΔΕ το ειδικό χωροταξικό σχέδιο για τις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας.

Η υποχρεωτική σύνταξη Δασολογίου, βάσει του ν. 998/79, έπρεπε να είχε γίνει από το 1979. Είναι πραγματικά άξιο απορίας πώς στη σημερινή εποχή της τεχνολογίας –αναφέρθηκε σ' αυτό ο κ. Μάνος χθες– δεν έχουμε φτάσει ακόμα στο σημείο να μπορούμε να έχουμε ένα Δασολόγιο έγκυρο και ψηφιακού δασικού χάρτες, οι οποίοι να αποτυπώνουν με πολύ συγκεκριμένο τρόπο το δασικό πλούτο της χώρας. Αυτή είναι μία δουλειά την οποία μπορεί σχεδόν ο καθένας να κάνει σήμερα, χρησιμοποιώντας το Google-Earth από το δικό του υπολογιστή.

Έχει γίνει πολύς λόγος για τις παρεμβάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας όσον αφορά στα ζητήματα της προστασίας του περιβάλλοντος και είναι βέβαιο ότι αυτές οι παρεμβάσεις δημιουργούν μία γενική οικονομική ανασφάλεια όσον αφορά στις επενδύσεις, οι οποίες γίνονται στη χώρα μας.

Όμως, είναι εξίσου βέβαιο, κύριοι συνάδελφοι, ότι αν είχε ολοκληρωθεί ο κατά το Σύνταγμα επιβαλλόμενος χωροταξικός σχεδιασμός, αν είχαν οριοθετηθεί με τρόπο σαφή τα δάση και οι δασικές εκτάσεις και αν οι μελέτες περιβαλλοντικών επιπτώσεων δεν συντάσσονταν απλά και μόνο για τον τύπο, αλλά είχαν και ουσιαστικό περιεχόμενο, τότε ο αριθμός των ακυρωτικών αποφάσεων του Ανώτατου Δικαστηρίου θα ήταν πολύ πολύ μικρότερος.

Καταφέραμε στη χώρα μας να πετύχουμε έναν μοναδικό συνδυασμό με βασική ευθύνη της προηγούμενης κυβέρνησης, η οποία δεν προχώρησε στην εφαρμογή της σχετικής εκτελεστικής νομοθεσίας. Σήμερα ούτε το περιβάλλον προστατεύουμε, αλλά ούτε και δημιουργούμε εκείνο το κλίμα της οικονομικής σταθερότητας που θα ενθαρρύνει τις επενδύσεις, που τόσο χρειάζεται η χώρα μας. Στο δίλημμα, δηλαδή, ανάπτυξη ή περιβάλλον, επί της ουσίας απαντούμε αρνητικά και στα δύο.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είχα την ευκαιρία και δημόσια να δηλώσω –το επαναλαμβάνω και σήμερα ενώπιον της Εθνικής Αντιπροσωπείας– ότι έχω σοβαρές επιφυλάξεις για την κατεύθυνση στην οποία κινείται η πρόταση της Νέας Δημοκρατίας για την αναθεώρηση του άρθρου 24, ειδικά όσον αφορά στην επιλογή της ημερομηνίας της 11ης Ιουνίου 1975 ως σημείο αφετηρίας για τον καθορισμό του δασικού πλούτου της χώρας μας.

Πιστεύω όμως –και θέλω να είμαι απολύτως σαφής– ότι το άρθρο 24 μπορεί να αναθεωρηθεί προς μία κατεύθυνση καλύτερη απ' αυτήν, που είναι διατυπωμένο σήμερα, έτσι ώστε να είναι πιο εναρμονισμένο με τις περιβαλλοντικές ανησυχίες της εποχής μας.

Θα μπορούσαν, να ενταχθούν στο άρθρο 24 οι εξής διατάξεις, τις οποίες ανέφερε και η κ. Παπαδημητρίου στην ομιλία της στην Ολομέλεια: λήψη μέτρων από την πολιτεία για την ορθολογική διαχείριση των υδάτων, καθώς και την προστασία του αιγιαλού και της θάλασσας, μέριμνα για την διαφύλαξη και την προστασία της αγροτικής γης, λήψη όλων εκείνων των μέτρων για την δραστηκή καταπολέμηση της αυθαίρετης δόμησης. Θα πρέπει να καταστεί ακόμα σαφέστερη σε επίπεδο Συντάγματος η σύνδεση –ίσως αυτό είναι και το σημαντικότερο της προστασίας του περιβάλλοντος με τον χωροταξικό σχεδιασμό.

Θα μπορούσε να εξεταστεί η εισαγωγή της έννοιας της ευθύνης του ρυπαίνοντος, της έννοιας της φέρουσας ικανότητας του χώρου, της έννοιας του οικιστικού περιβάλλοντος.

Πιστεύω, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι μπορούμε πραγματικά να πετύχουμε μια καλύτερη διατύπωση του άρθρου 24,

όχι κατ' ανάγκη στην κατεύθυνση στην οποία κινείται η πρόταση της Νέας Δημοκρατίας, αλλά εναρμονίζοντας το άρθρο 24 με τα πραγματικά περιβαλλοντικά προβλήματα, που αντιμετωπίζει η χώρα μας σήμερα.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η μεγαλύτερη προίκα που μπορούμε να κληροδοτήσουμε στα παιδιά μας είναι μια ολοκληρωμένη, σύγχρονη και εφαρμόσιμη –το τονίζω αυτό– πολιτική γης, η οποία να ενθαρρύνει μια ανάπτυξη φιλική προς το περιβάλλον και να μη θέτει ταυτόχρονα αδικαιολόγητους περιορισμούς στην ελληνική επιχειρηματική δραστηριότητα.

Εάν δεν το πράξουμε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, φοβάμαι ότι η ζημιά που θα γίνει στη χώρα μας θα είναι μη αναστρέψιμη. Τώρα είναι η ευκαιρία να νομοθετήσουμε, να βάλουμε πολύ ψηλά στην ατζέντα της πολιτικής μας προτεραιότητας το ζήτημα μιας εναρμονισμένης και συγκροτημένης πολιτικής γης. Εάν καθυστερήσουμε να το κάνουμε, φοβάμαι ότι θα χάσουμε το παιχνίδι της βιώσιμης ανάπτυξης στη χώρα μας.

Κυρίες Πρόεδρε, κλείνω με μία φράση μόνο για το επαγγελματικό ασυμβίβαστο. Προσωπικά, είμαι υπέρ της κατάρτησης του επαγγελματικού ασυμβίβαστου. Επισημαίνω, όμως, στην Εθνική Αντιπροσωπεία ότι αυτό θα οδηγήσει σε Βουλευτές δύο ταχυτήτων: Θα οδηγήσει σε κάποιους Βουλευτές, οι οποίοι θα επιλέξουν να ασκούν το επάγγελμά τους παράλληλα με τη βουλευτική τους δραστηριότητα και σε κάποιους Βουλευτές οι οποίοι θα επιλέξουν να μην το κάνουν. Αυτό είναι θεμιτό, στο βαθμό που υπάρχει απόλυτη διαφάνεια και οι πολίτες γνωρίζουν ποιοι είναι οι Βουλευτές μερικής απασχόλησης και ποιοι είναι οι Βουλευτές πλήρους απασχόλησης.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Και με αυτό κλείστε παρακαλώ, κύριε συνάδελφε.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ: Οι πολίτες, τελικά –και τελειώνω με αυτό, κύριε Πρόεδρε– είναι αυτοί οι οποίοι μας επιλέγουν για να μας στείλουν στην Εθνική Αντιπροσωπεία. Στο βαθμό που γνωρίζουν ότι ο Βουλευτής μπορεί να ασκεί παράλληλα και επαγγελματική δραστηριότητα και αυτό δεν τους προβληματίζει και δεν τους ενοχλεί, ωφείλουν να έχουν τον τελευταίο λόγο.

Σας ευχαριστώ πάρα πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Σας ευχαριστώ πολύ, κύριε συνάδελφε.

Η συνάδελφος κ. Παπακώστα έχει το λόγο.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΠΑΠΑΚΩΣΤΑ-ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΥ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, στη δεύτερη ενότητα των άρθρων, όπως αντιλαμβάνεται η Εθνική Αντιπροσωπεία, θα εστιάσω και θα επικεντρώσω το ενδιαφέρον μου στο άρθρο 24. Μπαίνοντας, λοιπόν, στην ουσία του άρθρου 24, θέλω να πω και να διευκρινίσω προς την Εθνική Αντιπροσωπεία το εξής:

Ας μην ξεχνάμε ότι κατά τη συζήτηση και αυτής της ενότητας, αλλά και επί του συνόλου των υπό αναθεώρηση άρθρων είμαστε η προτείνουσα Βουλή, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, που σημαίνει ότι οι αποφάσεις μας, βεβαίως, ως προς το περιεχόμενο των άρθρων που προτείνονται προς αναθεώρηση δεν δεσμεύουν την επόμενη Βουλή, η οποία είναι αναθεωρητική.

Υπό την έννοια, λοιπόν, αυτή νομίζω ότι απεγκλωβιζόμαστε και απεμπλεκόμεθα από τεχνικά ζητήματα, τα οποία πολλές φορές προκαλούν σύγχυση. Και εννοώ ότι στο άρθρο 24, το οποίο υπήρξε για την εποχή του, δηλαδή για το 1975, όπου θεσπίστηκε, το πρώτο μετά την αποκατάσταση της δημοκρατίας Σύνταγμα από την τότε Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, ήταν εξαιρετικά πρωτοποριακή η διάταξη.

Πλην όμως σήμερα, με πρωτόκολλα όπως του Κιότο, με συζητήσεις όπως των είκοσι επτά Υπουργών των χωρών-μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης για το περιβάλλον, για εναλλακτικές μορφές ενέργειας, για αποφάσεις για τη λειψυδρία και τη διαχείριση των υδάτινων πόρων, μέσα από ένα κλίμα κλιματικών αλλαγών, κάτω από την πίεση της ανεύρεσης και της εξεύρεσης εναλλακτικών μορφών ενέργειας και, βεβαίως, κάτω από την αναγκαιότητα απόκτησης μιας περιβαλλοντικής εκπαίδευσης, αλλά και συνειδησης, η οποία τα προηγούμενα χρόνια φάνταζε περίπου ως πολυτελής, καλούμεθα να αλλάξουμε το άρθρο 24, διότι είναι επιβεβλημένη, κάτω από τις νέες συνθήκες

και αλλαγές, η αλλαγή του, αλλά όχι με το περιεχόμενο το οποίο δίνουμε –αν θέλετε– και στη δική μας πρόταση, το οποίο θεωρώ ότι εστιάζει στα ελάσσονα και δεν δίνει προτεραιότητα στα μείζονα.

Και εξηγούμαι ότι αναγκαία στοιχεία για την τοποθέτησή μου αυτή είναι τα εξής: Πρώτα απ' όλα, υπάρχει το ερώτημα: Σε ποιους νομούς της χώρας έχει συνταχθεί Δασολόγιο κατά τις προβλέψεις του θεσμικού πλαισίου, δηλαδή του ν. 998/1979 και πόσο εμβαδόν καλύπτει;

Δεύτερο ερώτημα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι. Σε ποιους νομούς της χώρας έχουν συνταχθεί δασικοί κτηματοικοί χάρτες, οριστικοί, προσωρινοί, σύμφωνα με το θεσμικό πλαίσιο και ειδικότερα με το ν. 248/1976 και πόσο εμβαδόν καλύπτουν;

Ερώτημα τρίτο. Σε ποιους νομούς της χώρας έχουν συνταχθεί οι δασικοί χάρτες κατά τη διαδικασία κατάθεσης του Εθνικού Κτηματολογίου –ο ν. 2664/1997– και πόσο εμβαδόν καλύπτουν;

Άλλο ερώτημα. Πόσες εκτάσεις ανά νομό έχουν χαρακτηριστεί με την διαδικασία του άρθρου 14 του ν. 998/1979 και πόσο εμβαδόν καλύπτουν;

Άλλη ερώτηση: Πόσες επιφάνειες ανά νομό και συνολικά δασών, δασικών εκτάσεων μετά την καταστροφή της βλάστησής τους από πυρκαγιά έχουν κηρυχθεί αναδασωτέες; Πόσες αποφάσεις –τον αριθμό, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι– επιβολής διοικητικού προστίμου διατήρησης παρανόμου, εντός δασικής έκτασης, κτίσματος έχουν εκδοθεί με την διαδικασία του ν. 2145/1993 και μια σειρά άλλων ερωτημάτων, τα οποία βεβαίως καταδεικνύουν και τις πράξεις, αλλά και τις παραλείψεις της ελληνικής πολιτείας;

Ιστορικό τώρα αυτής της υπόθεσης, μετά την πρώτη καινοτόμα διάταξη του άρθρου 24 του Συντάγματός μας το 1975, σε συνδυασμό με το 117. Αυτή είναι η σωστή τοποθέτηση: Το 1976 θεσπίζεται ο ν. 248/1976 για την σύνταξη δασικού κτηματολογίου. Το 1979 κατ' επιταγή του Συντάγματος, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ψηφίζεται ο ν. 998/1979 για την προστασία των δασών και των δασικών εν γένει εκτάσεων, στο οποίο προβλέπεται η σύνταξη Δασολογίου.

Το 1980 κυρώνεται προεδρικό διάταγμα, στο οποίο προβλέπεται η διαδικασία κατάρτισης του Δασολογίου σε τοπικό και γενικό επίπεδο χώρας.

Το 1997 το Συμβούλιο της Επικρατείας, με απόφασή του, θεωρεί ότι ο χρόνος για την κατάρτιση του Δασολογίου δεν μπορεί να υπερβαίνει τα δέκα έτη, πέραν του οποίου η εφαρμογή από τις δασικές υπηρεσίες του άρθρου 14 του ν. 998/1979 περί προσωρινής επίλυσης αμφισβητήσεων, θεωρήθηκε πλέον καταχρηστική. Το 1998 θεσπίζεται ο ν. 2664/1998 περί συμπλήρωσης διατάξεων εθνικού Κτηματολογίου.

Το 2001 κατά την αναθεώρηση του Συντάγματος, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, στην διάταξη του άρθρου 24 προβλέπεται πλέον η σύνταξη του δασολογίου, η ίση μεταχείριση μεταξύ δημοσίων και ιδιωτικών δασών, ενώ συμπεριλαμβάνεται και η ερμηνευτική δήλωση περί της έννοιας του δάσους-δασικής έκτασης.

Το 2003, σε εκτέλεση της αναθεωρημένης του έτος 2001 διάταξης του άρθρου 24 του Συντάγματος, ψηφίζεται ο ν. 3208/2003 περί προστασίας φυσικών οικοσυστημάτων, στον οποίο υπάρχει πρόβλεψη και ειδικότερα στο άρθρο 3 για την σύνταξη του Δασολογίου. Η πρόβλεψη είναι, αποκλειστική προθεσμία πέντε μηνών για την σύνταξη του. Πλην, όμως, η προθεσμία αυτή συνδέεται με την κύρωση των δασικών χαρτών, που συντάσσονται στην διαδικασία κατάρτισης του εθνικού Κτηματολογίου.

Το 2004 κατατίθενται στο Συμβούλιο της Επικρατείας αιτήσεις ακυρώσεων διατάξεων του ν. 3208/2003 περί προστασίας φυσικών οικοσυστημάτων και ειδικότερα εναντίον των διατάξεων εκείνων, οι οποίες αφορούν στα κριτήρια για τον προσδιορισμό της μορφής μιας εκτάσεως ως δάσους ή δασικής, με αποτέλεσμα αυτός μέχρι σήμερα να παραμένει ανενεργός.

Το πρόβλημα, λοιπόν. Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι με όλο αυτό το θεσμικό πλαίσιο, με όλο αυτό το ιστορικό, σας αναφέρω δυο παραδείγματα για να καταλάβετε που βρισκόμαστε

σήμερα.

Παράδειγμα πρώτο: μια έκταση με μορφή δάσους το 1930 εντάχθηκε στις εποικιστικές εκτάσεις και διανεμήθηκε ως κληροτεμάχιο σε κληρούχο, από τον οποίο εκχερσώθηκε και αποδόθηκε σε αγροτική καλλιέργεια από το έτος 1949. Σήμερα καλλιεργείται γεωργικά, πλην όμως χαρακτηρίζεται ως δασικού χαρακτήρα έκταση, αφού «άπαξ δάσος, πάντα δάσος».

Δεύτερο παράδειγμα: μια γεωργικά καλλιεργούμενη έκταση το έτος 1973 φυτεύεται από τον ιδιοκτήτη της με δασοπονικά είδη, κυπαρίσσι ή πεύκο. Σήμερα, ο ιδιοκτήτης θέλοντας να υλοτομήσει τον ξυλώδη όγκο και να αποδώσει την έκταση σε γεωργική χρήση ζητά τις ανάλογες άδειες. Αντιλαμβάνεστε ότι αμφισβητείται η ιδιοκτησία του γιατί «άπαξ δάσος, πάντα δάσος».

Οι απόψεις μου, κύριε Πρόεδρε, για την πρόταση της αναθεώρησης του άρθρου 24: Όπως σας είπα, υπερψηφίζω την αλλαγή του άρθρου 24. Θεωρώ όμως ότι η πρόταση της Νέας Δημοκρατίας, το περιεχόμενο, της πρότασής μας, δεν καλύπτει τα προβλήματα τα οποία υπάρχουν.

Πρώτο πρόβλημα. Να δούμε, να εκτιμήσουμε. Η ρύθμιση για την δυνατότητα υπαγωγής των δασικών εκτάσεων σε οικιστική αξιοποίηση θα βρεθεί κατ' αρχάς αντιμέτωπη με τη θεμελιακή αρχή ότι η προστασία των δασών και των δασικών εκτάσεων είναι υπέρτερος λόγος δημοσίου συμφέροντος, αφού το δάσος είναι κοινωνικό αγαθό. Ο προσδιορισμός του έτους 1975 δημιουργεί περισσότερα προβλήματα απ' αυτά που καλείται να λύσει, αφού δικαιώνει όσους παρανόμησαν μέχρι το 1975. Δεν θα έχει σταθερό σημείο αναφοράς, αφού δεν υπάρχουν αεροφωτογραφίες του έτους αυτού με όλη τη χώρα. Αεροφωτογραφίες για όλη τη χώρα υπάρχουν από το έτος 1979. Άρα, δεν πρόκειται να λύσει το ακανθώδες πρόβλημα των αυθαιρέτων, τα οποία δημιουργήθηκαν μετά το 1975. Θα δημιουργήσει αδικίες σε βάρος όσων κατείχαν αγροτικές εκτάσεις, οι οποίες διασώθηκαν και από το 1975 εμφανίζονταν στο δάσος.

Κατά συνέπεια, λοιπόν, αν θέλουμε να προστατέψουμε το δασικό περιβάλλον χωρίς να απεμπολούμε ιδιοκτησιακά δικαιώματα του δημοσίου επί των δασικών εδαφών, της δασικής γης, τότε είναι ανάγκη, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι -και αυτή είναι η δική μου πρόταση- να εισάγουμε ρύθμιση που θα επιφέρει τη διάκριση μεταξύ της δασικής γης και των δασών και των δασικών εκτάσεων.

Προς την κατεύθυνση αυτή θα μπορούσε να γίνει η εξής ρύθμιση: Νόμος ορίζει τα σχετικά με την προστασία, διαχείριση, ανάπτυξη και τις επιτρεπτές παρεμβάσεις στη δασική γη, στα δάση και στις δασικές εκτάσεις. Απαγορεύεται η μεταβολή του προορισμού των δασών, εκτός και αν προέχει η εθνική οικονομία ή η αγροτική εκμετάλλευσή τους. Η μεταβολή του προορισμού της δασικής γης και των δασικών εκτάσεων επιτρέπεται μόνο για λόγους δημοσίου συμφέροντος και τέτοιος, βεβαίως, μπορεί να νοείται και αυτός της οικιστικής αξιοποίησης.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θεωρώ, λοιπόν, ότι επειδή η επόμενη Βουλή δεν δεσμεύεται από το περιεχόμενο, το οποίο δίνει η προτεινόμενη Βουλή, οι προτάσεις αυτές θα ληφθούν υπ' όψιν. Θεωρώ ότι υπ' αυτήν την έννοια μπορούμε να προχωρήσουμε αν λάβουμε μάλιστα υπ' όψιν μας, κύριε Πρόεδρε, ότι για το θέμα των χωματερών για παράδειγμα οι οποίες επιβαρύνουν εξαιρετικά το περιβάλλον, η χώρα μας βρίσκεται στην εικοστή δεύτερη θέση, διότι η περιβαλλοντική συνείδηση και η περιβαλλοντική εκπαίδευση δεν μπορούν να είναι αποσπασματικές ή σπασμωδικές και να μην πληρούν τη γενικότερη πολιτική μας θέση απέναντι στο περιβάλλον, το οποίο αλλάζει και το οποίο πραγματικά κινδυνεύει αυτήν την ώρα.

Σας ευχαριστώ πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε πολύ την κυρία συνάδελφο.

Ο συνάδελφος κ. Ιωαννίδης έχει το λόγο.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω μία αρχή στη ζωή μου, ότι ποτέ δεν πρέπει να κάνουμε κινήσεις για να έχει η δική μας γενιά κέρδος, εις βάρος των επόμενων γενιών. Έχουμε καταστρέψει οικονομικά, θεσμικά κ.λπ. και πρέπει να το σκεφτόμα-

στε πολύ σοβαρά όταν υπάρχουν επιπτώσεις στις κινήσεις μας στη συνέχεια.

Με τις καταστροφές που έγιναν από το 1940 μέχρι το 1949 συντελέστηκε και η καταστροφή των δασών από ανεξέλεγκτες πυρκαγιές και εξαντλητικές υλοτομίες. Η υποβάθμιση συνεχίστηκε και υπήρξε έντονη μέχρι τη δεκαετία του 1970, επειδή ορισμένοι έμποροι ξύλου φρόντιζαν να αφαιρούν από τα δάση μόνο τα καλύτερα δέντρα, που ήταν κατάλληλα για παραγωγή τεχνικής ξυλείας. Έτσι τα δάση μας έμειναν απογυμνωμένα, με μεμονωμένα και κακής ποιότητας δέντρα και με καθόλου φυσική αναγέννηση που θα ήταν υποσχετική για το μέλλον τους.

Εκείνη ακριβώς τη δραματική για τα ελληνικά δάση εποχή η πολιτεία θέσπισε κανόνες υψηλής προστασίας. Καταρτίστηκε σχέδιο δράσης και ενεργοποιήθηκε στο έπακρο η Δασική Υπηρεσία. Το Δασαρχείο έχει προσφέρει τα μέγιστα μέχρι τώρα στη χώρα μας. Πάρα πολλοί δασολόγοι έγιναν «κακοί», γιατί συγκρούστηκαν με διάφορα συμφέροντα. Τα ράκη των δασών στα σκελετωμένα βουνά τα μετέτρεψε σε υπολογίσιμα δάση που σκέπασαν τη μεγαλύτερη ορεινή έκταση της χώρας μας. Στην εξέλιξη αυτή συνέτέλεσε και η εντυπωσιακή ελάττωση του αριθμού των βοσκόντων ζώων στα δάση. Ωραία δασικά συγκροτήματα, στα οποία οδηγείται κανείς δια των δασικών δρόμων, χαρίζουν σήμερα θαυμάσια διαμονή στον επισκέπτη του ορεινού όγκου. Τότε, της δεκαετίας του '50, ήταν σωστά τα αυστηρότατα μέτρα που πάρθηκαν για την προστασία και την αναγέννηση του δασικού χώρου.

Σήμερα είναι πολύ ενθαρρυντικό το γεγονός της αύξησης των ελληνικών δασών. Τα δάση χωρίζονται σε δύο κατηγορίες, στα υψηλά και στα χαμηλά. Στα υψηλά μπορούμε να μιλάμε για μία μέση αύξηση των δασών κατά 30%-η απογραφή των δασών τα λέει αυτά- ενώ υπήρξαν περιπτώσεις που η αύξηση υπερβαίνει το 100%, όπως είναι στην περιοχή Ελατιάς, Δράμας κ.λπ.. Οι σημερινές αεροφωτογραφίες, συγκρινόμενες μ' αυτές του '60, δείχνουν καθαρά αυτήν τη διαφορά.

Η ποιότητα των δασών σήμερα είναι απείρως καλύτερη από τη δεκαετία του '50. Είναι, λοιπόν, χαρακτηριστικό το γεγονός ότι ορισμένα δάση μας δεν έχουν να ζηλέψουν τίποτα. Οι πυρκαγιές, όμως, των πεδινών δασών, κυρίως στην Αττική και όπου υπάρχει κέρδος οικιστικό, έδωσαν την ψευδαίσθηση στον Έλληνα ότι τα δάση τελείωσαν. Τούτο απέχει πολύ από την πραγματικότητα, γιατί Ελλάδα δεν είναι μόνο η Αττική.

Είναι ανάγκη να διευκρινιστεί πως όταν αναφερόμαστε στα δάση, θα πρέπει να τα ξεχωρίζουμε και να μην έχει ο κόσμος την ψευδαίσθηση ότι μειώνονται. Γι' αυτό το λόγο, λοιπόν, επειδή στα χαμηλά δάση υπάρχουν έμμεσες ωφέλειες για τον άνθρωπο -λιγότερο για την προστασία του εδάφους και περισσότερο για αναψυχή και απόλαυση- αρκετά δάση αυτής της μορφής, που κατεστράφησαν από πυρκαγιές, παραχώρησαν τη θέση τους, με την παρέμβαση του ανθρώπου, σε οικισμούς, στις περισσότερες περιπτώσεις με παράνομα κτίσματα. Έτσι, έχουν δημιουργηθεί προβλήματα, στα οποία εμπλέκονται πολίτες και πολιτεία, με αβέβαιο το αν θα βρεθεί επαρκής λύση.

Κάποτε, λοιπόν, πρέπει να δώσουμε μία λύση, γιατί υπάρχουν πράγματι τεράστιοι οικισμοί, όπου στις παλιές αεροφωτογραφίες φαίνεται ότι ήταν δάσος. Κι όλοι γνωρίζουμε ότι δεν μπορούμε τους περισσότερους αυτούς οικισμούς, που υπάρχουν στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη, να τους καταστρέψουμε, διότι θα δημιουργήσουμε ένα κοινωνικό πρόβλημα.

Στο νεότευκτο αξίωμα «άπαξ δάσος, εσσει δάσος» είναι καιρός να προστεθούν οι λέξεις «για αξιοποίηση από τον άνθρωπο με λελογισμένη χρήση του». Βασικός κανόνας είναι ότι το δάσος της μορφής αυτής προστατεύεται καλύτερα από τον άνθρωπο που ζει μέσα του, παρά από τον αδιάφορο ή το δολοπλόκο, που καρτερεί στη γωνία.

Έτσι, τα δημόσια δάση της δεύτερης μορφής, που βρίσκονται κοντά σε κατοικημένες περιοχές, είναι δυνατόν να μετατραπούν σε δάση-πάρκα κατά τα πρότυπα των ευρωπαϊκών. Η μετατροπή αυτή θα βοηθήσει το ίδιο το δάσος, το οποίο σήμερα είναι εγκαταλελειμμένο στην τύχη του.

Η συσσωρευμένη ύλη, η υποβλάστηση, που δεν απομακρύνεται, καθιστά το δάσος πυριτιδαποθήκη και διευκολύνει τον

εμπρηστή στο έργο του. Όταν, όμως, αυτά τα δάση γίνουν πάρκα, ο άνθρωπος θα τα χαίρεται.

Επομένως, υπάρχουν πάρα πολλά προβλήματα. Και λέμε αυτή τη στιγμή ότι το Σύνταγμα προστατεύει τα δάση ή το περιβάλλον. Στην ουσία δεν τα προστατεύει. Γι' αυτό το λόγο βλέπουμε ότι άνθρωποι, οι οποίοι έχουν δικίο, δεν μπορούν να το βρουν για χρόνια ολόκληρα και άνθρωποι πονηροί έχουν κερδίσει πάρα πολλά από τη χρήση γης, την οποία οι περισσότεροι δεν δικαιούνται.

Το να αναθεωρηθεί, λοιπόν, το άρθρο αυτό είναι βασικό, γιατί μέχρι τώρα οι εκτελεστικοί νόμοι, που ψηφίστηκαν -ο ν. 998/1979, ο ν. 3208/2003- κατέστησαν ανενεργοί και αντισυνταγματικοί από το Συμβούλιο της Επικρατείας, ιδιαίτερα ως προς τη σύνταξη Δασολογίου, με συνέπεια μέχρι σήμερα να μην μπορεί να γίνει Δασολόγιο και ως εκ τούτου να μην προστατεύονται τα δάση και οι πολίτες να είναι σε ομηρία.

Η διάταξη του σχετικού άρθρου 38 του ν. 998/1979, που προέβλεπε ότι όταν έχουν διαμορφωθεί καταστάσεις που μέχρι τις 11.6.1975 οι εκτάσεις δεν κηρύσσονταν αναδασωτές, θεωρήθηκε αντισυνταγματική.

Η περί Δασολογίου σύνταξη προβλεπόταν στο άρθρο 13 του ν. 998/1979. Η διάταξη, όμως, αυτή ουδέποτε εφαρμόστηκε. Και βέβαια, δεν εκδόθηκε το προβλεπόμενο προεδρικό διάταγμα, που θα ρύθμιζε τις λεπτομέρειες εφαρμογής της. Μάλιστα, με το ν. 2664/1998 οι διατάξεις περί Δασολογίου καταργήθηκαν, για να επαναληφθούν με τον τελευταίο νόμο, τον ν. 3208/2003, επομένως, στο άρθρο 24, που έγινε αναθεώρηση του Συντάγματος, από το Π.Α.Σ.Ο.Κ..

Βλέπουμε, λοιπόν, ότι παρ' όλες τις προσπάθειες, που κάνουμε, υπάρχουν περιπτώσεις αδικημένων ανθρώπων. Εγώ διαφωνώ να μπει σαν δεσμευτική η ημερομηνία 11 Ιουνίου του 1975. Λέω ένα παράδειγμα: Βλέπετε ότι αυξήθηκαν τα δάση -και αυτό φαίνεται από τις προηγούμενες αεροφωτογραφίες- σε σχέση με τη δεκαετία του '70. Το 1962 υπήρξαν αεροφωτογραφίες από όλη την Ελλάδα, οι οποίες ήταν πλήρεις. Ήταν η καλύτερη χαρτογράφηση που έχει γίνει μέχρι τώρα.

Ρωτώ: Όλοι αυτοί που έφυγαν ως μετανάστες τη δεκαετία του '60 από την πατρίδα, πήραν τις οικογένειες και γύρισαν μετά από είκοσι χρόνια και είχαν γεωργική γη, θα πρέπει να τρέχουν στα δικαστήρια για να δικαιωθούν, όταν τότε, το 1962, το χωράφι τους ήταν πεντακάθαρο και γύρισαν και βρήκαν να υπάρχουν πουρνάρια;

Πρέπει επίσης να προστατεύσουμε, όπως είπε και η συνάδελφος, η κυρία Παπαδημητρίου, τις παράκτιες περιοχές. Πράγματι, πρέπει να αναθεωρηθεί, αλλά προς μία κατεύθυνση, ώστε να είναι αυτοτελές περιβαλλοντικό αγαθό οι παράκτιες περιοχές. Πρέπει να κάνουμε ορθολογική διαχείριση των υδάτων, της ποιότητας του αέρα, του εδάφους, να διαφυλάξουμε τον αιγιαλό και τη θάλασσα που τα έχουν καταπατήσει πάρα πολύ, γιατί αυτό είναι ένα αγαθό, το οποίο είναι προορισμένο για κοινή χρήση.

Επίσης, πρέπει να διαφυλάξουμε την προστασία της γεωργικής γης θεσμικά και εκείνο το οποίο πράγματι φοβάμαι, είναι ότι όλα αυτά πρέπει να τα λύσουμε θεσμικά, ποιος και πότε θα μετατρέψει μία δασική έκταση, ώστε να έχουμε ανάπτυξη, που πραγματικά χρειάζεται και όχι να αφήνουμε πάντα στον οιονδήποτε πονηρό να διεκδικεί -από την ανθρώπινη συνείδηση, πόσο δυνατή είναι ή όχι- κάτι που δεν του ανήκει.

Δύο κουβέντες τώρα για το άρθρο 57. Το θεωρώ απαράδεκτο. Το ασυμβίβαστο, τι κάνει; Το ασυμβίβαστο λέει ότι ο Βουλευτής είναι επαγγελματίας. Και μόνο αυτό είναι ντροπή, το να θεωρεί ότι είναι επάγγελμα ο Βουλευτής. Αυτό είναι ντροπή και για εμάς και για τον κόσμο, ο οποίος μας στέλνει εδώ για να νομοθετήσουμε, να πολεμήσουμε για τα δίκια του.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ολοκληρώστε, κύριε συνάδελφε, παρακαλώ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ: Δεν δίνει με αυτόν τον τρόπο τη δυνατότητα σε ανθρώπους, οι οποίοι αξίζουν, να μπορούν να έρθουν στη Βουλή. Γι' αυτό το λόγο πιστεύω ότι τελικά θα υπάρξει υποβάθμιση της Βουλής. Πρέπει να επανέλθει και πρέπει να υπάρξει πράγματι εκτελεστικός νόμος, ο οποίος να απα-

γορεύει -γιατί υπάρχουν ασυμβίβαστες εργασίες με την ιδιότητα του Βουλευτή- ποιες δουλειές δεν πρέπει να κάνει ο Βουλευτής και αν τυχόν βρίσκεται εδώ ή όχι, τον κρίνει ο κόσμος. Αυτός είναι ο κριτής μας και αυτός θα μας τιμήσει με την ψήφο του ή όχι.

Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε, κύριε Ιωαννίδη.

Ο συνάδελφος κ. Κελέτσης έχει το λόγο.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΕΛΕΤΣΗΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η ενότητα την οποία συζητούμε σήμερα, ουσιαστικά χωρίζεται σε δύο πολύ σημαντικές υποενότητες. Μία από μόνη της είναι το άρθρο 24, σε συνδυασμό με το άρθρο 117 του Συντάγματος, που αφορά τα δάση και την προστασία τους. Η άλλη μεγάλη και σημαντική ενότητα, κατά την άποψή μου, είναι τα άρθρα 29 μέχρι 62, που αφορούν βασικούς θεσμούς του πολιτεύματος, θεσμικά θέματα, τα οποία είναι πάρα πολύ σημαντικά.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κατά την άποψή μου το Σύνταγμα δεν είναι ένα ευχολόγιο που απλά θα πρέπει να το έχουμε στο εικονοστάσι και τίποτε περισσότερο. Κατά την άποψή μου, θα πρέπει να είναι ταυτόχρονα ένα πρακτικό κείμενο που θα δίνει κατευθύνσεις λύσεων σε πραγματικά προβλήματα, σε υπάρχοντα προβλήματα.

Δεύτερον, θα πρέπει να είναι ένα λιτό κείμενο που θα δίνει κατευθύνσεις. Στο παρελθόν σε όποιες διατάξεις το Σύνταγμα υπήρξε φλύαρο και λεπτομερειακό, δημιουργήθηκαν προβλήματα. Δημιουργήθηκαν προβλήματα και κυρίως συγκρούσεις, μεταξύ της πολιτικής εξουσίας και της δικαστικής εξουσίας, όπου πήγαν να εφαρμοστούν νόμοι, που διαπιστώθηκε από τα ανώτατα δικαστήρια, ότι ήταν αντισυνταγματικοί.

Νομίζω ότι και οι πολιτικοί και η νομολογία ξεκινώντας από μία θεμιτή στάση προστασίας του περιβάλλοντος, φθάσαμε στο σημείο ουσιαστικά να στρουθοκαμηλίζουμε και να συντηρούμε ένα status, που ουσιαστικά λειτουργεί, δίνοντας κίνητρα σε επιτηδείς να καίνε τα δάση και να τα οικοπεδοποιούν.

Οδηγηθήκαμε στον παραλογισμό να μιλάμε για δασικές εκτάσεις εκεί όπου δεν υπάρχουν στην πράξη και από την άλλη, να μην προστατεύουμε τα πραγματικά δάση. Φθάσαμε στο σημείο, συμπολίτες μας -και έχω εμπειρία στη δική μου περιφέρεια από τα χρόνια που άσκησα τη δικηγορία- να στερούνται την ιδιωτική τους περιουσία, γιατί υπάρχει μια ερμηνεία ή μια άποψη ενός συγγενού γραφειοκράτη, που δεν ξέρουμε πάντοτε με ποια κίνητρα λειτουργεί, που δημιουργεί προβλήματα στην κατεύθυνση της αξιοποίησης της περιουσίας αυτής.

Έτσι όπως είναι σήμερα η κατάσταση, λειτουργεί κυρίως αντιαναπτυξιακά για την ελληνική περιφέρεια. Στην Αττική είναι άλλης μορφής και άλλου είδους το πρόβλημα και αντιλαμβάνομαι την ευαισθησία συναδέλφων που έχουν μπροστά τους κυρίως την εικόνα της Αττικής.

Κατά την άποψή μου, με την απαιτούμενη Αναθεώρηση στόχος μας είναι να ξεκαθαρίσουμε και να οριοθετήσουμε τι είναι δάσος, τι θέλουμε να είναι δάσος, να το αποτυπώσουμε με το Δασολόγιο και να το προστατέψουμε με απόλυτο τρόπο.

Έπειτα, κατά την άποψή μου, μπορούν να υπάρξουν περιπτώσεις όπου δάσος και ανθρώπινη δραστηριότητα, ακόμη και οικονομική, μπορούν να συνυπάρχουν. Στόχος, λοιπόν, της υπό αναθεώρηση διάταξης δεν είναι να καταστρέψουμε το δασικό πλούτο της χώρας. Αντίθετα, είναι να οριοθετήσουμε στην πράξη και να προστατέψουμε αληθινά τον υπάρχοντα δασικό πλούτο.

Έρχομαι στη δεύτερη ενότητα που αφορά τα άρθρα 29 έως 62. Εξαιρώ το άρθρο 54 παράγραφος 3, για το οποίο θα κάνω μια ειδική αναφορά. Νομίζω ότι η αναθεώρηση αυτών των διατάξεων που προτείνονται, είναι πολύ σημαντική. Θα βοηθήσουν στην ενίσχυση της τρωθείσης αξιοπιστίας του πολιτικού κόσμου, στη διαφάνεια στον πολιτικό βίο και στον εκσυγχρονισμό του πολιτικού μας συστήματος.

Πολύ ενδεικτικά αναφέρω τα εξής: Άρθρο 29 παράγραφος 2 που αφορά στις εκλογικές διαπάνες και το «πόθεν έσχες». Πρέπει, πράγματι, ο έλεγχος να γίνει πιο αποτελεσματικός. Εγώ προτείνω η επιβολή της κύρωσης της έκπτωσης από το βου-

λευτικό αξίωμα να ισχύσει, όχι μόνο στην περίπτωση του «πόθεν έσχες», αλλά και στην υπέρβαση των εκλογικών δαπανών.

Ως προς τα κωλύματα, θα ήθελα να πω το εξής: Πρέπει, πράγματι, να ελαστικοποιηθεί το πλαίσιο, ώστε να μην στερούνται συμπολίτες μας της δυνατότητας να είναι υποψήφιοι στις βουλευτικές εκλογές.

Ως προς το επαγγελματικό ασυμβίβαστο θα αναφέρω το εξής: Κατά την άποψή μου, ο Βουλευτής δεν μπορεί να ασκεί επάγγελμα. Όμως, αυτό δεν μπορεί να του επιβάλλεται άνωθεν. Είναι θέμα προσωπικής ευθύνης, είναι θέμα ατομικής ευθύνης του ίδιου του Βουλευτή. Υπάρχουν, όμως, και δραστηριότητες που δεν μπορούν να χαρακτηριστούν επάγγελμα, όπως είναι η συγγραφή βιβλίων, η συμμετοχή σε επιστημονική έρευνα. Αυτές οι δραστηριότητες πρέπει να επιτρέπονται. Νομίζω ότι η διάταξη, όπως τροποποιήθηκε με την αναθεώρηση του 2001, πήγε σε μια κατεύθυνση υπερβολικής στέρησης του δικαιώματος της ανάπτυξης της προσωπικότητας. Στο κάτω-κάτω, τελικός κριτής είναι η κοινωνία, που θα κρίνει ποιος είναι ο Βουλευτής, ο οποίος αποδίδει στα καθήκοντα, στα οποία τον έταξε και ποιος δεν αποδίδει.

Για την άρση της βουλευτικής ασυλίας: Πράγματι, η ασυλία δεν μπορεί να είναι απεριόριστη. Προκαλούμε την κοινωνία. Πρέπει να έχει σχέση με την άσκηση των καθηκόντων του Βουλευτή και να υπάρχει η δυνατότητα άρνησης της άρσης της ασυλίας, μόνο όταν διαπιστώνεται ότι ζητείται για πολιτικούς λόγους.

Έρχομαι στο άρθρο 54 παράγραφος 2, που είπα ότι θα το κρατήσω για το τέλος. Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, σίγουρα χρειάζονται αλλαγές στο πολιτικό μας σύστημα, που έχουν όμως να κάνουν κυρίως με το εκλογικό μας σύστημα. Χρειάζεται αναβάθμιση του πολιτικού συστήματος, ώστε να ξεφύγουμε από τις οδυνηρές συνέπειες του συστήματος της σταυροδοσίας και των πελατειακών σχέσεων που δημιουργεί.

Όμως, η προτεινόμενη ρύθμιση, που είμαι βέβαιος ότι γίνεται με την καλύτερη πρόθεση, δηλαδή την αναβάθμιση του πολιτικού μας βίου, δεν νομίζω ότι από μόνη της μπορεί να φέρει το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα. Θα λειτουργήσει εις βάρος της περιφέρειας, αφού οι επιπλέον έδρες επικρατείας θα αφαιρεθούν από τις φθίνουσες εκλογικές περιφέρειες της επαρχίας μας.

Σήμερα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ήδη η περιφέρεια, στο σύστημά μας, υποεκπροσωπείται. Και υποεκπροσωπείται, διότι το σύστημα, όπως λειτουργεί, πνίγει ουσιαστικά τη φωνή των Βουλευτών της περιφέρειας. Αυτή είναι η πραγματικότητα και ας μην κλείνουμε τα μάτια. Είμαστε Βουλευτές δυο ταχυτήτων: οι πατρίκιοι και οι πληβείοι. Για να ακουστεί ένας Βουλευτής της περιφέρειας, δεν αρκεί η οποιαδήποτε αξιοπρεπής και τεκμηριωμένη πολιτική παρουσία. Πρέπει ή «να πουλήσεις τρέλα» ή να πας κόντρα στην παράταξή σου, για να ακουστείς.

ΑΡΙΑΔΗΝΗ ΜΑΝΟΥΣΟΥ-ΜΠΙΝΟΠΟΥΛΟΥ: Αυτό να το έχει υπ' όψιν του και το Προεδρείο.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΕΛΕΤΣΗΣ: Γι' αυτό, λοιπόν, θα πρέπει να γίνουν βήματα στην κατεύθυνση του εκσυγχρονισμού του πολιτικού συστήματος.

Έπειτα θα μας δεσμεύσει μια τέτοια τροποποίηση υπερβολικά στο μέλλον, όταν θα επιδιώξουμε την αλλαγή του εκλογικού νόμου.

Πιστεύω σ' ένα σύστημα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, όπου ο Βουλευτής στην περιφέρειά του θα είναι μονοπρόσωπο όργανο, θα την εκπροσωπεί και θα αναφέρεται στους συμπολίτες του. Πιστεύω στις μικρές εκλογικές περιφέρειες, στις μονοεδρικές εκλογικές περιφέρειες, όπου ο υποψήφιος Βουλευτής θα δίνει την πολιτική του μάχη για τις ιδέες και το πρόγραμμα του κόμματός του, κόντρα στους υποψηφίους των άλλων παρατάξεων και όχι κόντρα στους ανθυποψηφίους του ίδιου κόμματος, σε μια ανηλεή μάχη εσωκομματικής αλληλοεξόντωσης, φαινόμενα που, δυστυχώς, τα ζούμε όλοι μας. Για κάποιους που αρνούμαστε να μπορούμε σ' ένα τόσο χαμηλού επιπέδου παιχνίδι, μας στεναχωρεί ιδιαίτερα.

Τελειώνοντας κύριε Πρόεδρε, θα ήθελα να πω ότι το θέμα του εκσυγχρονισμού του πολιτικού μας συστήματος, σε σχέση

με το άρθρο 54 έχει να κάνει με την αλλαγή και τον εκσυγχρονισμό του εκλογικού νόμου και πρέπει να συζητηθεί επ' ευκαιρία της αλλαγής, όταν η Κυβέρνηση αποφασίσει να θέσει θέμα εκλογικού νόμου.

Η αύξηση των Βουλευτών Επικρατείας το μόνο που θα επιφέρει, αφού όλα τα άλλα θα παραμείνουν ίδια, θα είναι η ενίσχυση της ομάδας των Βουλευτών της «πρώτης ταχύτητας», στην οποία αναφέρθηκα. Οφείλουμε οι Βουλευτές της περιφέρειας να στηρίξουμε την ελληνική περιφέρεια.

Ευχαριστώ πολύ.

(Ζωηρά χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε πολύ.

Ο κ. Τσιπλάκης έχει το λόγο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΣΙΠΛΑΚΗΣ: Αναμφίβολα κύριε Πρόεδρε, αγαπητές και αγαπητοί συνάδελφοι, η προσπάθεια συγκεκριμένου και εξισορρόπησης που εγένετο το 2001 μεταξύ αφενός της προστασίας των δασών και των δασικών εκτάσεων και αφετέρου της δυνατότητας της διοίκησης να ασκεί τα καθήκοντά της, δεν τελεσφόρησε. Θα έλεγα μάλιστα, σε συνέχεια προγενέστερης νομολογίας, αλλά και συνεχισθείσας μετά το 2001 νομολογίας των δικαστηρίων, υπήρξαν πραγματικά ανελαστικές παραδοχές. Επί διαμορφωμένων καταστάσεων υπήρξαν ανεπιτήρητες προσεγγίσεις, επί καταστάσεων οι οποίες δεν ωφελούσαν, θα έλεγα, ακραιφνώς και το δημόσιο συμφέρον και με αυτή την έννοια η προσπάθεια της αναθεώρησης του συγκεκριμένου άρθρου, η επαναπροσπάθεια είναι σωστή.

Θα έλεγα μάλιστα, με βάση και τα όσα είπε ο Πρόεδρος της Κυβέρνησης, αλλά και πολλοί εκ των συναδέλφων, τόσο στην επιτροπή όσο και στην Ολομέλεια, επειδή πραγματικά η νομοτεχνική διατύπωση θα γίνει στη νέα Βουλή, θα έλεγα ότι υπάρχουν πάρα πολλά περιθώρια και βελτιωτικών παρεμβάσεων στο άρθρο 24. Εκείνο όμως το οποίο σε καμιά περίπτωση δεν είναι αποδεκτό και είναι αδιανόητο να υποστηρίζεται από ορισμένους είναι ότι η Νέα Δημοκρατία, ως Κυβέρνηση, δεν είναι προσηλωμένη στην έννοια της αειφορίας, στην έννοια της προστασίας του περιβάλλοντος.

Εκτιμώ παραπέρα, στην ενότητα των άρθρων που συζητούμε ότι η προσέγγιση, η αναθεώρηση του άρθρου 29 επίσης είναι σωστή, διότι η προσπάθεια προστασίας του δημόσιου βίου, της διαφάνειας του δημόσιου βίου, η προσπάθεια πραγματικά αποκαταστάσεως σχέσεων εμπιστοσύνης μεταξύ πολιτών και πολιτικών είναι μια προσπάθεια διαχρονική. Αναμφίβολα λοιπόν, το οποίο σύστημα έως τώρα -παρά τις όποιες διαχρονικά μεταβολές του- ίσχυε όσον αφορά τον οικονομικό έλεγχο των κομμάτων, καθώς και των Βουλευτών, καθώς και του πόθεν έσχες των Βουλευτών, απεδείχθη ότι δεν είναι το απόλυτα πρόπον. Αυτό το σύστημα είναι ελλειμματικό σε ορισμένες του προσεγγίσεις. Με αυτή λοιπόν την έννοια θεωρώ ότι είναι πάρα πολύ σημαντική η προτιθέμενη μεταβολή προκειμένου πραγματικά ειδικό τμήμα του συνταγματικού δικαστηρίου -το οποίο ως δικαστήριο θα ιδρυθεί ειδικό τμήμα- να αντιμετωπίζει ερευνητικά αυτές τις περιπτώσεις.

Θα έλεγα, μάλιστα, ότι είναι πάρα πολύ σημαντικό -έχει και σημειολογική παραπέρα αξία- το γεγονός ότι θα προβλέπονται -αυτή είναι η πρόθεση- και αυστηρές κυρώσεις, όσον αφορά τα οικονομικά των Βουλευτών, οι οποίες κυρώσεις θα φθάνουν μέχρι και στην έκπτωση από το βουλευτικό αξίωμα.

Όσον αφορά το άρθρο 54 περί αυξήσεως του αριθμού των Βουλευτών Επικρατείας, θα σας έλεγα ευθύτατα, διότι το είπα και κατά τη συζήτηση στην Επιτροπή Αναθεώρησης του Συντάγματος, ότι η αιτιολογία, η δικαιολογητική βάση αυτής της ρύθμισης, κατ' εμέ είναι άστοχη, είναι ανεπιτυχής. Δεν μπορώ να θεωρήσω ότι στέκει αυτή η αιτιολογία «περί διευκόλυνσης εισόδου πολιτών στη Βουλή, οι οποίοι δεν είχαν τη δυνατότητα -έτσι λέει η αιτιολογία- ή δεν είχαν τα κίνητρα να επιδοθούν σε εκλογικό αγώνα».

Θα έλεγα, λοιπόν, ότι αυτή η αιτιολογία σε καμιά περίπτωση δεν είναι βάσιμη. Αντίθετα, κατ' εμέ, προχωρώντας σε μια πιο ουσιαστική προσέγγιση, υποδηλώνει πιθανότητα ότι μπορεί να διευκολυνθούν άτομα τα οποία στερούνται εμπνεύσεως, στε-

ρούνται αυτοθυσίας, στερούνται αναδοχής ευθυνών, αναδοχής διακινδύνευσης, στερούνται μίας τέτοιας προσέγγισης συμμετέχοντες στο δημόσιο βίο προς υπηρετήση του δημοσίου συμφέροντος.

Θα σας έλεγα, μάλιστα, ιστορικά και συγκριτικά, χωρίς σε καμία περίπτωση να μπαίνω, να προσεγγίζω, να προσχωρώ στη διαφορετική άποψη Βουλευτών, ότι δεν ξέρω ποια μπορεί να είναι αυτή η σημαντική παραδοχή σύμφωνα με την οποία συγκεκριμένα άτομα, τα οποία μπαίνουν σε συγκεκριμένο ψηφοδέλτιο κατά τρόπο υπερεχόντως προφανή, λειτουργούν και εξυπηρετούν το δημόσιο συμφέρον, με συνέπεια να δικαιολογείται αυτή τη στιγμή η πρόταση αύξησης του αριθμού των Βουλευτών Επικρατείας.

Όσον αφορά το επαγγελματικό ασυμβίβαστο, θεωρώ πραγματικά, πέρα των νομοτεχνικών ατελειών της προηγούμενης ρύθμισης, ότι εάν υπήρχε επιμονή συγκεκριμένη για μια συνολική δικαστική προσέγγιση στο ζήτημα, θα είχε κατακρημνιστεί αυτή η διάταξη. Υπήρξε παρεμπόμπουσα προσέγγιση σε κάποιες περιπτώσεις και θεωρώ ότι η παρεμπόμπουσα προσέγγιση λέει ότι πραγματικά δεν είναι ασύμβατη η επαγγελματική δράση με τη βουλευτική ιδιότητα.

Θα έλεγα, λοιπόν, ότι είναι κάτι πολύ σημαντικό, κάτι πολύ ευχάριστο, κάτι το οποίο υποδηλώνει πραγματικά και την ποιότητα -σχεώς του τι λέγεται, διότι πρέπει να λέγονται και τα καλά- των εκπροσωπούμενων του λαού. Αυτή τη στιγμή είναι μια διάχυτη, πανθομολογούμενη, συναποδεκτή άποψη ότι το επαγγελματικό ασυμβίβαστο -πέραν, όπως επανασημαίνω των νομοτεχνικών ατελειών- πρέπει να αρθεί. Πρέπει να υπάρχει η δυνατότητα κατά τη δική του άποψη, κατά τη δική του συνείδηση, να ασκεί, ο Βουλευτής κάτω από ορισμένους βεβαίως όρους και προϋποθέσεις μη αντιστρατευομένους στο δημόσιο συμφέρον, επαγγελματική δραστηριότητα. Θα σας έλεγα δε ότι σε ορισμένες επαγγελματικές δραστηριότητες έτσι και αλλιώς με ειδικούς νόμους, υπήρχαν πραγματικά περιορισμοί. Όταν κάποιος αποκτούσε τη βουλευτική ιδιότητα, υπήρχαν περιορισμοί για την άσκηση του επαγγέλματος.

Αναμφίβολα, λοιπόν, είναι στοιχείο ιδιοσυστάσιας του κάθε Βουλευτή η άσκηση επαγγελματικής δραστηριότητας. Είναι φορές και δημιουργός κοινωνικών σχέσεων. Σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να συγκριθεί η κτήση της βουλευτικής ιδιότητας με την κτήση της υπουργικής ιδιότητας, διότι υπάρχει και αυτός ο αντίλογος. Επομένως, η άρση του ασυμβίβαστου θεωρώ ότι πρέπει να υπάρξει και είναι σωστή προς την κατεύθυνση αυτή η προσέγγιση της Νέας Δημοκρατίας.

Τελειώνοντας, θα επισημάνω και εγώ κάτι το οποίο επίσης προσεγγίζεται κοινά από τους Βουλευτές, δηλαδή το ζήτημα της άρσης της βουλευτικής ασυλίας. Είναι αναμφίβολο ότι το πλέγμα προστασίας του Βουλευτή τόσο χρονία, υπερέρβη κάποια όρια. Οδηγηθήκαμε σε ακαταδίκτο ουσιαστικά του Βουλευτή και φθάσαμε σ' ένα σημείο να αποδέχεται και να πιστεύει ο κόσμος -ουχι αδικώς- ότι τελικώς υπάρχει αλληλοπροστασία. Αναμφίβολα λοιπόν, θα πρέπει να υπάρξει αλλαγή -η πρόταση της Νέας Δημοκρατίας είναι προς τη σωστή κατεύθυνση- και η άρση της ασυλίας του Βουλευτή θα πρέπει να επιτρέπεται μόνο όταν είναι προφανές ότι ζητείται για πολιτικούς λόγους.

Με αυτήν την έννοια θεωρώ ότι οι προτάσεις της Νέας Δημοκρατίας υπό τις διευκρινήσεις που εξεδήλωσα διαρκούς της ομιλίας μου κινούνται στη σωστή κατεύθυνση.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ο συνάδελφος Βουλευτής κ. Χαΐδος ζητά άδεια απουσίας του στο εξωτερικό.

Εγκρίνει η Βουλή.

ΟΛΟΙ ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Η Βουλή ενέκρινε τη ζητηθείσα άδεια.

Ο κ. Μαρκόπουλος έχει το λόγο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, σε αυτήν τη δεύτερη ενότητα των αναθεωρητέων άρθρων στην Ολομέλεια της Βουλής υπάρχουν άρθρα τα οποία

έχουν να κάνουν με την αξιοπιστία του πολιτικού συστήματος και υπάρχουν το άρθρο 24 και το συνοδό άρθρο 117 το οποίο έχει σχέση με το περιβάλλον. Πολύ συζήτηση έγινε τόσο στην επιτροπή όσο και στην Ολομέλεια.

Θα επιχειρήσω την προσέγγιση του άρθρου 24 και του συνοδού 117 με την οπτική γωνία του πολίτη, τι βλέπει σήμερα ο πολίτης και τι νιώθει στην Ελλάδα σε σχέση με την περιβαλλοντική πολιτική της πολιτείας.

Ο πολίτης αισθάνεται ότι σε αυτόν τον τόπο έχουμε ισχυρούς νόμους και πολύ μεγάλες αυθαιρεσίες πάνω σε αυτούς. Ο πολίτης αισθάνεται ότι κάποτε τον άφησε η πολιτεία να συμμετέχει σε έναν οικοδομικό συνεταιρισμό, τον ηλεκτροδότησε, του χώρισε δρόμους και στη συνέχεια του απαγόρευσε -και μιλά ιδιαίτερα για τις κατώτερες εισοδηματικές τάξεις- τη δυνατότητα απόκτησης μιας δεύτερης κατοικίας. Ο πολίτης βλέπει την πολιτεία, μετά την Αναθεώρηση του 2001 και μετά το τεράστιο αδιέξοδο στο οποίο περιήλθαμε με τη συνοδό αυστηρή και ορισμένες φορές οριακή νομολογία που αναπτύχθηκε, να αλλάζει το νόμο περί δασικών εκτάσεων και με το 3208/2003 δασική έκταση να χαρακτηρίζεται, όχι αυτή που είχε από το 1979, 15% δασοκάλυψη, αλλά αυτή που έχει 25%. Και τι έγινε με αυτό; Ουσιαστικά καμία αλλαγή στους χαρακτηρισμούς δεν μπόρεσε να επιτευχθεί διότι η νομολογία ήταν απαγορευτική, όχι απλώς αποτρεπτική.

Θεωρώ ότι κανένα κόμμα και κανείς συνάδελφος σε αυτήν τη Βουλή δεν μπορεί να αντιληφθεί τη σημασία της αειφόρου και βιώσιμης ανάπτυξης. Ούτε αισθάνομαι ούτε αισθάνθηκα κάποια στιγμή ότι κάποιοι συνάδελφοι άφησαν στο περιθώριο την αξία της περιβαλλοντικής ανάπτυξης όταν συζητάμε για την ανάπτυξη του τόπου. Όμως, θα πρέπει να αντιληφθούμε ότι όλο αυτό το σκηνικό το οποίο αναπτύχθηκε μετά το 1974 οδήγησε σε μεγάλες αυθαιρεσίες, σε μεγάλες καταπατήσεις και σε μεγάλη συγκάλυψη. Το ερώτημα είναι, μπορούμε κάποια στιγμή να γίνουμε ρεαλιστές, να ακουμπήσουμε «τα δάκτυλα επί τον τύπον των ήλων» και να λύσουμε ένα ζήτημα ή θα καλυφθούμε πίσω από μια ισχυρότατη νομοθετική διαδικασία, πίσω από την οποία θα συνεχίσουμε να συγκαλύπτουμε ένα διαρκές περιβαλλοντικό έγκλημα; Διότι αν θέλουμε να κάνουμε μια αυτοκριτική ως πολιτικό σύστημα, ίσως μία από τις μεγαλύτερες ανεπάρκειες της Μεταπολιτευτικής περιόδου της Ελλάδας ήταν η περιβαλλοντική πολιτική. Αυτήν προσπαθούμε να επιδιορθώσουμε.

Θα διαβάσω μια πρόταση που βρίσκεται στο σημερινό άρθρο 24, όπως αναθεωρήθηκε το 2001: «Απαγορεύεται η μεταβολή του προορισμού των δασών και δασικών εκτάσεων εκτός εάν προέλθει από την Εθνική Οικονομία η αγροτική εκμετάλλευση ή άλλη τους χρήση, που την επιβάλλει το δημόσιο συμφέρον».

Πότε έγινε αυτό; Ποτέ. Ούτε πρόκειται να γίνει έτσι όπως είναι διαρθρωμένο το σύστημα της νομολογίας, όπως προκύπτει από το Συμβούλιο της Επικρατείας, το οποίο στο τέλος τέλος κάνει τη δουλειά του ακολουθώντας το γράμμα του Συντάγματος. Άρα εθελουφλούμε, πολιτικά στρουθοκαμηλίζουμε και ουσιαστικά στέλνουμε χιλιάδες πολίτες σε πρωτοβάθμιες και δευτεροβάθμιες επιτροπές, διαιωνίζουμε τη διαφθορά, το μπαξίσι και του ρουσφετί και στην πραγματικότητα τι κάνουμε; Δεν εκσυγχρονίζουμε το κράτος. Δεν ακολουθούμε τα βήματα των Ευρωπαίων που επιτρέπουν συντηρητικά δραστηριότητες στο δάσος για την ίδια του την προστασία. Δεν έχουμε ούτε δασικούς δρόμους ούτε καν βοσκοτόπια. Άρα λοιπόν στην πραγματικότητα θα έλεγα ότι δεν δείχνουμε ότι ενδιαφερόμαστε για το περιβάλλον αλλά μάλλον ουσιαστικά χρησιμοποιούμε τις ταμπέλες αυτόρεσκα, ικανοποιούμε για κάποιους εξ ημών την οικολογική μας πελατεία αλλά στην πραγματικότητα δεν δίνουμε διέξοδο.

Το ΠΑ.ΣΟ.Κ. βρήκε ευκαιρία το άρθρο 24 να αποχωρήσει από αυτήν τη Βουλή. Έδωσε τη δυνατότητα όμως να κριθεί αναθεωρητέο και το άρθρο 117 με την αποχώρησή του, κάτι που αποδεικνύει ότι η «σκόνη που σηκώθηκε» δεν είχε ουσία αλλά ήταν για το θέαμα και το θέαμα στην πολιτική δεν οδήγησε ποτέ σε σωστούς δρόμους. Το ΠΑ.ΣΟ.Κ. απειλεί ότι και στην επόμενη Βουλή δεν θα συμμετέχει στο δημοκρατικό διάλογο για την Αναθεώρηση. Θεωρώ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι την

επόμενη των επόμενων εκλογών θα αναθεωρήσει την ίδια του τη στάση και θα συνειδητοποιήσει ότι αυτός ο λαός θέλει προτάσεις και ουσιαστικό δημοκρατικό διάλογο. Δεν θέλει θέαμα, δεν θέλει κραυγές και πάνω απ' όλα δεν θέλει αφορισμούς.

Στην Εύβοια, την εκλογική μου περιφέρεια, μια περιοχή με ιδιαίτερα μεγάλη δασοκάλυψη, θα έλεγα ότι αυτό το οποίο έχει αναπτυχθεί μετά την Αναθεώρηση του 2001 ουσιαστικά καταδυναστεύει τους πολίτες οι οποίοι αισθάνονται παγιδευμένοι και νιώθουμε εμείς από τους πολίτες τη διάθεση διεξόδου. Δουλειά μας είναι να φτιάξουμε το συνταγματικό και το νομοθετικό πλαίσιο για να ικανοποιήσουμε και τα δύο, και την ανάπτυξη και την προστασία του περιβάλλοντος, όπως γίνεται στην υπόλοιπη Ευρώπη και δεν καταλαβαίνω γιατί πρέπει με αφορισμούς να μην το προσεγγίσουμε.

Κατά τα άλλα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, τα άρθρα 29, 54 και 57 έχουν να κάνουν με την αξιοπιστία του πολιτικού συστήματος, ένα πολιτικό σύστημα το οποίο θέλει μία Κοινοβουλευτική Δημοκρατία από κοινοβουλευτικούς άνδρες και γυναίκες ικανούς να ανταπεξέλθουν στο ρόλο και στο ζητούμενο του. Ποιο είναι το πρωταρχικό χαρακτηριστικό ενός πολιτικού που πρωτοκατεβαίνει σε μία εκλογική αναμέτρηση; Η εικόνα του στην κοινωνία, η οικογενειακή του κατάσταση, η επαγγελματική του κατάσταση. Είναι το πρώτο, το οποίο βάζουμε μπροστά στη βιτρίνα – αν μου επιτρέπεται η έκφραση – του πολιτικού, όταν καλούμαστε να ζητήσουμε την ψήφο του λαού.

Το επάγγελμά μας είναι σύμφυτο με την κοινωνική μας δράση και θέση. Γιατί, λοιπόν, θέλουμε μετά την εκλογή να ακρωτηριάσουμε τα χαρακτηριστικά ενός πολιτικού; Γιατί θέλουμε να τον υποχρεώσουμε, αν είναι καλός πολιτικός και επανεκλεγεί, να αποκτήσει τη νοοτροπία του μόνιμου δημοσίου υπαλλήλου; Γιατί θέλουμε να τον κάνουμε εξαρτώμενο από ένα μισθό της Βουλής; Γιατί θέλουμε να τον κάνουμε εξαρτώμενο από την οποιαδήποτε ηγεσία; Γιατί θέλουμε να δημιουργήσουμε εκείνες τις συνθήκες για να αυξήσουμε τους Βουλευτές της Επικρατείας, όταν στο άρθρο 29 για το «πολιτικό χρήμα» το Σύνταγμα δεν επιβάλλει τη δημοκρατική οργάνωση των κομμάτων. Διότι, αν είχαμε δημοκρατική οργάνωση των κομμάτων, όπως έχουν οι ωριμότερες κοινοβουλευτικές δημοκρατίες πολλών δεκάδων δεκαετιών, τότε μάλλον, να πάμε και σε πενταπλάσιο αριθμό Βουλευτών Επικρατείας που θα βγαίνουν από την οργανωμένη βάση ενός μεγάλου κόμματος. Έχει θέση αυτή η άποψη, αλλά, όταν υποχρεώσουμε τα κόμματα να είναι απολύτως δημοκρατικά οργανωμένα. Η αξιοπιστία του πολιτικού συστήματος είναι η βάση για την αποτελεσματικότητα της Κοινοβουλευτικής Δημοκρατίας. Όσο πιο ξεκάθαροι και κρυστάλλινοι είμαστε, όσο πιο μεγάλη δύναμη έχουμε να κοιτάζουμε τον πολίτη στα μάτια, τόσο πιο αξιόπιστοι, πιο πιστευτοί και πιο αποτελεσματικοί θα είμαστε.

Συμφωνώ απολύτως με τις διαδικασίες που αφορούν την ασυλία των Βουλευτών, που δεν πρέπει να οδηγεί στο ακαταδίωκτο. Συμφωνώ στο θέμα του ασυμβίβαστου και διαφωνώ στην αύξηση των Βουλευτών της Επικρατείας και εξήγησα το λόγο και επιπροσθέτως απολύτως συμφωνώ στην αλλαγή του άρθρου 29 για το «πολιτικό χρήμα». Είχα προτείνει και στην επιτροπή και θέλω να καταγραφεί και εδώ πως θεωρώ ότι η ιδιωτική χρηματοδότηση των κομμάτων πρέπει να επιτραπεί στην Ελλάδα με πολύ μεγαλύτερη ελευθερία, γιατί αυτό το οποίο γίνεται «κάτω από το τραπέζι» μπορεί να γίνει απολύτως φανερό, να είναι ελεγχόμενο, όπως είναι στις ωριμότερες Κοινοβουλευτικές Δημοκρατίες, για την αξιοπιστία και τη διαφάνεια όλων μας.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε πολύ, κύριε συνάδελφε.

Το λόγο έχει η συνάδελφος κ. Παπαδημητρίου.

ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, να ξεκινήσω από τα εύκολα. Για το ασυμβίβαστο στο άρθρο 57 θα ξανατοποθετηθώ όπως στην προηγούμενη Αναθεώρηση που ψήφισα «λευκό» θεωρώντας ότι δεν θα έπρεπε καν να αφορά στο Σύνταγμα. Πιστεύω ότι θα έπρεπε να εναπόκειται

στη δεοντολογία των κομμάτων και των προσώπων. Και σίγουρα δεν μπορεί να απαγορεύεται η άσκηση επαγγέλματος σε ανθρώπους που το έχουν ανάγκη και για να διαβιώσουν αξιοπρεπώς, αλλά και για να διατηρήσουν το δικαίωμά τους στη γνώση και στην επικαιροποίηση της επιστήμης τους ή της δουλειάς τους. Εγώ προσωπικά το γραφείο μου το έκλεισα, όταν έγινα Βουλευτής δηλώνοντας στον εαυτό μου ότι δεν μπορώ να κάνω και τα δύο. Όποιος όμως μπορεί να το κάνει, ας το κάνει.

Τώρα, το πώς συμβιβάζονται οι ίδιοι οι Βουλευτές που ασκούν ή δεν ασκούν μ' αυτό που επεσήμανε ο κ. Μητσότακης, οφείλω να πω ότι θα έπρεπε να απασχολήσει τα κόμματα σε άλλη αίθουσα και σίγουρα θα μπορούσαμε να βρούμε μία άκρη που να διευκολύνει την αξιοπρέπεια όλων μας.

Για τους Βουλευτές Επικρατείας, θα διαφωνήσω με τους προλαλήσαντες, γιατί εγώ είμαι υπέρ αυτού του άρθρου, καθώς πιστεύω ότι νομοθετούμε στο ύψιστο επίπεδο για τις επόμενες γενιές, για τους επόμενους Βουλευτές και πολίτες και αν κοιτάξω πίσω, δεν νομίζω ότι η «παραγωγή» του ψηφοδελτίου Επικρατείας έχει αδικήσει τη Βουλή. Μπορεί να έχει αδικήσει κάποιους άλλους από εμάς που αγωνιστήκαμε, για να αποκτήσουμε αυτή την έδρα προσφοράς στους πολίτες που μας εμπιστεύτηκαν, αλλά στο μέτρο που αυτή δεν είναι η μόνη διάκριση, όπως πολύ καλά ξέρει ο κ. Παναγιωτόπουλος, μπορεί και με όλες τις δημοκρατικές διαδικασίες άλλοι να διευκολύνονται και άλλοι να μη διευκολύνονται...

Θα ήθελα να ψηφιστεί αυτό το άρθρο για έναν επιπλέον λόγο. Πιστεύω ότι η Ελλάδα για πάρα πολλά χρόνια είναι ασθενέστατη στη διεθνή της παρουσία σε διεθνείς οργανισμούς, που δεν μπορεί κανείς να υπερεισέλθει σωστά, όταν πρέπει να ασκήσει και το «βουλευτικό» της ημεδαπής με τα δεδομένα που όλοι γνωρίζουμε και όλοι συμβάλλουμε στο να διατηρούνται. Πιστεύω ότι οι Βουλευτές που επιλέγονται για τους διεθνείς οργανισμούς πρέπει να είναι Βουλευτές Επικρατείας. Δεν πρέπει να έχουν το Σαββατοκύριακο να δώσουν αναφορά στο Καρπενήσι, στην Αργολίδα ή οπουδήποτε. Και το λέω τώρα με παρηρησία, γιατί, αν με ακούσετε και ισχύσει, θα ισχύσει για τη μεθεπόμενη Βουλή, όπου εύχομαι να έχω καλύτερα πράγματα να κάνω.

Και έρχομαι στο άρθρο 24, κύριοι συνάδελφοι. Και δεν θα πω τίποτα σήμερα για την απουσία της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης. Νομίζω ότι αυτοκαταργήθηκε και ας κριθεί από τον ελληνικό λαό. Όμως, δεν θα δώσω στην Αντιπολίτευση ή στις εφημερίδες που την υπηρετούν το δικαίωμα να κάμψει, εν ονόματι δήθεν κάποιου κομματικού πατριωτισμού, τις βασανισμένες με σκέψη, έρευνα και ευθύνη ενστάσεις μου στην πρόταση που κατατέθηκε ως πρόταση της Νέας Δημοκρατίας.

Έτσι και αλλιώς, ο Πρωθυπουργός μάς κάλεσε να προσφέρουμε βελτιωτικές προτάσεις και το έκαναν πολλοί συνάδελφοι και το προχώρησε και ο Υπουργός κ. Παυλόπουλος. Πιστεύω, κύριοι συνάδελφοι, ότι η συζήτησή μας ανταποκρίθηκε στο κάλεσμα του Πρωθυπουργού και αυτό πρέπει να φανεί στην αναδιατύπωση του άρθρου, πριν έρθει, για να ψηφιστεί αύριο.

Θέλω να σας θυμίσω για ένα λεπτό ότι το περιβάλλον εισήχθη από μας στη συνταγματική έννομη τάξη της χώρας. Ήμασταν οι πρώτοι στην Ευρώπη. Τα περισσότερα ευρωπαϊκά κράτη ενσωμάτωσαν την περιβαλλοντική προστασία στα Σύντάγματά τους πολύ αργότερα. Όχι όλα. Η Γερμανία δεν έχει λέξη: «περιβάλλον» μέσα στο Σύνταγμα της, αλλά έχει βέβαια την καλύτερη προστασία λόγω της εκτελεστικής αξιολόγησης της και της περιβαλλοντικής επάρκειας και συνειδησίας των κατοίκων της. Και βέβαια λόγω της διαμόρφωσης εξαιρετικών μορφωμάτων πολιτών.

Καμιά χώρα δεν ξεχωρίζει το δάσος ως μοναδική προστατευτέα ύλη ή την κύρια προστατευτέα ύλη. Καμιά χώρα δεν καταγράφει χρονικά όρια προστασίας ή αφετηρίες. Η Γαλλία έβγαλε το άρθρο που ήταν περιγραφικό και έβαλε μια χάρτα, ύμνο την είπα στην πρωτολογία μου. Η Ελβετία καθόρισε όλους τους τομείς και τα μέτρα που λαμβάνουν οι τομείς.

Εκείνο που είναι καθοριστικό είναι ότι όλα τα κράτη που προήχθησαν περιβαλλοντικά, το έκαναν όταν είχαν Κεντροδεξιά Κυβέρνηση στα ηνία. Λέτε να είναι τυχαίο; Πιστεύω πως όχι.

Κυβέρνηση ρεαλισμού και ευθύνης. Ας πάμε και εμείς ένα βήμα πιο πέρα. Ακούσατε την κ. Μέρκελ προχθές να μιλάει για αλλαγή υπέρ της πάταξης του φαινομένου του θερμοκηπίου, με σύντμηση και των ημερομηνιών του Πρωτοκόλλου του Κιότο.

Κύριοι συνάδελφοι, μιλώντας προχθές στην Ολομέλεια έδωσα –το έχω εδώ μαζί μου– την πρότασή μου, τη μικρή μου συνδρομή για την τροποποίηση αυτού του άρθρου και είπα ότι πρέπει να αποφασίσουμε να ενταχθεί σε συνταγματική προστασία, αν έχουμε μια φλύαρη διάταξη, όλη η προστατευτέα ύλη που θα μπορούσε να ήταν η δική μας, τρεις σειρές.

Είπα ότι πρέπει να γίνει αναφορά ακριβώς στο τι πρέπει να προστατευτεί, προσθέτοντας τους τομείς στους οποίους πρέπει να ενσκήψουμε και αυτό να αποτελέσει το προοίμιο, με ιδιαίτερη μέριμνα στις παράκτιες περιοχές, στο δάσος και στη νησιωτική χώρα, όπου θα έπρεπε να είχαμε θετικές ρυθμίσεις. Εγώ θα ήθελα για τα νησιά να το λέει το Σύνταγμα. Φαντάζομαι ότι οι νησιώτες θα έχουν να πουν περισσότερα.

Ζήτησα λοιπόν την τροποποίηση του άρθρου 1. Πάμε στο άρθρο 2, με το οποίο έχω διαφωνήσει στο σημείο ε. Δεν μπορώ να καταλάβω, κύριε Παυλόπουλε, μετά την εξαιρετική σας ομιλία, αν θα εμμένετε στην παράγραφο ε. Δηλαδή, ποιος ο λόγος διαχωρισμού των δασικών εκτάσεων και των δασών, όταν εχθές μας είπατε ότι δέχεσθε να βάλουμε σε θέματα προστασίας του περιβάλλοντος και την προστασία του αέρα, του εδάφους κ.λπ.; Είπατε ότι είσθε «ανοικτοί» και δέχεσθε να το κάνουμε αυτό. Μέχρι εκεί συμφωνούμε.

Πάμε παρακάτω στο άρθρο 2...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Επειδή αναφερθήκατε συνεχώς στο άρθρο 1 και 2, θέλω να πω ότι είναι η παράγραφος 1 και 2 του άρθρου 24.

ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ: Μάλιστα, κύριε Πρόεδρε, παράγραφος 1 και 2 του άρθρου 24. Εδάφιο ε ήθελα να πω πριν.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού)

Είπατε ότι οι δασικές εκτάσεις είναι δυνατόν να αλλάζουν χρήση είτε γιατί αυτό επιβάλλει η εθνική οικονομία είτε η γεωργική εκμετάλλευση είτε άλλο δημόσιο συμφέρον. Αυτό προβλέπεται ήδη στο σημερινό άρθρο!! Επίσης λέτε ότι δεν θα χρειάζοταν αυτό να γίνει, που σημαίνει –λέτε verbatim– ότι «μπορεί να συμβεί αυτό μόνο για τις περιπτώσεις που έχουμε ανάγκη χωροταξικού ή πολεοδομικού σχεδιασμού». Μου το είπατε και προφορικά. Αν είχαμε δηλαδή έτοιμο χωροταξικό σχεδιασμό των τεσσάρων επιπέδων, δεν θα χρειαζόταν. Έτσι δεν είναι;

Σας παραπέμπω στην ομιλία του κ. Σουφλιά και κατά την παρουσίαση του ειδικού πλαισίου για τις ΑΠΕ αλλά και την επίσημη ομιλία του εδώ, που λέει: «η εκπόνηση και θεσμοθέτηση ενός ολοκληρωμένου χωροταξικού σχεδιασμού...»

–μολούσε για το έργο της Κυβέρνησης– το εθνικό χωροταξικό πλαίσιο και τα ειδικά χωροταξικά πλαίσια, ανανεώσιμες πηγές, τουρισμό, βιομηχανία, παράκτιο και ορεινό χώρο. Ήδη δημοσιοποιήσαμε για τις ανανεώσιμες πηγές και μέχρι τον Απρίλιο θα έχουν δημοσιοποιηθεί όλα αυτά τα χωροταξικά πλαίσια».

Το Σύνταγμα θα ισχύσει σε πέντε χρόνια, καλώς εχόντων των πραγμάτων. Αν λόγω της κακής διοίκησης ή άλλων παρεμβολών ίσως δεν τελειώσει τον Απρίλιο ο κ. Σουφλιάς με τον εθνικό χωροταξικό σχεδιασμό, τον επόμενο Απρίλιο δεν θα τελειώσει; Σε πέντε Απριλίους δεν θα τελειώσει; Τότε βγάλτε αυτό το διαχωρισμό από το Σύνταγμα, τον οποίο η αγορά προεξοφλεί, κύριε Υπουργέ.

Δεν είναι δυνατόν σήμερα στα «Τεχνικά Χρονικά» να ανατίθεται μελέτη για την περιοχή μου που αφορά σε μη καθαρές εκτάσεις καθόλου, δεν είναι δυνατόν σε Γενικό Πολεοδομικό Σχέδιο της Εύβοιας να προτείνει, δημόσια αρχή, η Αυτοδιοίκηση, μαρίνα ως συνέχεια εκμετάλλευσης καθαρά δάσους ή δασικής έκτασης. Εκεί όπου υπήρχε αμφισβήτηση και κρίθηκε αναδασωτέο! Και να διαφημίζεται η διπλανή επιχείρηση από αγγλικό μεσιτικό γραφείο ως έχουσα 16.500 στρέμματα εκ των οποίων τα 3.158 εκτάρια (επί 4 σε στρέμματα) θα είναι κατοικίες...

Αυτό δεν λέω ότι θα το δεχθεί η όποια κυβέρνηση, όχι μόνο η δική μας, που δεν θα το δεχθεί, αλλά δεν υπάρχει κανένας

λόγος ούτε χρονοαφετηριών, ούτε διαχωρισμού. Έτσι και αλλιώς δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι μια περιβαλλοντική μελέτη δεν θα έκρινε ότι είναι επιβεβλημένο, εάν χωροταξικά επιβάλλεται, να κτιστεί ένας ήπιος οικισμός καλύτερα σε δάσος με ψηλά δένδρα παρά σε δασική έκταση. Μπορεί ως οικότοπος να είναι σοβαρότερος. Ας το κρίνουν οι περιβαλλοντολόγοι, ας το κρίνουν οι επί των χωροταξικών μελετών, που υποσχθήκαμε εδώ μέσα στον ελληνικό λαό ότι θα έχουμε σε δύο μήνες, ας το κρίνουν οι ειδικοί επιστήμονες.

Διατηρώ τις απόψεις μου και πραγματικά πιστεύω ότι σ' αυτό το Σύνταγμα για το περιβάλλον πρέπει να καταθέσουμε τον καλύτερο εαυτό μας. Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Το λόγο έχει ο Υπουργός Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης κ. Παυλόπουλος για μια παρέμβαση τριών λεπτών.

ΠΡΟΚΟΠΗΣ ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΣ (Υπουργός Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης): Μια διευκρίνιση, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θα είμαι εξαιρετικά σύντομος γιατί ήδη έχω κάνει κατάχρηση του Βήματος. Πρώτον, σε ό,τι αφορά την πρώτη παράγραφο του άρθρου 24 παραμένει στο ακέραιο η πρόταση την οποία έχει κάνει και ο Πρωθυπουργός και εγώ χθες αναλυτικότερα, ότι είναι δυνατόν να δούμε στη διατύπωση στην οποία θα καταλήξουμε όταν θα έρθει η ώρα της αναθεώρησης στην επόμενη Βουλή του σχετικού άρθρου την συμπερίληψη όλων εκείνων των παραμέτρων που αφορούν την καλύτερη περιγραφή των παρεμβάσεων για την προστασία του περιβάλλοντος. Όπως είναι, πέραν της προστασίας δασών και δασικών εκτάσεων, και θέματα που αφορούν την ποιότητα του αέρα, του εδάφους, την ορθολογική διαχείριση των υδάτων, τα θέματα των παράκτιων περιοχών. Αυτό όμως, είναι να το δούμε στη διατύπωση.

Μου είπε η κ. Παπαδημητρίου «να δούμε τη διατύπωση». Μα, η διατύπωση δεν γίνεται με βάση την παρούσα πρόταση, η οποία ούτως ή άλλως, είναι ενδεικτική. Άξονες καθορίζει. Η διατύπωση γίνεται από την επόμενη Βουλή.

ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ: Εντάξει.

ΠΡΟΚΟΠΗΣ ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΣ (Υπουργός Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης): Ό,τι και αν πούμε σ' αυτή τη φάση –σας διαβεβαιώ γι' αυτό και το ξέρετε, το είχαμε πει και στην επιτροπή– δεν είναι δεσμευτικό. Μένει, όμως, γιατί είναι η υπευθυνότητα των θέσεων και των Παρατάξεων και των Κυβερνήσεων. Και εμείς αποδείξαμε και στην προηγούμενη αναθεώρηση, –θα το αποδείξουμε και τώρα– ότι δεν παίζουμε με τους θεσμούς ούτε άλλα λέμε πριν, άλλα μετά, όπως είδαμε να το κάνει η τότε κυβερνητική Πλειοψηφία το 2001.

Το δεύτερο. Ο λόγος για τον οποίο συνδέεται η παρ. 1 του άρθρου 24, με την παράγραφο 2 είναι ο ακόλουθος. Ο καλύτερος προσδιορισμός της έννοιας του δημοσίου συμφέροντος με την παράγραφο 2, η οποία ούτως ή άλλως μας λέει ότι είναι ανάγκη να υπάρξουν χωροταξικά και πολεοδομικά σχέδια. Είναι ο ρητός προσδιορισμός ότι αυτό είναι δημόσιο συμφέρον. Και τούτο γιατί; Πράγματι, το πιθανότερο είναι –άλλωστε έχει δεσμευθεί η Κυβέρνηση– ότι θα έχουμε τα χωροταξικά σχέδια γενικά και ειδικά, τότε. Όμως, κυρία Παπαδημητρίου, τονίζω ότι αυτά τα χωροταξικά θα κριθούν στην πορεία ως προς τη συνταγματικότητά τους και ενδεχομένως θα είναι ανάγκη να τροποποιηθούν στην πορεία, αν αυτό χρειασθεί, και το ξέρετε εσείς καλύτερα και από την ειδικότητά σας.

Μέχρι σήμερα η νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας έλεγε το εξής. Και τονίζω, για να μην υπάρχει καμία παρεξήγηση από την πλευρά της Κυβέρνησης, ότι καλά έκανε τόσο χρόνια και στήριζε το περιβάλλον, καλά έκανε και αοριστίες που υπήρχαν τις συμπλήρωσε και χάρη σ' αυτήν τη νομολογία φθάσαμε και στην Αναθεώρηση του 2001 και χάρη σ' αυτή τη νομολογία προχωράμε όπως προχωράμε.

Έχει πει όμως η νομολογία αυτή ότι όταν έχεις είτε νόμους είτε γενικότερα χωροταξικά –που και αυτά θα έρθουν με τη μορφή νόμου, όπως ξέρετε, τουλάχιστον τα περισσότερα από αυτά– όταν έχεις νόμους που δεν εξειδικεύουν επαρκώς, με

βάση και τη σχετική διάταξη του Συντάγματος, πώς γίνεται η στάθμιση των σχετικών έννομων συμφερόντων για να κρίνεις τι είναι εκείνο το οποίο προκρίνεται –η δασική έκταση παραδείγματος χάριν ή στη συγκεκριμένη περίπτωση το ζήτημα της πολεοδομικής ή της χωροταξικής παρέμβασης- τότε έρχεται το Συμβούλιο της Επικρατείας. Γι αυτό την κάνουμε.

Λέμε δηλαδή ότι όταν θα κριθούν και τα χωροταξικά και τα πολεοδομικά –που θα κριθούν και από το Συμβούλιο της Επικρατείας και είναι ελεύθερο να κρίνει- και όταν θα κριθούν οι ενδεχόμενες τροποποιήσεις αυτών από το Συμβούλιο, που πάλι θα κατέχει κυριάρχως τη δυνατότητα να κρίνει, ας έχει το δείγμα γραφής από το ίδιο το Σύνταγμα ότι όπου χρειάζεται για λόγους χωροταξικού και πολεοδομικού σχεδιασμού να υπάρχει τέτοια παρέμβαση. Γιατί με τον τρόπο αυτό, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι – ιδίως οι εξ υμών μηχανικοί- γνωρίζετε ότι αποφεύγουμε την αυθαίρετη δόμηση. Η αυθαίρετη δόμηση υπήρξε σ' αυτόν τον τόπο πάντοτε, μα πάντοτε, η μάστιγα η οποία αποτέλεσε τη βάση της καταστροφής του περιβάλλοντος.

Λέμε λοιπόν ότι υπό τους όρους της κρίσης του Συμβουλίου της Επικρατείας πάντοτε και υπό την προϋπόθεση αυτής της κρίσης, για εμάς η σωστή πολεοδομία, η σωστή χωροταξική πορεία και ο σωστός χωροταξικός σχεδιασμός είναι έννοιες δημοσίου συμφέροντος κατά την παράγραφο 1 που επιτρέπουν παρεμβάσεις τέτοιου είδους.

Στην ουσία το εξειδικεύουμε λέγοντας προς το Συμβούλιο της Επικρατείας ταυτοχρόνως και ποιες είναι οι προτεραιότητες σε σχέση με την τρίτη παράμετρο της παραγράφου 1 που είναι, εκτός από την εθνική οικονομία και η γεωργική γη, και το δημόσιο συμφέρον. Αλλά λέμε ότι το δημόσιο συμφέρον ως ειδικότερη έκφραση έχει –και το λέμε ενδεικτικά, αλλά πάντως αυτό αφορά τη νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας- την πολεοδομία και τη χωροταξία, για να διευκολύνουμε το σωστό χωροταξικό σχεδιασμό και την απαλλαγή της χώρας από την αυθαίρετη δόμηση. Τίποτε παραπάνω, τίποτε παρακάτω.

Όμως, για την τελική διατύπωση, θα το δούμε στην επόμενη Βουλή. Μην αφήσουμε όμως να υπάρχουν κενά που –το τονίζω- δημιουργούν προβλήματα στο περιβάλλον. Η πρότασή μας είναι εξ ολοκλήρου μια πρόταση που αφορά την ολοκληρωμένη παρέμβαση υπέρ του περιβάλλοντος. Διότι για εμάς –διευκρίνιση απαραίτητη- το πρώτο βασικό σύστημα –με όρους συστημικής ανάλυσης- που πρέπει να προστατευτεί είναι το περιβάλλον. Η ανάπτυξη είναι υποσύστημα που λειτουργεί στο πλαίσιο του περιβάλλοντος μόνο καθ' όν μέτρον δεν θίγει την συνολική του ουσία –το είπα, κυρία Παπαδημητρίου, με όρους θερμοδυναμικής, ας μου επιτραπεί να πω, γιατί έτσι συνηθίζουν να το χρησιμοποιούν αυτοί που κάνουν συστημικές αναλύσεις- μόνο, λοιπόν, καθ' όν μέτρον η ανάπτυξη, ως υποσύστημα του περιβάλλοντος δεν δημιουργεί τέτοια εντροπία στο σύστημα του περιβάλλοντος, ώστε να θίγεται ο πυρήνας του.

Με αυτή την έννοια, κάνουμε την πρόταση αναθεώρησης. Τίποτε παραπάνω, τίποτε παρακάτω.

Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε κύριε Υπουργέ.

Ο συνάδελφος κ. Λυκουρέντζος έχει το λόγο.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΥΚΟΥΡΕΝΤΖΟΣ: Κύριε Πρόεδρε, κύριοι Υπουργοί, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, μετά την τοποθέτηση του Υπουργού, του κ. Παυλόπουλου, θεωρώ ότι οι όποιες επιφυλάξεις έχουν διατυπωθεί από συναδέλφους ομιλητές, σε ό,τι αφορά την ρύθμιση του άρθρου 24, έχουν απαντηθεί.

Το λέω αυτό, διότι λαμβάνω ως δεδομένο την απόλυτη ευαισθησία όλων μας για τα θέματα του περιβάλλοντος, την απόλυτη ευαισθησία μας στα οικοσυστήματα, στην ανάπτυξη η οποία πρέπει να είναι φιλική στο περιβάλλον, στην προστασία του δασικού πλούτου, του νερού, της θάλασσας, του αέρα, όλων αυτών των αγαθών, τα οποία η Θεία Δύναμη κληροδότησε στην ανθρωπότητα.

Πιστεύω λοιπόν ότι όλοι εμείς εδώ έχουμε στο ίδιο μέτρο και στην ίδια ένταση αυτές τις κοινές ευαισθησίες. Ταυτοχρόνως, όμως, θέλουμε να υπηρετήσουμε το μέλλον του τόπου. Το μέλλον υπηρετείται με την αύξηση των δυνατοτήτων ανάπτυξης,

των ευκαιριών ανάπτυξης, χωρίς αυτό να στρέφεται εναντίον των οικοσυστημάτων μας.

Έτσι λοιπόν αν έχω να κάνω μια παρατήρηση, αυτή στρέφεται στη διοίκηση, στην εφαρμογή προηγούμενων εκτελεστικών νόμων, οι οποίοι δεν έτυχαν της εφαρμογής τους, ή να σημειώσω τις αδυναμίες της πολιτικής βούλησης όλων των κυβερνήσεων, σε ό,τι αφορά την εφαρμογή των νόμων, την εφαρμογή κανόνων αυστηρών σε ορισμένες περιπτώσεις, ελέγχων σε άλλες, για την προστασία του περιβάλλοντος.

Προέρχομαι από μια εκλογική περιφέρεια που περισσεύει ο δασικός πλούτος. Δεν επιτύχαμε, δυστυχώς μέχρι σήμερα να τον προστατεύσουμε είτε από παραλείψεις είτε από εσφαλμένες επιλογές είτε από γενικότερες αδυναμίες.

Νοιώθω, όμως, την ανάγκη να σας εκφράσω εδώ την πεποίθησή μου ότι η προστασία του δάσους είναι απόλυτα συνυφασμένη με την ανάπτυξη. Εάν, λοιπόν, εφαρμόζουμε πολιτικές που συνδυάζουν τη φιλική ανάπτυξη με το περιβάλλον, είναι βέβαιο ότι με την εντονότερη δράση της ιδιωτικής πρωτοβουλίας θα επιτύχουμε σημαντικότερα αποτελέσματα για την προστασία των δασών. Δηλαδή, η ανάπτυξη δίπλα από το δάσος, κατά στο δασικό πλούτο, είναι απόλυτα συνυφασμένη με την προστασία του. Η εγκατάλειψη των δασών, η απουσία σχεδιασμού, η απουσία πολιτικής για την καλλιέργεια και την ανάπτυξη τους είναι εκείνη, η οποία τελικά οδηγεί στην καταστροφή τους.

Έτσι, θα συμφωνήσω με το συνάδελφο τον κ. Μητσοτάκη, ο οποίος επικαλέστηκε την ολιγόλογη διάταξη του Συντάγματος της Φινλανδίας, με αριθμό σαράντα δύο λέξεων, για να προσεγγίσω την επισημάνσή του αυτή και να πω ότι στην πραγματικότητα δικαιολογείται η επιχειρηματολογία, η οποία λέει ότι τα περισσότερα πρέπει να τα αναμένει κάποιος από τους εκτελεστικούς νόμους και όχι από τις διατάξεις του Συντάγματος.

Έρχομαι στο ζήτημα των Βουλευτών Επικρατείας. Είμαι από εκείνους, οι οποίοι εξέφρασαν τις επιφυλάξεις τους στην επιτροπή. Αλλά η προοπτική της αλλαγής του διοικητικού χάρτη της χώρας, η προοπτική της αλλαγής του εκλογικού νόμου, που είναι μια συζήτηση ευρύτατη που απασχολεί όλες τις πολιτικές δυνάμεις, με κάνει να πιστεύω ότι η αναθεώρηση του άρθρου 54 δίνει τη δυνατότητα για το πρώτο και αποφασιστικό βήμα για τη διοικητική μεταρρύθμιση και την αλλαγή του εκλογικού νόμου.

Κατ' ουσίαν, δηλαδή, δίνεται η ευκαιρία στον κοινό νομοθέτη, στην Ολομέλεια της Βουλής να αποφασίσουμε σε δεδομένη χρονική στιγμή έναν άλλο εκλογικό νόμο, που θα αντιπροσωπεύει τις σκέψεις όλων μας –πολλές από αυτές ανέφερε ο εκλεκτός συνάδελφος κ. Κελέτσος- διότι έτσι θα δούμε ένα ποιοτικό άλμα στην αναβάθμιση της πολιτικής μας ζωής. Συνεπώς, εννοείται ότι επισημίζω και το άρθρο 54.

Τώρα, σε ό,τι αφορά το άρθρο 56, είμαι από εκείνους που πιστεύουν ότι είναι διακριτός ο ρόλος της διοίκησης από το ρόλο της πολιτικής και απεχθάνομαι τη μικροπολιτική, όπως και όλοι μας. Δεν αντιλαμβάνομαι το ρόλο του περιφερειακού διοικητικού στελέχους, ο οποίος κατέχει μια κρατική θέση και την αξιοποιεί για λόγους μικροπολιτικούς με στόχο να κερδίσει ψήφους.

Εδώ, λοιπόν, θα είναι καθοριστικής σημασίας η ακριβής διατύπωση, την οποία θα ψηφίσουμε στην επομένη Βουλή, όπως επίσης και η φροντίδα της πλειοψηφίας και η φροντίδα της Βουλής, η οποία θα εκδώσει τον εκτελεστικό νόμο, να προστατεύσει την πολιτική από φαινόμενα, τα οποία ζούμε στις νομαρχιακές και δημοτικές εκλογές, όπου συμβαίνει ο τοπικός έφορος να υπερψηφίζεται με συντριπτικά ποσοστά, με συντριπτικό αριθμό ψήφων έναντι των άλλων συναδέλφων του, όταν συμμετέχει σ' ένα ψηφοδέλτιο. Αυτό θεωρώ ότι είναι κάτι, το οποίο μας προβληματίζει, το γνωρίζουμε και δεν θέλουμε να επαναλαμβάνεται. Και βεβαίως υπερψηφίζω την πρόταση της Νέας Δημοκρατίας και για το άρθρο 56, μετά την επισημάνση την οποία έκανα.

Σε ό,τι αφορά το ασυμβίβαστο, εδώ είναι ένα ζήτημα, το οποίο, όπως εξήγησα κατά την τοποθέτησή μου στην επιτροπή, σε συνδυασμό και με το άρθρο 62 για την ασυλία, έχει να κάνει

με αυτήν καθεαυτή τη συμπεριφορά του Βουλευτή, του πολιτικού. Η δική μας η συμπεριφορά, το προσωπικό μας παράδειγμα είναι εκείνο το οποίο κατισχύει συνταγματικών διατάξεων άλλων νομοθετικών ρυθμίσεων και άλλων προνοιών, οι οποίες αφορούν το λειτούργημα, το οποίο υπηρετούμε.

Συνεπώς κατά την άποψή μου, βεβαίως και πρέπει να καταργηθεί το ασυμβίβαστο και να ασκεί το επάγγελμα ο πολιτικός, ο Βουλευτής. Είναι στη δική του κρίση, στη δική του διακριτική ευχέρεια, αν αυτό θα αξιοποιείται σε συνδυασμό με το βουλευτικό αξίωμα, με τη βουλευτική ιδιότητα, αν θα προσπαθεί να ασκήσει επιρροή, αν θα επιχειρεί να μεγιστοποιήσει τις επιχειρηματικές του δραστηριότητες -άρα και τα κέρδη των δραστηριοτήτων αυτών- ή αν εκείνος με το δικό του παράδειγμα, τη σεμνότητά του, τη συμπεριφορά του θα προστατεύει το κύρος και την αξιοπιστία της βουλευτικής ιδιότητας.

Συνεπώς, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι και για το άρθρο 62 σε ό,τι αφορά την υπερβολική αξιοποίηση της βουλευτικής ασυλίας η οποία αναγνωρίζεται στο λειτούργημα το οποίο υπηρετούμε, είμαι από εκείνους που πιστεύουν ότι δεν χρειαζόμαστε την προστασία διατάξεων παρά μονάχα σε ό,τι αφορά την απόλυτη ελευθερία δράσεως, την απόλυτη ελευθερία εκφράσεως, την οποία νομίζω ότι το δημοκρατικό μας πολίτευμα μας παρέχει απλόχερα.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Άλλωστε, στο όνομα της ασυλίας και του ασύλου, δυστυχώς, τα τελευταία χρόνια, στις μέρες μας, στις μέρες της σύγχρονης δημοκρατίας, διαπράττονται αδικήματα τα οποία εν τέλει πλήττουν την ίδια τη δημοκρατία και προσβάλλουν τα δημοκρατικά ιδεώδη. Και αποτελεί τελικώς η έννοια του ασύλου όπλο υπέρ εκείνων οι οποίοι στην πραγματικότητα θέλουν να πλήξουν την ελευθερία διακίνησης των ιδεών, την πρόσβαση στη σπουδή και την επιστήμη, όπως συμβαίνει σήμερα δυστυχώς στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, στην ακαδημαϊκή κοινότητα.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, με μια κουβέντα θα ήθελα να πω το εξής: Θέλω να πιστεύω ότι απέναντι σε όλα τα ζητήματα της πολιτικής, απέναντι σε όλες τις προσδοκίες των πολιτών, εκείνο το οποίο αποτελεί το ισχυρότερο όπλο της πολιτικής και του πολιτικού είναι το προσωπικό του παράδειγμα, όταν υπηρετεί τις άφθαρτες ηθικές αρχές και αξίες, όταν υπηρετεί τις δημοκρατικές αρχές του πολιτεύματος.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε πολύ, κυρίες συνάδελφε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θα ήθελα να σας γνωστοποιήσω ότι από τα άνω δυτικά θεωρεία παρακολουθούν τη συνεδρίασή μας, αφού πρώτα ξεναγήθηκαν στην έκθεση με θέμα: «Οι Έλληνες στη Διασπορά 15ος-21ος αι.», καθώς και στους λοιπούς χώρους του Μεγάρου της Βουλής των Ελλήνων, τριάντα εννέα μαθητές και μαθήτριες και δυο συνοδοί δάσκαλοι από το 2ο Δημοτικό Σχολείο Αιγάλεω.

Η Βουλή τους καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα απ' όλες τις πτέρυγες)

Το λόγο έχει ο συνάδελφος κ. Κοντογιάννης.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, παρακολουθώντας τις μέχρι τώρα εισηγήσεις των συναδέλφων, ένα συμπέρασμα μπορεί να προκύψει σε ό,τι αφορά το άρθρο 24. Όλοι -ή τουλάχιστον η πλειοψηφία- συμφωνούμε ότι πρέπει να αναθεωρηθεί. Υπάρχουν διαφορετικές απόψεις ως προς την κατεύθυνση που πρέπει να γίνει η αναθεώρηση, οι οποίες είναι σεβαστές. Όμως, αυτές οι απόψεις θα μπορούσαν να ακουστούν καλύτερα, αν ενδεχομένως, να υιοθετηθούν από την επόμενη Βουλή, μόνο εάν ψηφίσουμε υπέρ της αναθεώρησης του άρθρου 24 στην παρούσα. Και αυτό είναι ένα στοιχείο που πρέπει να λάβουμε σοβαρά υπ' όψιν μας, αφού το χρόνο που θα μεσολαβήσει, μπορούμε -αν θέλουμε- να τον αξιοποιήσουμε, για να υπάρξει πιο ολοκληρωμένη πρόταση που να συνδυάζει και την ανάπτυξη και την προστασία του περιβάλλοντος. Άλλωστε, η σύγχρονη οικονομική αντίληψη θεωρεί ότι το περιβάλλον αποτελεί κεφάλαιο που πρέπει να διατηρηθεί, για να μπορέσει να

υπάρξει ανάπτυξη.

Κύριε Πρόεδρε, ένα ζήτημα που τίθεται επανειλημμένως από το λαό, τα κόμματα, αλλά και τα Μέσα Ενημέρωσης, είναι η αποκατάσταση της εμπιστοσύνης μεταξύ πολίτη και πολιτικής. Σίγουρα, η διαφάνεια στη λειτουργία των κομμάτων συντελεί στην επίτευξη αυτού του σκοπού, όπως επίσης και το πόθεν έσχες των Βουλευτών. Όμως, σωστά η Νέα Δημοκρατία θίγοντας μια σοβαρή πτυχή του ζητήματος, θέτει το ερώτημα εάν μπορεί ο ελεγχόμενος να είναι και ελεγκτής -όπως συμβαίνει σήμερα- και ζητεί την αναθεώρηση του άρθρου 29.

Εν προκειμένω, πιστεύω ότι ορθώς προτείνεται αυτή η ελεγκτική αρμοδιότητα να περάσει στο ειδικό τμήμα του υπό ίδρυση συνταγματικού δικαστηρίου, χωρίς τούτο να σημαίνει ότι με μια τέτοια εξέλιξη η δικαστική εξουσία υπεισέρχεται στη λειτουργία της νομοθετικής, αφού και οι νομοθέτες πρέπει να κρινόμαστε όταν παρανομούμε.

Ωστόσο, αρκούν, κύριε Πρόεδρε, τα όποια ελεγκτικά ή κατασταλτικά μέτρα, για να αποκαταστήσουν τη σχέση εμπιστοσύνης μεταξύ πολίτη και πολιτικού; Η προσωπική μου άποψη είναι πως όχι. Για να μπορέσουμε να αποκαταστήσουμε αυτή την πολύτιμη σχέση μεταξύ πολίτη και πολιτικού, πρέπει πάνω από όλα εμείς που ο λαός μας επέλεξε να είμαστε υπηρέτες της πολιτικής, να σεβαστούμε το θεσμό της πολιτικής.

Και δεν το πετυχαίνουμε αυτό ούτε με την εικόνα της σημερινής Βουλής που όταν συζητείται το σημαντικότερο νομοθέτημα που μπορεί να υπάρξει στην πολιτική σταδιοδρομία ενός Βουλευτή, η Αναθεώρηση του Συντάγματος, υπάρχουν κόμματα που απέχουν συνειδητά από την κορυφαία αυτή διαδικασία, ούτε φυσικά με τη συνεχή υποβάθμιση του ρόλου του Βουλευτή τόσο από μας τους ίδιους και τις συμπεριφορές μας όσο και από όσους η ίδια η πολιτεία τους δίνει το δικαίωμα να ασκούν διοίκηση.

Δυστυχώς, βέβαια, δεν προάγουμε το θεσμό της βουλευτικής ιδιότητας ούτε όταν εμφανιζόμαστε -έχει γίνει συνήθεια τελευταία- ως «μαϊντανοί» σε κάθε είδος εκπομπές των οποίων η σοβαρότητα και η εγκυρότητα αμφισβητείται. Ούτε βέβαια όταν υπάρχουν κόμματα και πολιτικοί που μεταλλάσσονται ανάλογα με τις πολιτικές συνθήκες και ανεύθυνα άλλα λένε όταν βρίσκονται στην κυβέρνηση και άλλα λένε όταν βρίσκονται στην αντιπολίτευση. Ούτε όταν αντί για επιχειρήματα, χρησιμοποιούμε κραυγές και συνθήματα.

Πρέπει, λοιπόν, πρώτα εμείς που διακονούμε την πολιτική να τη σεβαστούμε και μέσω αυτής το λαό. Και τότε σταδιακά η σχέση εμπιστοσύνης με τον πολίτη θα αποκατασταθεί.

Όσον αφορά το άρθρο 54, θέλω να επισημάνω ότι το πρόβλημα εισόδου στην πολιτική προσώπων που δεν μπορούν να αποδυθούν σ' έναν εκλογικό αγώνα, δεν λύνεται με την αύξηση του αριθμού των Βουλευτών Επικρατείας, αλλά κατά την άποψή μου, με τη δυνατότητα της πολυσταυρίας, γιατί ο πολίτης έχει κρίση και αν δώσει τον πρώτο ή το δεύτερο σταυρό σε κάποιον που έχει υποχρέωση, τον τρίτο σταυρό θα τον δώσει σε εκείνον που πράγματι αξίζει να βρίσκεται στη Βουλή.

Σχετικά με το άρθρο 56, νομίζω ότι κωλύματα εκλογιμότητας σε ό,τι αφορά το βουλευτικό αξίωμα, πρέπει να υπάρχουν σε ορισμένες κατηγορίες δημοσίων λειτουργών και ιδιαίτερα σε όσους έχουν τη δυνατότητα να ασκήσουν την εξουσία που τους έχει παραχωρηθεί προς ίδιον όφελος. Δεν είναι δυνατόν σε διευθυντές ή προϊσταμένους πολυεδομικών ή εφοριών να μην υπάρχουν κωλύματα.

Σε ό,τι αφορά το άρθρο 57 και το επαγγελματικό ασυμβίβαστο των Βουλευτών, συμφωνώ με την κατάργηση του απόλυτου ασυμβίβαστου. Όμως, στον εκτελεστικό νόμο πρέπει να λάβουμε υπ' όψιν ότι με το να επιτρέψουμε σε κάποιους Βουλευτές την άσκηση επαγγελματικών δραστηριοτήτων, όπως σε γιατρούς, μηχανικούς, δικηγόρους, και να μην επιτρέψουμε σε κάποιους άλλους να πράττουν το ίδιο λόγω της φύσεως του επαγγέλματός τους, όπως επί παραδείγματι στους τραπεζικούς υπαλλήλους, στους δημοσιογράφους, στους καθηγητές και τους δασκάλους, δημιουργούμε Βουλευτές δύο οικονομικών ταχυτήτων και αυτό ως πρόβλημα μπορεί να αναδειχθεί σημαντικότερο του σημερινού.

Συνεπώς, ο εκτελεστικός νόμος πρέπει να προβλέπει την επίλυση και αυτού του είδους των προβλημάτων. Το πώς είναι ένα ζήτημα και η Βουλή πρέπει να το αντιμετωπίσει είτε μέσω ορίου στις οικονομικές αποδοχές που δηλώνονται από την εξωκοινοβουλευτική δραστηριότητα κάποιων Βουλευτών είτε με δυνατότητα επιλογής μεταξύ ενός μισθού ικανού να ανταπεξέλθει κανείς στις κοινοβουλευτικές του υποχρεώσεις ή της ελεύθερης άσκησης του επαγγέλματος είτε συνδυασμός και των δυο, ή κάτι διαφορετικό που εν πάση περιπτώσει, πρέπει να αναζητήσουμε.

Τέλος, όσον αφορά το άρθρο 62 και τις περιπτώσεις άρσης ασυλίας των Βουλευτών, είναι σαφές ότι η ασυλία πρέπει να ισχύει μόνο για αδικήματα που έχουν σχέση με την άσκηση της πολιτικής και μόνο γι' αυτά. Οποιαδήποτε άλλη επίκληση της βουλευτικής ασυλίας μειώνει όχι μόνο το κύρος εκείνου που την επικαλείται, αλλά συλλήβδην της Βουλής.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε πολύ, κύριε συνάδελφε.

Το λόγο έχει ο συνάδελφος κ. Δαϊλάκης.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΔΑΪΛΑΚΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, λέγεται ότι το Σύνταγμα είναι το «ευαγγέλιο» της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Και σήμερα που είμαστε εδώ, όπως και πριν στην αρμόδια επιτροπή που έχει κάνει επί μακρόν μια σοβαρή δουλειά πάνω στην αναθεώρηση του Συντάγματος, καλούμαστε να τοποθετηθούμε και αυτή είναι η πιο δύσκολη στιγμή του κάθε Βουλευτή.

Ο Βουλευτής στην αναθεώρηση του Συντάγματος προσπαθεί να πείσει τον εαυτό του και μετά τον κόσμο. Προσπαθεί να πείσει αν αυτό που θα ψηφίσει είναι καλό για το σήμερα, αν είναι καλό για το αύριο, αν είναι καλό για το χθες.

Και το ερώτημα που τίθεται είναι: Γιατί το Ευαγγέλιο δεν αναθεωρείται τόσες χιλιάδες χρόνια και το Σύνταγμα ανά τακτά διαστήματα καλείται να αναθεωρηθεί;

Νομίζω ότι φταίει η αναβλητικότητα των πολιτικών. Προσπαθούμε στο σήμερα να παντρέψουμε το πολιτικό κόστος, να μην έχουμε φθορά στις επόμενες εκλογές και συμβιβάζομαστε με τα σημερινά. Δεν κοιτάζουμε το καλύτερο αύριο. Και το καλύτερο αύριο θα γινόταν –κύριε Παναγιωτόπουλε, που είσαι και καλός μου φίλος– αν θα κάνατε μια κοινή συνεδρίαση με τη Βουλή των Εφήβων.

Το αύριο είναι τα παιδιά. Να πάρουμε τα μηνύματα. Το αύριο είναι η καλή ζυγαριά της δικαιοσύνης, μια και παρευρίσκεται ο Υπουργός Δικαιοσύνης. Αυτές οι ζυγαριές δεν λειτουργούσαν καλά τα προηγούμενα χρόνια. Πώς θα τις διορθώσουμε για να είναι ακριβοδικαίες για πολλά ακόμη χρόνια;

Και γενικά, επειδή εδώ μιλούμε με νούμερα και με νομικές ορολογίες, που εγώ θα επιθυμούσα στην συνταγματική Αναθεώρηση να μην περιλαμβάνεται κανείς νομικός και να είναι απλά και γραμμένα στα ελληνικά ότι αυτά που λέει το Σύνταγμα, αυτά εννοούνται. Δηλαδή δεν επιδέχεται ερμηνείες κατά τη νομική ορολογία. Τα δεινά αυτού του τόπου είναι οι νομικές ορολογίες που συμπεριλαμβάνονται σε πάσης φύσης δημόσια έγγραφα. Κανείς δεν καταλαβαίνει τι λένε. Άρα, καλείται ο δικηγόρος να ερμηνεύσει. Ο καθένας ερμηνεύει όπως θέλει σε αυτήν τη χώρα. Είναι το μέγα έγκλημα που σημειώνεται σε αυτήν τη χώρα. Εάν θα έμεναν εδώ οι μη νομικοί, ίσως κάναμε το καλύτερο Σύνταγμα. Γιατί θα ήταν απλά, κατανοητά και θα απευθύνονταν στον πολίτη.

Τα νούμερα, δηλαδή τα άρθρα, λένε πολλά. Η ουσία τι λέει; Η ουσία λέει ότι εδώ πέρα πρέπει να είμαστε έντιμοι απέναντι στον κόσμο. Να τα πάρω λίγο τηλεγραφικά.

Πρώτο ερώτημα: Ποιο είναι αυτό της Επικρατείας που θα έρθουν εδώ; Ο Βουλευτής εκλέγεται από το λαό, για να υπηρετεί το λαό. Οι της Επικρατείας τι θα υπηρετούν; Τα γκαλά; Θα μας εκπροσωπούν εκεί;

Αλίμονο αν το κάθε Κόμμα δεν μπορεί να κάνει ψηφοδέλτια ποιότητα! Αλίμονο! Αλίμονο αν το κάθε Κόμμα δεν δημιουργήσει σχολή στελεχών, ούτως ώστε όταν έρχεται στην Κυβέρνηση να στέλνει τον καθ' ύλην αρμόδιο εκεί που του αρμόζει!

Εμείς τι κάνουμε; Στέλνουμε τον καπετάνιο στον Ο.Σ.Ε.. Η κάθε κυβέρνηση. Ε, θα πνιγεί το τρένο! Απλά είναι τα πράγματα.

Χθες είχα ένα φραστικό επεισόδιο με τον Αρχηγό του Συνασπισμού της Ριζοσπαστικής Αριστεράς, κ. Αλαβάνο, τον οποίο εκτός Αίθουσας τον σέβομαι. Δεν μπορεί να προκαλεί τους Βουλευτές της Νέας Δημοκρατίας και να λέει «πήρατε τη σκυτάλη από τη χούντα»! Αν ο ίδιος κάνει σκυταλοδρομία από εκδήλωση σε εκδήλωση, για να βρει κόσμο και να κάνει δηλώσεις, προκειμένου να έχει φόντο κόσμο –γιατί του λείπει ο κόσμος– άλλου παπά ευαγγέλιο! Εμείς εκπροσωπούμε τον κόσμο και ξέρουμε πώς τον εκπροσωπούμε. Μαθήματα δημοκρατικότητας δεν δεχόμαστε! Να το μεταφέρετε και το λέω με σεβασμό. Γιατί χθες μας είπε ότι η Νέα Δημοκρατία είναι χούντα!

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ: Δεν είπε αυτό.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΔΑΪΛΑΚΗΣ: Δεν είπατε αυτό; Χαίρομαι. Είστε σε κόντρα με τον Πρόεδρό σας. Να του μεταφέρετε ότι τα παιδιά που απαρτίζουν την Κοινοβουλευτική Ομάδα της Νέας Δημοκρατίας έχουν δώσει μάχες. Στο σπίτι μου δεν κατέβηκε ο Καραμανλής επί χούντας! Αγροτικό σπίτι ήταν. Έτσι να του πείτε!

Επειδή ο Αρχηγός ενός κόμματος είναι ηγέτης, είναι αυτός που καθοδηγεί, λέω ότι τελευταία δεν πάει καλά.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ: Αποψή σας.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΔΑΪΛΑΚΗΣ: Εγώ τον εκτιμώ και θέλω να επανορθώνω.

Ας πάμε ξανά στο Σύνταγμα το οποίο μας αφορά. Πιστεύω ότι αύριο που θα ψηφίσουμε θα στείλουμε το μήνυμα ότι εδώ μέσα αξιολογούμε τις δουλειές των κομμάτων. Και τα τέσσερα κόμματα δούλεψαν. Καθένα έκανε τις προτάσεις του. Βλέπω με χαρά ότι ανήκω στο πιο προοδευτικό κόμμα, στο πιο «πράσινο» κατά την έννοια της οικολογίας, γιατί εγώ προέρχομαι από έναν δεξιό «πράσινο» νομό. Θα το ερμηνεύσω αυτό. Ψηφίζει Νέα Δημοκρατία, έχει πάρα πολύ πράσινο, έχει το παρθένο δάσος, άρα για μας είναι θέμα τιμής να κρατήσουμε αυτό το πράσινο στο νομό. Νομίζω ότι τελευταία υπάρχει μία αγωνία και αναπτύχθηκε μια ευαισθησία στο κόμμα σας, διότι οι κλιματολογικές συνθήκες αλλάζουν άρδην. Εγώ από το ίδιο Βήμα της Βουλής πριν από τρία χρόνια είπα ότι κλιματολογικά οδηγούμεθα στο ότι στο Νευροκόπι αντί για πατάτες σε λίγο καιρό θα σπέρνουμε μπανάνες.

Ποιο είναι το θέμα; Ότι στο Σύνταγμα κατοχυρώνουμε το να οχυρώσουμε πού πάει το νερό μας; Όχι. Δεν υπάρχει εδώ πέρα μία πρόβλεψη μέσα στο Σύνταγμα πώς αυτό το ύψιστο αγαθό θα το συγκρατήσουμε, κύριε Παναγιωτόπουλε, ως κόρη οφθαλμού. Το νερό ρέει άσκοπα κατά τους μήνες του χειμώνα. Δεν υπάρχει πολιτική. Κατά το Πάσχα όλοι οι δήμαρχοι εκτοξεύουν στον ουρανό επί μισή ώρα βεγγαλικά, δηλαδή, κάνουμε «Χριστός Ανέστη» μετά από μισή ώρα και όλα αυτά κοστίζουν εκατομμύρια. Αυτά τα εκατομμύρια θα μπορούσαν να αξιοποιηθούν αλλού. Γενικά, σ' αυτήν τη χώρα κάνουμε αυτό που δεν πρέπει έναντι αυτού που θα έπρεπε να έχουμε αυτονόητα κάνει.

Νομίζω, πως το αυτονόητο είναι ότι σ' αυτήν τη Βουλή θα πρέπει να δώσουμε το στίγμα ότι σκεφτόμαστε σωστά για το αύριο και το αύριο είναι καθαρό περιβάλλον, καθαρά πρόσωπα γιατί ποτέ δεν σκεφθήκαμε ότι πρέπει να δούμε και τα οικολογικά πρόσωπα των νέων παιδιών.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Μ' αυτό ολοκληρώστε, κύριε συνάδελφε.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΔΑΪΛΑΚΗΣ: Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε.

Η νεολαία είναι μέσα σε χώρους όπου κρύβονται ο ένας κίνδυνος πίσω από τον άλλον. Αυτούς τους κινδύνους δεν τους συμπεριλαμβάνετε στο Σύνταγμα. Έχουμε πολλά κενά και πιστεύω ότι είμαστε σε μία διαδικασία όπου ο συμβιβασμός και η αναβλητικότητα πάλι επεκράτησαν γιατί δεν είχαμε την τόλμη να πάμε σε ένα σύγχρονο Σύνταγμα. Πάντως μεταξύ των τεσσάρων προτάσεων σίγουρα η Νέα Δημοκρατία υπερέχει, γι' αυτό και ο κόσμος είναι μαζί της.

Ευχαριστώ πάρα πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε τον

κύριο συνάδελφο.

Ο συνάδελφος κ. Θαλασσινός, με τον οποίο κλείνει ο κατάλογος των ομιλητών της δεύτερης ενότητας, έχει το λόγο.

ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΣ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η δεύτερη ενότητα των προτεινόμενων προς αναθεώρηση διατάξεων του Συντάγματος, που συζητάμε σήμερα περιλαμβάνει μία σειρά θεμάτων, τα οποία συνδέονται τόσο με την προοπτική ανάπτυξης της χώρας μας όσο και με τις θεσμικές εκείνες παρεμβάσεις που είναι απαραίτητες για την ποιότητα της δημοκρατίας μας.

Ξεκινώντας από το άρθρο 24, θέλω να επισημάνω ότι η χώρα μας με την καθιέρωση της συνταγματικής προστασίας του περιβάλλοντος στο άρθρο 24 του Συντάγματος του 1975 εντάσσεται στις πρωτοπόρες χώρες που επέδειξαν ιδιαίτερη ευαισθησία για το περιβάλλον και πολιτική βούληση για την προστασία του.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πολύ σύντομα για ένα τόσο μεγάλης σημασίας ζήτημα, θα κάνω μερικές παρατηρήσεις σχετικά με την αναθεώρηση του άρθρου αυτού. Πιστεύω ότι η προστασία του περιβάλλοντος για να είναι αποτελεσματική πρέπει να αντιμετωπιστεί σε συνδυασμό με τις ανάγκες της κοινωνίας και τις αντίστοιχες οικονομικές της δραστηριότητες. Πιστεύω ότι γι' αυτόν το λόγο υπαγορεύτηκε και η αναθεώρηση του άρθρου 24 το 2001 η οποία μάλιστα προκάλεσε εκτενή προβληματισμό σε κοινοβουλευτικό, κοινωνικό και επιστημονικό επίπεδο.

Πρέπει να πω ότι οι παρεμβάσεις που έγιναν με την αναθεώρηση του 2001 στο συγκεκριμένο άρθρο, όπως η ρητή κατοχύρωση του ατομικού δικαιώματος στην προστασία του φυσικού και πολιτιστικού περιβάλλοντος, η αναφορά στην αρχή της αειφορίας, η προσθήκη ερμηνευτικής δήλωσης για τον προσδιορισμό του δάσους και της δασικής έκτασης, η συνταγματική υποχρέωση σύνταξης Δασολογίου και Εθνικού Κτηματολογίου, η εξομοίωση των δημόσιων και ιδιωτικών δασών σύμφωνα με τα όσα ορίζονται και στο άρθρο 117, ήταν μια θετική πρωτοβουλία για ακόμη αποτελεσματικότερη προστασία του περιβάλλοντος και έδωσε νέα διάσταση στον τρόπο με τον οποίο, τόσο η διοίκηση όσο και ο κοινός νομοθέτης, πρέπει να προσεγγίζουν τα περιβαλλοντικά ζητήματα. Και θα μπορούσαν να έχουν υπάρξει απτά αποτελέσματα, εφόσον τα προβλεπόμενα είχαν υλοποιηθεί.

Η Νέα Δημοκρατία με ευαισθησία, ρεαλισμό και αίσθημα ευθύνης προτείνει την εκ νέου αναθεώρηση του άρθρου αυτού, λαμβάνοντας υπ' όψιν την πραγματική κατάσταση που υπάρχει σήμερα στη χώρα μας.

Κατ' αρχάς, πρέπει να επισημάνω ότι χρειάζεται να μπει ένα χρονικό όριο στον τρόπο με τον οποίο εκτιμούμε τις ελεύθερες περιοχές. Είναι δύσκολη απόφαση, όμως δεν μπορεί να έχουμε διαφορετικά χρονολογικά σημεία προσέγγισης, γιατί αυτό οδηγεί σε διαφορετικά συμπεράσματα με αποτέλεσμα να ευνοούνται οι συνθήκες διαφθοράς και αυθαιρεσίας.

Η συγκεκριμένη χρονική αφετηρία οδηγεί στην κατά το δυνατόν ασφαλέστερη αποτύπωση της πραγματικής εικόνας του δασικού πλούτου της χώρας μας. Και αυτό νομίζω ότι είναι το ζητούμενο. Επίκληση χρονολογιών ακόμα και πριν από το 1940 για τον καθορισμό των ελεύθερων περιοχών λειτουργούν αποπροσανατολιστικά και δεν επιλύουν υπαρκτά προβλήματα.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική "Εδρα καταλαμβάνει η Πρόεδρος της Βουλής κ. **ΑΝΝΑ ΜΠΕΝΑΚΗ - ΨΑΡΟΥΔΑ**)

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η Νέα Δημοκρατία προτείνει, παράλληλα, οι δασικές εκτάσεις να μπορούν να υπαχθούν στη δυνατότητα μεταβολής προορισμού περιοριστικά για τις περιπτώσεις χωροταξικού και πολεοδομικού σχεδιασμού της χώρας, περιπτώσεις που προβλέπονται στην παράγραφο 2 του άρθρου 24. Θέλω, όμως, να επισημάνω ότι χρειάζεται ιδιαίτερη προσέγγιση σε ό,τι αφορά τις νησιωτικές περιοχές.

Επίσης τελειώνοντας με την αναφορά μου στην αναθεώρηση του άρθρου 24 θέλω να επισημάνω ότι είναι πολύ σημαντικό το περιθώριο που αφήνει η πρόταση προς αναθεώρηση του συγκεκριμένου άρθρου, ώστε η και ποιοτική διαβίωση των μελλοντικών γενεών να διασφαλίζεται αλλά και η οικονομική ευη-

μερία της παρούσης γενιάς να είναι δυνατή.

Πιστεύω ότι η αναθεώρηση του άρθρου 24 κινείται προς τη σωστή κατεύθυνση. Είναι, όμως, επίσης αναγκαίο η χώρα μας να μη χάσει άλλο χρόνο, να καλύψει τα κενά των προηγούμενων κυβερνήσεων και να προχωρήσει ουσιαστικά και αποτελεσματικά στην κατάρτιση του χωροταξικού σχεδιασμού του Κτηματολογίου και του Δασολογίου.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, στόχος όλων μας –το πιστεύω απόλυτα αυτό σ' αυτήν την Αίθουσα– είναι να εξασφαλίσουμε τη σωστή λειτουργία των θεσμών και ταυτόχρονα την ποιότητα και εύρυθμη λειτουργία του κοινοβουλευτικού μας συστήματος, του πολιτικού συστήματος γενικότερα. Στο πλαίσιο αυτό κινούνται και οι προτάσεις της Νέας Δημοκρατίας για την αναθεώρηση των άρθρων 29,54,57 και 62.

Θα επικεντρώσω την τοποθέτησή μου στο άρθρο 57.

Όπως είχα αναφέρει και στην Επιτροπή Αναθεώρησης του Συντάγματος, στην αντίστοιχη συζήτηση για το άρθρο 57, το θέμα του απόλυτου ασυμβίβαστου των Βουλευτών κατά την ταπεινή μου άποψη εκθέτει τον πολιτικό κόσμο και βλάπτει το πολιτικό μας σύστημα.

Προσεγγίζοντας το θέμα αυτό πρέπει να αναρωτηθούμε νομίζω:

Πρώτον, τι είδους Βουλευτή θέλει η κοινωνία μας σήμερα; Βουλευτή που να συμμετέχει στην επαγγελματική και κοινωνική ζωή και να αφογκράζεται συνεχώς τις ανάγκες της ή Βουλευτή σταδιακά αποστασιοποιούμενο από αυτήν, από τις δυσκολίες που το κοινωνικό σύνολο αντιμετωπίζει και ανίκανο να λάβει άμεσα τα μηνύματά της;

Θέλει η κοινωνία μας Βουλευτές από όλους τους επαγγελματικούς χώρους ή Βουλευτές που οι συγκυρίες, οικονομικές ή άλλες, τους οδήγησαν στο Κοινοβούλιο;

Πιστεύω πως η κοινωνία μας θέλει Βουλευτές επιτυχημένους στη ζωή και στον επαγγελματικό στίβο, θέλει ανθρώπους κοινωνικά και επαγγελματικά καταξιωμένους, θέλει Βουλευτές που να βιώνουν και αυτοί μαζί της και τα κοινωνικά αλλά και τα επαγγελματικά προβλήματα.

Θέλει ανθρώπους που εκτός από την κοινωνική προσφορά να έχουν και τη δυνατότητα της επαγγελματικής προσφοράς.

Εξάλλου πρέπει να δούμε και το ζήτημα του κατά πόσο τούτο δρα αποτρεπτικά για κάποιον να ασχοληθεί με την πολιτική, γιατί αντιλαμβάνεστε την επαγγελματική προοπτική ενός Βουλευτή ο οποίος είναι αποστασιοποιημένος για μια ή και περισσότερες θητείες από το επάγγελμα, την τέχνη, την επιστήμη του. Η κατάσταση, έτσι όπως έχει διαμορφωθεί σήμερα θεωρώ ότι λειτουργεί αποτρεπτικά για την είσοδο στο στίβο της πολιτικής υπεύθυνων, σοβαρών και καταξιωμένων επαγγελματιών.

Το δεύτερο ερώτημα έχει να κάνει με το κατά πόσο ο Βουλευτής, ο οποίος εξασκεί παράλληλα και το επάγγελμά του, εκπληρώνει σωστά ή όχι τα καθήκοντά του. Νομίζω ότι την απάντηση στο ερώτημα αυτό τη δίνει η ίδια η φύση του δημοκρατικού μας πολιτεύματος. Κι αυτό γιατί πρώτον, δεν νομίζω ότι υπάρχει κάποιος συνάδελφος που δεν θα ήθελε να επανεκλεγεί απολαμβάνοντας της εμπιστοσύνης των πολιτών. Συνεπώς ο ίδιος ο Βουλευτής θα καταναείμι τις υποχρεώσεις του, κοινοβουλευτικές και επαγγελματικές, ώστε να έχει προοπτικές επανεκλογής. Αυτονόητο μεν, πρέπει όμως, να το επισημάνουμε.

Δεύτερον, γιατί ενισχύεται η διαφάνεια σχετικά με τις επαγγελματικές δραστηριότητες του Βουλευτή κυρίως και ειδικότερα στις μικρότερες περιφέρειες. Μην ξεχνάμε ότι ο λαός έχει και μνήμη και κρίση, αξιολογεί και είτε επιβραβεύει είτε τιμωρεί.

Τρίτον, ενισχύει το επαγγελματικό ασυμβίβαστο την ποιοτική λειτουργία των δημοκρατικών θεσμών και ειδικότερα του Κοινοβουλίου για το οποίο συζητάμε; Πιστεύω ότι τόσο τα απόλυτα κωλύματα όσο και τα απόλυτα ασυμβίβαστα δημιουργούν περισσότερα ασυμβίβαστα απ' αυτά που, θεωρητικά, φαίνεται να επιλύουν.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Τελειώνω, κυρία Πρόεδρε.

Και έχουμε υποχρέωση απέναντι στην κοινωνία και τη σωστή λειτουργία των δημοκρατικών θεσμών να εξασφαλίσουμε τη

δυνατότητα στους ικανούς να προσφέρουν στο Κοινοβούλιο. Περιορισμοί όπως αυτός του επαγγελματικού ασυμβίβαστου υποβαθμίζουν ποιοτικά το πολιτικό μας σύστημα.

Τελειώνοντας, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πιστεύω ότι η πρόταση της Νέας Δημοκρατίας -και γι' αυτήν την ενότητα και συνολικά- είναι εναρμονισμένη προς τις ανάγκες της κοινωνίας και τις απαιτήσεις για ένα πολιτικό σύστημα αξιόπιστο και αποτελεσματικό.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Ευχαριστούμε τον κ. Θαλασσινό.

Με την ομιλία αυτή κηρύσσεται περαιωμένη η συζήτηση επί της δεύτερης ενότητας των αναθεωρητέων διατάξεων του Συντάγματος δηλαδή των άρθρων 24 ως και 79 καθώς και του άρθρου 117.

Εισερχόμαστε τώρα στη συζήτηση της τρίτης ενότητας, δηλαδή των άρθρων 88 ως και 118 πλην του άρθρου 117, συμπεριλαμβανομένων και των τριών προτάσεων Βουλευτών.

Η πρώτη πρόταση αφορά στο άρθρο 101 α' του Συντάγματος και προτείνεται από τον Υπουργό Ανάπτυξης κ. Σιούφα και 57 Βουλευτές της Νέας Δημοκρατίας.

Η δεύτερη πρόταση αφορά στο άρθρο 102, παράγραφος 2, εδάφιο β' του Συντάγματος η οποία προτείνεται από την Βουλευτή κ. Αικατερίνη Παπακώστα, 48 Βουλευτές της Νέας Δημοκρατίας και έναν ανεξάρτητο Βουλευτή.

Η τρίτη πρόταση αφορά στο άρθρο 108, παράγραφοι 1 και 2 του Συντάγματος η οποία προτείνεται από τον Βουλευτή κ. Φούσα και 55 Βουλευτές της Νέας Δημοκρατίας.

Σε ό,τι αφορά στους χρόνους των ομιλιών σας υπενθυμίζω ότι ο γενικός εισηγητής της Νέας Δημοκρατίας και οι ειδικοί αγορητές θα μιλήσουν για δεκαπέντε λεπτά. Οι ειδικοί εισηγητές θα μιλήσουν για δέκα λεπτά, οι Κοινοβουλευτικοί Εκπρόσωποι για δεκαπέντε λεπτά, οι εγγεγραμμένοι ομιλητές για οκτώ λεπτά, οι αρμόδιοι Υπουργοί για δεκαπέντε λεπτά και οι λοιποί Υπουργοί για δέκα λεπτά.

Οι συνάδελφοι που επιθυμούν να μιλήσουν θα εγγραφούν με το ηλεκτρονικό σύστημα ως το τέλος της ομιλίας του δεύτερου ομιλητή.

Επίσης προτείνω την κατάρτιση ενιαίου καταλόγου με εναλλαγή ομιλητών όπως και στη χθεσινή συνεδρίαση.

Ο κ. Κολοζώφ, ως Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος, ορίζει τον κ. Άγγελο Τζέκη Κοινοβουλευτικό Εκπρόσωπο σ' αυτήν τη συζήτηση.

Το λόγο έχει τώρα ο γενικός εισηγητής της Νέας Δημοκρατίας κ. Πάνος Παναγιωτόπουλος.

ΠΑΝΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κυρία Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εισερχόμαστε σήμερα στην τρίτη ενότητα των υπό αναθεώρηση άρθρων του ελληνικού Συντάγματος.

Είχα την ευκαιρία να παρακολουθήσω το μεγαλύτερο μέρος των συνεδριάσεων της Ολομέλειας.

Παρακολούθησα, λοιπόν, με ιδιαίτερη προσοχή και τις παρατηρήσεις και τις ενστάσεις πάρα πολλών συναδέλφων. Θεωρώ, δε, ότι στο σύνολό τους και οι παρατηρήσεις και οι ενστάσεις και, θα έλεγα, οι επιμέρους αντιρρήσεις, είναι πάρα πολύ χρήσιμες.

Θα ήταν παράλειψή μου, λοιπόν, επειδή είναι η τελευταία φορά που λαμβάνω το λόγο ως γενικός εισηγητής της Νέας Δημοκρατίας -αύριο θα έχουμε την ψηφοφορία, σήμερα ολοκληρώνουμε τις εργασίες μας- να μην ευχαριστήσω τους συναδέλφους για την πολύτιμη συμβολή τους σ' αυτήν την κορυφαία κοινοβουλευτική διαδικασία τόσο στην επιτροπή όσο και στην Ολομέλεια της Βουλής.

Θα ήταν, όμως, παράλειψή μου να μη συγχαρώ και να μην ευχαριστήσω το Προεδρείο της Βουλής για την ελεύθερη διαδικασία στην Ολομέλεια της Βουλής, αλλά και να συγχαρώ ιδιαίτερα τον Πρόεδρο της Επιτροπής Αναθεώρησης του Συντάγματος, τον Αντιπρόεδρο της Βουλής, Γιάννη Τραγάκη, για την άφογη διεξαγωγή της διαδικασίας των συνεδριάσεων και των συζητήσεων στην Επιτροπή Αναθεώρησης του Συντάγματος.

Αυτά για να γράφονται στα Πρακτικά, γιατί δεν πρέπει να αδι-

κούμε και δεν πρέπει να παρασυρόμεθα από εντυπώσεις, που δημιουργούνται από ορισμένες πλευρές στα Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ορισμένα πράγματα. Η Νέα Δημοκρατία επιμένει στη διαδικασία Αναθεώρησης του Συντάγματος όχι γιατί αυτό προδίδει κάποια αλαζονεία ή αν θέλετε, μία αίσθηση κοινοβουλευτικής, εκλογικής και πολιτικής ισχύος, αλλά γιατί πιστεύουμε ότι αυτές οι προτάσεις έρχονται να θεραπεύσουν υπαρκτά ζητήματα της ελληνικής κοινωνίας και να βελτιώσουν τις δομές του πολιτικού και του πολιτειακού μας συστήματος, άρα να δημιουργήσουν καλύτερο πλαίσιο, μέσα στο οποίο μπορεί να κινηθεί η καθημερινότητα του Έλληνα και της Ελληνίδας.

Γι' αυτό θεωρούμε ότι μετά και την επιλογή του ΠΑ.ΣΟ.Κ. -την επιλογή της φυγής, την επιλογή της παραίτησης, την επιλογή, ας μου επιτραπεί να πω- της υπονόμευσης της κορυφαίας αυτής κοινοβουλευτικής διαδικασίας για την Αναθεώρηση του Συντάγματος- η ενίσχυση της Νέας Δημοκρατίας στις επόμενες εκλογές, όποτε κι αν γίνουν αυτές, αποτελεί -επιτρέψτε μου να πω- το μονόδρομο για να φτάσουμε στο αίσιο πέρας, για να πετύχουμε μία ουσιαστική αναθεώρηση.

Εάν επιζητούμε την ενίσχυση της Νέας Δημοκρατίας, δεν την επιζητούμε, όπως είπα πριν, για να αυξηθεί η εκλογική ή η εν γένει πολιτική κυριαρχία της στην ελληνική κοινωνία. Επιζητούμε την ενίσχυση, διότι η Νέα Δημοκρατία είναι σε θέση στην επόμενη Βουλή να κατοχυρώσει τους όρους ενός ευρύτερου διαλόγου, τους όρους μιας ευρύτερης πορείας συναίνεσης, στο πλαίσιο της οποίας -θέλω να προσφέρω τη διαβεβαίωση προς κάθε κατεύθυνση- η Νέα Δημοκρατία είναι έτοιμη να συζητήσει οποιαδήποτε άλλη πρόταση για την τελική διατύπωση των υπό αναθεώρηση άρθρων -που, όπως είπα, θα γίνει στην επόμενη Βουλή- και να ενσωματώσει προτάσεις που προέρχονται από όλες τις πτέρυγες του ελληνικού Κοινοβουλίου και βεβαίως και μέσα από τους κόλπους της Νέας Δημοκρατίας.

Χωρίς, λοιπόν, δογματισμούς, χωρίς αγκυλώσεις, χωρίς προελημμένες αποφάσεις, η Νέα Δημοκρατία ως δύναμη διαλόγου, συναίνεσης καλεί όλες τις πτέρυγες του Κοινοβουλίου να συμβάλουν σε αυτή τη διαδικασία τόσο στην παρούσα όσο κυρίως στην επόμενη φάση. Κι όπως είπα, είμαστε έτοιμοι στην τελική διατύπωση να ενσωματώσουμε προτάσεις, που προέρχονται τόσο από τα υπόλοιπα κόμματα, όσο βεβαίως και από συναδέλφους της Συμπολίτευσης, της κυβερνώσας σήμερα Πλειοψηφίας, που διατύπωσαν και αυτοί τις διαφωνίες τους ή κάποιες άλλες ενστάσεις ή προτάσεις. Αρκεί -και θα παρακαλέσω να προσεχθεί αυτό- οι όποιες αντιρρήσεις και οι όποιες διαφοροποιήσεις να έχουν διατυπωθεί σε αυτή την Αίθουσα. Να μην αισθανθούμε ότι υπάρχουν αιφνιδιασμοί.

Τώρα, θα αλλάξω λίγο τη σειρά των υπό συζήτηση, υπό αναθεώρηση άρθρων.

Στο πλαίσιο των προτάσεων της Νέας Δημοκρατίας θεωρώ ότι μία από τις κορυφαίες προτάσεις, χωρίς να αδικώ τις άλλες, στην τρίτη ενότητα των υπό αναθεώρηση άρθρων, είναι η πρότασή μας για τη δημιουργία του συνταγματικού δικαστηρίου στο πλαίσιο της αναθεώρησης του άρθρου 100 του ελληνικού Συντάγματος.

Θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ορισμένα πράγματα, ίσως για τους μη ειδικούς. Το θέμα δεν αφορά μία κατηγορία νομικών ή μία κατηγορία δικαστών ή μία κατηγορία δημοσιολόγων ή δημοσιολόγων. Το θέμα αφορά την ασφάλεια δικαίου στη χώρα μας. Το ελληνικό Σύνταγμα, από πλευράς χαρακτήρος είναι ένα Σύνταγμα τυπικό και αυστηρό. Το διπλό αυτό χαρακτήρα του, τυπικό και αυστηρό, έρχεται να ενισχύσει ο δικαστικός έλεγχος της συνταγματικότητας των νόμων. Στη χώρα μας, όπως συμβαίνει και στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες, ο δικαστικός έλεγχος της συνταγματικότητας των νόμων, είναι διάχυτος και παρεμπιπτόν.

Τι σημαίνει αυτό για τους μη νομικούς; Σημαίνει το εξής: Ότι οποιοδήποτε δικαστήριο, από ειρηνοδικείο μέχρι Άρειο Πάγο, με αντιστοιχία στις άλλες βαθμίδες απονομής της δικαιοσύνης, μπορεί να επιληφθεί είτε αυτεπαγγέλτως είτε κατόπιν αιτήματος των διαδίκων, του ζητήματος της εξέτασης της συνταγμα-

τικότητας ενός νόμου, σε εκτέλεση του οποίου προέκυψε το επίδικο ζήτημα.

Όπως γνωρίζετε, αυτή η διαδικασία, η διαδικασία δηλαδή του διάχυτου και παρεμπόμπτος σήμερα δικαστικού ελέγχου της συνταγματικότητας των νόμων, είναι μία μακρά διαδικασία από πλευράς χρόνου, που μπορεί να διαρκέσει πέντε έως έξι χρόνια και γνωρίζετε τι στάδια περιλαμβάνει. Πάρα πολύ σύντομα λέω ότι έρχεται το δικαστήριο το οποίο επιλαμβάνεται και καταλήγει σε μία απόφαση. Βεβαίως ασκούνται ένδικα μέσα και έτσι άγεται η όλη ιστορία στο κατά περίπτωση ανώτατο δικαστήριο. Το Ανώτατο Δικαστήριο, εάν έχουμε τελική κρίση, αποφασίζει τη μη εφαρμογή λόγω αντισυνταγματικότητας του συγκεκριμένου νόμου στη συγκεκριμένη περίπτωση. Δεν εκβάλλει, δηλαδή, το νόμο για τον οποίο έχει αχθεί σε απόφαση περί αντισυνταγματικότητας, από την ελληνική έννομη τάξη, με αποτέλεσμα ένα άλλο δικαστήριο να μπορεί να κρίνει διαφορετικά και να αγόμεθα έτσι σε καταστάσεις που εμφανίζουν δύο διαφορετικά δικαιοδοτικά όργανα να έχουν αποφανθεί για συγκεκριμένο νόμο το ένα ότι είναι συνταγματικός και το άλλο ότι είναι αντισυνταγματικός. Η υφιστάμενη έννομη τάξη, όπως κατοχυρώνεται από το ελληνικό Σύνταγμα, δίνει βεβαίως λύση. Έχουμε το Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο, το οποίο αποφαινεται οριστικά και τελεσίδικα, όταν υπάρχουν αλληλοσυγκρουόμενες αποφάσεις δύο κορυφαίων Ανωτάτων Δικαστηρίων.

Όπως είπα πριν, όμως, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αυτή η διαδικασία δημιουργεί μία τεράστια ανασφάλεια δικαίου. Αυτή η διαδικασία οδηγεί τους πολίτες σε μία πολύ μεγάλη ταλαιπωρία, η οποία μπορεί να διαρκέσει και πέντε και έξι και επτά χρόνια.

Τι προτείνει η Νέα Δημοκρατία. Η Νέα Δημοκρατία προτείνει κάτι, το οποίο αποτελεί κοινό τόπο στις περισσότερες σήμερα ευρωπαϊκές χώρες -και όχι μόνο στις χώρες της Ευρώπης. Ακόμα και στη Γαλλία -δεν μου επιτρέπει ο χρόνος να κάνω μία εκτενέστερη αναφορά- όπου για λόγους αντίθεσης μεταξύ λειτουργών του πολιτικού συστήματος και του δικαστικού σώματος, μίας αντίθεσης που ανάγεται στην προεπαναστατική περίοδο, δηλαδή πριν το 1789, το πολιτικό σύστημα αντιμετώπισε με μία δυσπιστία το θέμα. Στη Γαλλία, τις τελευταίες δεκαετίες, έχει καθιερωθεί ο θεσμός του conseil constitutionnel, δηλαδή του συνταγματικού συμβουλίου, που περίπου έχει ανάλογες αρμοδιότητες με το συνταγματικό δικαστήριο που προτείνουμε εδώ ως Νέα Δημοκρατία.

Τι λέμε, λοιπόν; Δεν καταργούμε το διάχυτο και παρεμπόμπτο έλεγχο της συνταγματικότητας των νόμων. Προτείνουμε ένα μεικτό σύστημα, μία όσμωση δηλαδή μεταξύ του συγκεντρωτικού συστήματος και του διαχύτου, μεταξύ του συστήματος του συγκεντρωτικού ελέγχου και του διαχύτου και παρεμπόμπτος.

Λέμε ότι σε όποιο δικαστήριο προκύψει το θέμα, δηλαδή σε όποιο δικαστήριο αχθεί η πλειοψηφία σε απόφαση περί αντισυνταγματικότητας το δικαστήριο αυτό σταματάει, δεν εκδίδει απόφαση και παραπέμπει την κρίση περί της συνταγματικότητας ή αντισυνταγματικότητας του νόμου στο ανώτατο οικείο δικαστήριο.

Το ανώτατο οικείο δικαστήριο είναι αυτό το οποίο εξετάζει το θέμα και την τελική κρίση για την αντισυνταγματικότητα του νόμου την έχει το Συνταγματικό Δικαστήριο, το οποίο Συνταγματικό Δικαστήριο από τη στιγμή που θα αποφανθεί περί της αντισυνταγματικότητας ενός νόμου τον εκβάλλει από την ελληνική έννομη τάξη. Δηλαδή δεν μπορεί ένα άλλο δικαστήριο όπως συμβαίνει σήμερα να έρθει σε μία διαφορετική απόφαση και να δημιουργήσει έτσι συνθήκες ανασφάλειας δικαίου.

Πολλά θα μπορούσα να πω επιμένοντας σε αυτήν τη διαδικασία. Δεν επιτρέπει ο χρόνος, τα είπαμε στην Επιτροπή Αναθεώρησης του Συντάγματος και είμαι στη διάθεση του όποιου συναδέλφου θέλει να επιμείνει ή να τονίσει κάτι περισσότερο για αυτήν τη σημαντική πρόταση της Νέας Δημοκρατίας.

Τώρα με την πρότασή μας για το άρθρο 101 την αναθεώρησή του, ερχόμαστε κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, να ζητήσουμε να συμπεριληφθεί στο Σύνταγμα η φροντίδα του συνταγματικού νομοθέτη, άρα η εντολή και προς τον κοινό νομοθέτη της

πολιτείας για περαιτέρω αναβάθμισης της προσοχής μας, για τις νησιωτικές περιοχές της χώρας.

Είναι πραγματικά απορίας άξιο, γιατί ακούμε στη μακρά πορεία αυτού του τόπου λειτουργούς αυτού του συστήματος, του πολιτικού όταν αναφέρονται στις νησιωτικές περιοχές να λένε ότι έχουμε και το πρόβλημα των νησιών. Αυτό μας οδηγεί σε πολλές περιπλοκές στα ζητήματα μεταφοράς ενέργειας.

Για τη Νέα Δημοκρατία, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το γεγονός ότι η Ελλάδα είναι αρχιπελαγική χώρα, αποτελεί προνόμιο της γεωμορφολογίας της Ελλάδος. Αποτελεί προνόμιο της ιστορίας μας και όχι σημείο αδυναμίας. Γι' αυτό ζητούμε με την αναθεώρηση του άρθρου 101 να λάβουμε υπ' όψιν τις ιδιαίτερες συνθήκες των νησιωτικών περιοχών καθιερώνοντας ειδική μέριμνα για τη βιώσιμη οικονομική ανάπτυξή τους.

Μία αντίστοιχη πρόταση στην οποία περιλαμβάνονται και ζητήματα τα οποία αφορούν την ορεινή Ελλάδα, αλλά και αρχές όπως η αρχή της εγγύτητας. Είναι ένα από τα σημεία όπου έχουν υπάρξει συγκλίσεις και το είπαμε και στην Επιτροπή Αναθεώρησης και το λέω για να μην επαναλαμβάνουν κάποιοι συνάδελφοι -δυστυχώς εκτός Βουλής- γιατί λάμπουν δια της απουσίας τους από την πλευρά του ΠΑ.ΣΟ.Κ ότι η Νέα Δημοκρατία δεν συνέκλινε σε κάποια σημεία με τις προτάσεις του ΠΑ.ΣΟ.Κ.. Και συγκλίναμε στην Επιτροπή Αναθεώρησης και είμαστε έτοιμοι όπως τονίσει ο Πρωθυπουργός και ο Υπουργός Εσωτερικών κ. Παυλόπουλος και εγώ προσωπικά να συγκλίνουμε ενώπιον της Ολομέλειας, αλλά να συγκλίνουμε με τους παρόντες και όχι με τους απόντες.

Τώρα επαναλαμβάνω και πάλι ότι αυτή η διάθεση για συναίνεση δεν αίρεται σήμερα, ούτε ακυρώνεται από την απουσία και φυγομαχία του ΠΑ.ΣΟ.Κ. Είμαστε ανοικτοί σε κάθε τέτοια πρόταση, εποικοδομητική, συναινετική και θα το αποδείξουμε στην επόμενη Βουλή αμέσως μετά τις επόμενες εκλογές.

Κυρία Πρόεδρε, δύο τρία λεπτά ακόμα και ολοκληρώνω.

Μία άλλη σημαντική πρόταση της Νέας Δημοκρατίας αφορά το θέμα που θίγεται στο άρθρο 102. Με δύο λόγια, σύντομα, προτείνουμε την αποσαφήνιση των πολιτειακών πράξεων με τις οποίες οι Ο.Τ.Α. ασκούν τις αρμοδιότητες που τους μεταβιβάζει το κράτος για να μην έρχεται το Συμβούλιο Επικρατείας μετά, με αποφάσεις του να προβαίνει σε ακυρώσεις και έχουμε τεράστια ζητήματα να μένουν σε εκκρεμότητα και να μετεωρούνται στους Ο.Τ.Α..

Με την πρότασή μας για την αναθεώρηση του άρθρου 103 διασφαλίζουμε τις δυνατότητες των υπαλλήλων που υπηρετούν στο δημόσιο και ευρύτερο δημόσιο τομέα, με συμβάσεις ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου να καλύπτουν οργανικές θέσεις.

Είναι μια πραγματικότητα που προέκυψε, αγαπητοί συνάδελφοι, τα τελευταία χρόνια παραδείγματος χάριν με το θέμα των συμβασιούχων. Δεν πρέπει αυτοί οι άνθρωποι από τη στιγμή που οι συμβάσεις τους γίνονται αορίστου χρόνου, να μπορούν να εξελίσσονται και να καταλαμβάνουν οργανικές θέσεις;

Τέλος με την πρότασή μας για την αναθεώρηση του άρθρου 104 του Συντάγματος, ερχόμαστε για να θεωράσουμε περισσότερο τον πολίτη, τον Έλληνα και την Ελληνίδα απέναντι στις αυθαιρεσίες μελών ή στελεχών της Δημόσιας Διοίκησης. Λέμε ότι πλέον οι λειτουργοί της Δημόσιας Διοίκησης, έχουν καθήκον να υπηρετούν με σωστό τρόπο τους πολίτες, διότι πλέον θα υπέχουν και προσωπική ευθύνη για παράνομη υπαίτια συμπεριφορά.

Δεν μου επιτρέπει ο χρόνος γι' αυτό να κάνω μία πάρα πολύ σύντομη αναφορά σε δύο προτάσεις της Νέας Δημοκρατίας. Σ' αυτήν που εμπεριέχεται στην πρότασή μας για την αλλαγή του άρθρου 88 και αυτή που εμπεριέχεται στην πρότασή μας για την αλλαγή του άρθρου 90.

Το άρθρο 88 είναι σε συνδυασμό κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, με την πρότασή μας για τη δημιουργία συνταγματικού δικαστηρίου. Θεωρούμε ότι η λειτουργία του Μισθοδικείου δεν απέδωσε στην πράξη. Αντίθετα οδήγησε σε ανατροπές της δημοσιονομικής τάξης της χώρας και σε επικίνδυνες και απαράδεκτες συγχύσεις.

Τα θέματα που αντιμετωπίζονται σήμερα από το Μισθοδικείο, θα αντιμετωπίζονται πλέον από το Συνταγματικό Δικαστήριο και

θα αντιμετωπίζονται με τη σωστή και επιβαλλόμενη σφαιρική και υπευθυνότητα.

Και κλείνω με το άρθρο 90 στο οποίο η πρόταση της Νέας Δημοκρατίας αποτελεί ένα πάρα πολύ σημαντικό βήμα, όχι μόνο για την εξυγίανση του χώρου της δικαιοσύνης, αλλά κυρίως για τον απογαλακτισμό της δικαιοσύνης και της ηγεσίας της δικαιοσύνης από τις οποιεσδήποτε προσωρινές μικροκομματικές σκοπιμότητες της εκάστοτε εκτελεστικής εξουσίας.

Είδαμε στο παρελθόν στο όνομα του κομματισμού και στο χώρο της δικαιοσύνης να γίνονται τρομερές αυθαιρεσίες με τις λεγόμενες «βουτιές», τα λεγόμενα «μακροβούτια» στην επετηρίδα. Είδαμε προκειμένου να επιλεγούν ημέτεροι να φθάνουν τα «μακροβούτια» πέραν της δεκάδας ή της δεκαπεντάδας στην επετηρίδα του Δικαστικού Σώματος.

Η Νέα Δημοκρατία λέει όχι. Τι προτείνουμε; Προτείνουμε κατ' αρχήν να υπάρχει συγκεκριμένη θητεία για τους προέδρους των Ανωτάτων Δικαστηρίων και για τους αντιπροέδρους. Συγκεκριμένη θητεία και προσέξτε, ανεξάρτητα με το ηλικιακό όριο εξόδου στη σύνταξη της ηγεσίας της ελληνικής δικαιοσύνης.

Το δεύτερο που προτείνουμε είναι η επιλογή του κάθε προέδρου των Ανωτάτων Δικαστηρίων και γίνεται μεταξύ των αντιπροέδρων του οικείου δικαστηρίου. Τέρμα τα «μακροβούτια» της κομματικής αυθαιρεσίας, τέρμα οι «βουτιές» στην επετηρίδα που εμπεριέχουν μικροκομματικές σκοπιμότητες. Κατά τον ίδιο τρόπο και με την ίδια λογική ζητούμε η επιλογή των αντιπροέδρων να γίνεται μεταξύ των δέκα αρχαιότερων δικαστών του οικείου δικαστηρίου, ή αν πρόκειται για επιλογή μέχρι τριών, ή αν πρόκειται για μεγαλύτερο αριθμό αντιπροέδρων να γίνεται από αριθμό δικαστών από τους αρχαιότερους πάντοτε τριπλάσιο του αριθμού των θέσεων που πρόκειται να πληρωθούν και που είναι κενές.

Θεωρούμε ότι με αυτές τις προτάσεις όπως σας είπα πριν ξεκαθαρίζουμε τις θαμπές σε ορισμένες περιπτώσεις σχέσεις μεταξύ της εκάστοτε εκτελεστικής και της δικαστικής εξουσίας. Για τη δικαστική εξουσία θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι εν αμφιβολία, όπως λέμε στη νομική επιστήμη, είναι το καταφύγιο του αδυνάτου και δεν έχουμε σε καμία περίπτωση το δικαίωμα ως λειτουργοί του πολιτικού συστήματος να επιτρέψουμε να θαμπώσει η εικόνα και ιδιαίτερα στον αδύνατο Έλληνα αυτός που αισθάνεται αδύναμος και προσφεύγει στη δικαιοσύνη για να διεκδικήσει το δικό του.

Η Νέα Δημοκρατία έδειξε προσφέροντας αν θέλετε πολιτικό στέγαστρο και στη μεγάλη υπόθεση της εκκαθάρισης της δικαιοσύνης από τα ζητήματα των παραδικαστικών κυκλωμάτων, ότι σέβεται τη δικαιοσύνη, δεν θεωρεί ότι πρέπει να υποτάσσεται σε πολιτικές και μικροπολιτικές σκοπιμότητες, γι' αυτό και αυτή η πρότασή μας που συμπεριλαμβάνεται στο άρθρο 90, θεωρούμε ότι κορυφώνει την προσπάθεια για τη θωράκιση των ελληνικών δικαστικών θεσμών, από κάθε είδους ύποπτη ή πονηρή σκέψη.

Με αυτές τις σκέψεις, αγαπητοί συνάδελφοι, ολοκληρώνω την αγόρευσή μου ενώπιόν σας. Θέλω να τονίσω ότι η Νέα Δημοκρατία, επειδή ακριβώς αισθάνεται ισχυρή, θ' αφήσει και στην παρούσα και στην επόμενη Βουλή ορθάνοιχτες τις πόρτες στο διάλογο, στη συναίνεση, στη συνεννόηση μεταξύ όλων των κομμάτων, γιατί η υπόθεση της συνταγματικής Αναθεώρησης είναι μία υπόθεση που αφορά όλα τα ελληνικά σπίτια, όλους τους Έλληνες, όλες τις Ελληνίδες και ιδίως τις επερχόμενες γενιές για πολλές, πολλές δεκαετίες.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Ευχαριστούμε πολύ.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να σας ενημερώσω ότι από τα άνω δυτικά θεωρείται παρακολουθούν τη συνεδρίασή μας, αφού πρώτα ξεναγήθηκαν στην έκθεση της Αίθουσας «ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ» με θέμα: «Οι Έλληνες στη Διασπορά 15ος-21ος αι.», καθώς και στους λοιπούς χώρους του Μεγάρου της Βουλής, είκοσι έξι μαθητές και μαθήτριες και ένας συνοδός-καθηγητής από το Ιδιωτικό Λύκειο Εκπαιδευτηρίων «ΠΛΑΤΩΝ».

Η Βουλή καλωσορίζει τους μαθητές.

(Χειροκροτήματα απ' όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Το λόγο έχει ο ειδικός αγορητής του Κομμουνιστικού Κόμματος κ. Αντώνης Σκυλλάκος.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΣΚΥΛΛΑΚΟΣ: Οι προτάσεις για τη δικαιοσύνη είτε χειροτερεύουν την κατάσταση είτε δεν την αλλάζουν εκεί που θα έπρεπε να γίνουν σοβαρές αλλαγές.

Πού τη χειροτερεύουν; Τη χειροτερεύουν στο Συνταγματικό Δικαστήριο, στο άρθρο 100. Αυτήν τη στιγμή υπάρχει ένας διάχυτος έλεγχος. Κάμφθηκε εν μέρει με την προηγούμενη πρόταση και απόφαση που πάρθηκε στην προηγούμενη Αναθεώρηση, διότι τα τμήματα δεν μπορούν να κηρύξουν αντισυνταγματική μία διάταξη, γιατί δεν θεωρούνται ολοκληρωμένοι δικαστικοί σχηματισμοί και πρέπει να πάει στην Ολομέλεια. Όμως, εν πάση περιπτώσει υπήρχαν αποφάσεις για την προστασία του περιβάλλοντος και παρενέβαινε το Συμβούλιο της Επικρατείας.

Η αρχή της ίσης μεταχείρισης των πολιτών εφαρμόστηκε και σε συμβασιούχους και σε επιδόματα και σε αναδρομικά. Σε μία σειρά ζητήματα για την ίση μεταχείριση κάτι κέρδισαν οι εργαζόμενοι. Αυτό ενοχλεί τις εκάστοτε κυβερνήσεις, ενοχλεί και την Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας και θέλει να το σταματήσει. Γι' αυτόν το λόγο, λοιπόν, λέει ότι δεν θ' αφήσουμε το κάθε δικαστήριο με όλους τους βαθμούς που θα πάει η υπόθεση, φθάνοντας και μέχρι το Ανώτατο Δικαστήριο του κάθε κλάδου, να κάνουν ό,τι θέλουν, να εκφέρουν την κρίση τους για την συνταγματικότητα. Θα εκφέρουν την κρίση τους, αλλά την τελική απόφαση θα την παίρνει ένα ανώτατο όργανο, το Συνταγματικό Δικαστήριο, που θα φιλτράρει όλες τις αποφάσεις. Όσες δεν είναι αρεστές, όσες ενοχλούν τη διοίκηση, την Κυβέρνηση, το Συνταγματικό Δικαστήριο θα τις κατευθύνει είτε με το «ναι» είτε με το «όχι» εκεί που θέλει αυτό. Πρόκειται, λοιπόν, για ένα φιλτράρισμα που θα υπηρετεί την εκτελεστική εξουσία.

Εμείς είμαστε αντίθετοι. Υπάρχουν προβλήματα καθυστέρησης και εκ των υστέρων, μετά από πολλά χρόνια, ανατρέπονται καταστάσεις, αλλά ας υπάρξουν υποδομές και δικαστές, για να παίρνονται πιο γρήγορα οι αποφάσεις, να μην κωλυσιεργεί το δημόσιο, όταν ξέρει ότι θα χάσει και τραβάει τις υποθέσεις μέχρι το Ανώτατο Δικαστήριο απλώς για να κερδίζει χρόνο, για να παρεμποδίζει τον πολύτιμο που δικαιώνεται. Είμαστε, λοιπόν, εντελώς αντίθετοι προς αυτήν την κατεύθυνση. Είναι μέτρο σοβαρού περιορισμού της οποιας δημοκρατικής λειτουργίας είχαμε στο δικαστικό μας σύστημα.

Όσον αφορά την επιλογή της ηγεσίας της δικαιοσύνης, για το άρθρο 90, θέλω να πω το εξής: Επί της ουσίας δεν αλλάζει τίποτα. Λειαινούνται κάποιες οξείες γωνίες, στρογγυλεύονται ορισμένα πράγματα, για να μην είναι τόσο προκλητική η επιλογή της ηγεσίας της δικαιοσύνης από την εκάστοτε κυβέρνηση. Προτείνεται, λοιπόν, πάλι να επιλέγονται οι αντιπρόεδροι όχι απ' όλους τους δικαστές, αλλά από έναν αριθμό δέκα αρχαιότερων. Αυτοί, όμως, θα είναι πάλι επιλεγμένοι. Οι αντιπρόεδροι συνολικά θα είναι επιλεγμένοι και ανάμεσα στους επιλεγμένους αντιπροέδρους θα επιλέγεται ο πρόεδρος του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Πάλι έχουμε επιλογή. Το μόνο που καταφέρνετε, είναι αντί να γίνονται μεγάλα μακροβούτια στην επετηρίδα να γίνονται μικρότερα.

Βλέπω ότι γελάει ο συνάδελφος. Κάτι είναι και αυτό. Εμείς, όμως, θέλουμε ριζική λύση του προβλήματος.

Η πρόταση του ΠΑ.ΣΟ.Κ κινείται στην ίδια λογική, πάλι επιλογή. Θα προτείνει η Κυβέρνηση τρία πρόσωπα, θα τα συζητάμε στη Βουλή, είτε με συναίνεση είτε χωρίς συναίνεση - χωρίς συναίνεση συνήθως - και με διαξιφισμούς που θα πλήττουν το κύρος των ανθρώπων που μπαίνουν στην κρίση της Βουλής, θα επιλέγεται πάλι τελικά η ηγεσία της δικαιοσύνης.

Εμείς, έχουμε εντελώς διαφορετική άποψη. Εμείς λέμε ότι πρέπει να εκλέγονται από ένα ευρύ εκλεκτορικό Σώμα. Ανάλογη πρόταση είχε και το ΠΑ.ΣΟ.Κ παλαιότερα. Βεβαίως, έλεγε για συμβουλευτικό χαρακτήρα αυτού του σώματος, όχι αποφασιστικό, όπως λέμε εμείς. Ή αυτό που λένε οι δικαστές -το δεχόμαστε- να επιλέγονται από τους ίδιους τους δικαστές. Γιατί επιμένουμε σε αυτό το πράγμα; Διότι όσο επιλέγεται από την Κυβέρνηση η ηγεσία της δικαιοσύνης, τόσο χειραγωγείται, ή εν

δυνάμει μπορεί να χειραγωγηθεί όλο το Σώμα των δικαστών. Διότι έχει υπερεξουσίες ο διορισμένος πρόεδρος και οι αντιπρόεδροι.

Να δούμε συγκεκριμένα πώς γίνεται. Ο Πρόεδρος του Αρείου Πάγου συμμετέχει *ex officio*, δηλαδή λόγω της θέσης του και στο Ανώτατο Δικαστικό Συμβούλιο και στο Πειθαρχικό, από το οποίο εξαρτάται η τύχη και η πορεία των δικαστών. Διότι το Δικαστικό Συμβούλιο θα καθορίσει ποιοι θα προχωρήσουν και ποιοι θα μείνουν στάσιμοι από τους δικαστές. Η εξέλιξη, λοιπόν, των δικαστών εξαρτάται από ένα Σώμα που είναι επιλεγμένοι και οι αντιπρόεδροι και ο επικεφαλής πρόεδρος. Για να φτάσουμε εκεί, γίνεται κατά καιρούς αξιολόγηση των δικαστών με την επιθεώρηση, όπου το μαχαίρι και το πεπόνι ουσιαστικά στην επιθεώρηση και στο τι εκθέσεις θα δοθούν -αν πρέπει να προχωρήσει κάποιος τι βαθμό παίρνει, επιτρέψτε μου την έκφραση να πω- το έχουν πάλι οι επικεφαλείς της επιθεώρησης. Υπάρχει αντιπρόεδρος, αυτός δίνει τον τόνο. Τρέχουν, λοιπόν, οι δικαστές, ανησυχώντας για την τύχη τους. Δεν λέω όλοι, αλλά οι περισσότεροι θέλουν να είναι αρεστοί. Θα βγάλουν εύκολα απόφαση για νόμιμη απεργία, για να δώσουν ένα επίδομα για την ίση μεταχείριση των πολιτών, για να δώσουν ασφαλιστικά, υπέρ των συμβασιούχων; Δεν είναι εύκολο. Θα ήθελαν να είναι αρεστοί στην εκάστοτε εξουσία και σε αυτούς που επιλέχτηκαν για την ηγεσία της δικαιοσύνης, από τους οποίους κρίνεται η τύχη τους. Για αυτό είμαστε αντίθετοι στην επιλογή της ηγεσίας της δικαιοσύνης από τις κυβερνήσεις.

Με την ευκαιρία θα πω και για το άρθρο 88. Τα Μισθοδικεία που ίσχυαν μέχρι τώρα και για τα οποία ήμασταν αντίθετοι, θα μεταφερθούν κατά την πρόταση της Νέας Δημοκρατίας, στο Συνταγματικό Δικαστήριο. Και τι θα γίνει; Οι δικαστές με τις δικαστικές αποφάσεις θα αυξάνουν τους μισθούς τους; Υπάρχει ένα ερώτημα. Πρέπει να μελετηθεί αυτό το θέμα μέσα από τη συνολική εισοδηματική πολιτική. Όσο υπάρχει πολύ μεγάλη διαφορά μισθών και ημερομισθίων -το κατώτερο είναι 600 ευρώ- προκαλείται η κοινή γνώμη. Αυτοί που είναι διευθυντές ή γενικοί διευθυντές -δεν ξέρω, στο Υπουργείο Οικονομικών- ή διορίζονται στις Δ.Ε.Κ.Ο., ως διοικητές, παίρνουν πολλαπλάσια των 600 ευρώ που είναι ο κατώτερος μισθός. Βεβαίως, ο οποιοσδήποτε κλάδος πάρει κάτι παραπάνω, θα προκαλέσει την κοινή γνώμη. Και αυτές οι εντυπώσεις δημιουργούνται και σε βάρος των δικαστών. Ένα ζήτημα είναι αυτό.

Δεύτερο ζήτημα. Οι ίδιοι οι δικαστές είναι εργαζόμενοι. Έχουν μία σύνθετη εργασία υπεύθυνη που είναι λειτουργήματα. Πρέπει να πληρώνονται καλά, επικαλούνται το Σύνταγμα, αλλά δεν έχουν πλήρη συνδικαλιστικά δικαιώματα. Κανένας κλάδος στο δημόσιο τομέα δεν έχει πλήρη συνδικαλιστικά δικαιώματα, παρά τις διεθνείς συμβάσεις που υπέγραψε η χώρα μας και που θα έπρεπε να διεκδικούν και να υπογράφουν κλαδική συλλογική σύμβαση. Ο κάθε κλάδος, των εκπαιδευτικών, των πανεπιστημιακών, αυτών που εργάζονται στην εφορία κ.λπ.. Το ίδιο και των δικαστών. Να μπορούν να διεκδικούν και με απεργία. Για ποιο λόγο τους στερούμε το δικαίωμα της απεργίας; Θα μπορεί να υπάρχει προσωπικό ασφαλείας για τις έκτακτες υποθέσεις που πρέπει να εκδικαστούν.

Να λυθούν, λοιπόν, αυτά τα ζητήματα και το κατώτερο μεροκάματο να μην είναι 600 ευρώ, αλλά αυτό που ζητούν οι συνδικαλιστικοί φορείς, που λένε, κατώτερος μισθός στους δημοσίου υπαλλήλους 1300 ευρώ. Να το ξαναδούμε από την αρχή το ζήτημα. Τι θα παίρνει ο διοικητής των Δ.Ε.Κ.Ο., τι θα παίρνουν οι διευθυντές στα Υπουργεία, τι θα παίρνουν οι δικαστές. Μην το ρίχνουμε το ανάθεμα και το πάμε από το Μισθοδικείο στο Συνταγματικό Δικαστήριο για να ελέγξουμε την κατάσταση. Δεν συμφωνούμε, λοιπόν, με αυτήν τη λογική. Εμείς έχουμε τις δικές μας προτάσεις. Είπα, όχι εκλογή, όχι επιλογή, αλλά εκλογή της ηγεσίας της δικαιοσύνης.

Συνταγματική κατοχύρωση της διοίκησης των δικαστηρίων και των εισαγγελιών, Προβλέπεται με νόμο, αλλά καλό είναι να μπει και στο Σύνταγμα.

Όχι ο πρόεδρος του Ανωτάτου Δικαστηρίου να είναι *ex officio* Πρόεδρος του δικαστικού συμβουλίου και του πειθαρχικού συμβουλίου. Όχι δυνατότητα παρέμβασης του Υπουργού Δικαιο-

σύνης στις προαγωγές ή να κινεί την πειθαρχική δίωξη δικαστών. Δεν συμφωνούμε. Όχι στρατιωτική δικαιοσύνη. Είμαστε η μόνη χώρα της Ευρώπης που διατηρεί ακόμα αυτό το παλαιολιθικό της στρατιωτικής δικαιοσύνης. Υπάρχουν και άλλοι τρόποι οι ίδιοι οι τακτικοί δικαστές να δικάζουν τα στρατιωτικά αδικήματα. Δυνατότητα να προσφεύγουν οι δικαστές για κάθε απόφαση που τους αφορά και όχι μόνο για το αν θα προχωρήσουν ή δεν θα προχωρήσουν κάποιες άλλες για τις οποίες δικαιούνται. Και επιτέλους, για τους δικαστικούς υπαλλήλους πρέπει να αλλάξει η κατάσταση. Είναι παρωχημένες οι διατάξεις. Δεν μπορεί οι δικαστές να είναι στα υπηρεσιακά και στα πειθαρχικά τους συμβούλια. Είναι ο μόνος κλάδος. Να μπουν από τον ίδιο κλάδο και να διορίζονται και από το Υπουργείο, όπως γίνεται με τα υπόλοιπα υπηρεσιακά συμβούλια είτε αφορά αποφάσεις πειθαρχικές, είτε αφορά αποφάσεις για την εξέλιξη τους.

Έρχομαι τώρα στα άλλα ζητήματα που αφορούν την αυτοδιοίκηση και τη διοίκηση γενικότερα. Δεν θα ασχοληθώ πολύ με τις νησιωτικές περιοχές, πρόταση της Νέας Δημοκρατίας και τις ορεινές περιοχές που προτείνει το Π.Α.Σ.Ο.Κ. Είναι ένας ανταγωνισμός. Τα κόμματα κρίνονται όχι από τις προτάσεις τους για το Σύνταγμα, αλλά για τις πολιτικές που εφαρμόζουν για όλες τις φθίνουσες περιοχές. Έχουμε μιλήσει και για την Κοινή Αγροτική Πολιτική, για την πολιτική απέναντι στα απομακρυσμένα νησιά, ιδιαίτερα στις άγονες γραμμές. Εκεί να ρίξουμε το βάρος μας και ας αφήσουμε το Σύνταγμα. Δεν χρειάζεται συνταγματική κατοχύρωση.

Για τους ίδιους λόγους, επικοινωνιακούς, υπάρχουν και οι προτάσεις για κατοχύρωση της εγγύτητας, της διαφάνειας, της διαβούλευσης και της λογοδοσίας από την πλευρά του Π.Α.Σ.Ο.Κ. Αυτά μπορούν να γίνουν στην πράξη ή να τα ρυθμίζουμε με τον κοινό νομοθέτη. Δεν χρειάζεται να υπάρχουν στο Σύνταγμα.

Έρχομαι στο σοβαρό ζήτημα της Τοπικής Αυτοδιοίκησης. Στο όνομα της αποκέντρωσης και τα δυο κόμματα λένε να δίνονται στην Τοπική Αυτοδιοίκηση εξουσίες του κράτους ανεμπόδιστα, ξεφεύγοντας δηλαδή και από τον έλεγχο και τα εμπόδια που βάζει το Συμβούλιο της Επικρατείας. Για ποιους τομείς; Η Νέα Δημοκρατία προτείνει χωροταξία και πολεοδομία και το Π.Α.Σ.Ο.Κ. συμφωνεί με αυτό. Η Νέα Δημοκρατία δεν αποκλείει και άλλες εξουσίες και το Π.Α.Σ.Ο.Κ. μιλάει καθαρά. Ξέρουμε ότι ο προσανατολισμός και των δυο κομμάτων, εκτός από την πολεοδομία και τη χωροταξία, είναι κατ' αρχάς, ο τομέας της παιδείας, της υγείας, της πρόνοιας και δεν ξέρω ποιοι άλλοι τομείς.

Υπάρχει ένα ζήτημα. Βολεύει την κεντρική εξουσία να κάνει αποκέντρωση ορισμένων βαριδιών που σηκώνει η ίδια και που δημιουργούν καμιά φορά κατακραυγή όταν έρχονται νομοσχέδια στη Βουλή και υπάρχει έντονη κοινωνική διαμαρτυρία. Αν αφήσουμε να βγάλει το φίδι από την τρύπα ο δήμαρχος ή ο νομάρχης, τότε είναι αποσπασματικές οι αντιδράσεις και βολεύει από αυτήν την άποψη. Το κυριότερο όμως δεν είναι αυτό. Το κυριότερο είναι ότι παιδεία, υγεία, πρόνοια, χωροταξία, πολεοδομία δεν μπορούμε να τα αφήσουμε στην Τοπική Αυτοδιοίκηση διότι σπάει το ενιαίο και γιατί ακολουθούνται και άλλες πολιτικές, όπως είναι της αξιολόγησης για την παιδεία και δεν ξέρω πού αλλού μπορεί να πάει η αξιολόγηση -αν περάσουν και τα νοσοκομεία να έχουμε και εκεί αξιολογήσεις- και τι μπορεί να γίνει στην πράξη. Θα έχουμε ποινή, ότι δεν σε αξιολογούμε σωστά, με μείωση της χρηματοδότησης. Πολλές ταχύτητες για τα σχολεία των φτωχών δήμων που θα είναι λιγότερη η χρηματοδότηση, διότι δεν θα βαθμολογούνται με υψηλό βαθμό και στις πλούσιες περιοχές μεγαλύτερη χρηματοδότηση. Ανισότιμη μεταχείριση, λοιπόν και της παιδείας και της υγείας.

Στη χωροταξία και στην πολεοδομία είναι πολύ επικίνδυνο να δώσουμε πλήρεις εξουσίες ή επέκταση των εξουσιών στους δημάρχους και τους νομάρχες. Υπάρχουν ήδη μεγάλα τοπικά συμφέροντα και η δυνατότητα σύμπραξης με επιχειρηματίες. Ας υπάρχει το Υ.Π.Ε.Χ.Ω.Δ.Ε. και το Συμβούλιο της Επικρατείας που να αποφασίζει για αυτά τα κεντρικά ζητήματα. Μη χειροτερεύουμε την κατάσταση.

Επίσης, η πρόταση του Π.Α.Σ.Ο.Κ., με την οποία δεν διαφωνεί

και η Νέα Δημοκρατία, είναι να απελευθερωθεί πλήρως το δικαίωμα να βάζουν όχι απλώς τέλη, αλλά κανονική φορολογία, οι δήμαρχοι και οι νομάρχες. Να πληρώνουμε και στο κράτος, να πληρώνει ο κόσμος φόρους και στο δήμαρχο, να πληρώνει και στο νομόρχο και δεν ξέρω πού αλλού. Είμαστε εντελώς αντίθετοι.

Η δική μας πρόταση είναι η πλήρης και επαρκής χρηματοδότηση μόνο από τον κρατικό προϋπολογισμό και αυτό να κατοχυρωθεί και συνταγματικά.

Τέλος, για τους δύο και τρεις βαθμούς της περιφέρειας. Δεν είναι εκεί το ζήτημα. Το κύριο ζήτημα είναι ο προσανατολισμός του όποιου Β' βαθμού Τοπικής Αυτοδιοίκησης, αν θα είναι οι νομαρχίες ή θα είναι η περιφέρεια, και το εκλογικό σύστημα. Εκεί είναι το κεντρικό ζήτημα για εμάς. Εμείς προτείνουμε απλή αναλογική, να είναι αιρετοί οι πάντες είτε είναι δύο είτε είναι τρεις βαθμοί, να υπάρχει συνταγματική κατοχύρωση ότι δεν θα υπάρχει έλεγχος σκοπιμότητας όχι μόνο από το νόμο αλλά να μπει και στο Σύνταγμα, τη νομιμότητα να την ελέγχει μόνο η δικαιοσύνη, το ελεγκτικό συνέδριο κ.λπ., και να μην υπάρχει η δυνατότητα πειθαρχικού ελέγχου, τιμωρίες δηλαδή των δημάρχων και των νομαρχών, των αιρετών από τον Υπουργό Δικαιοσύνης. Είναι άλλος τομέας. Δεν είναι υφιστάμενοι, δεν είναι δημόσιοι υπάλληλοι. Αυτή είναι η δική μας άποψη.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Τελειώνω, κυρία Πρόεδρε.

Έρχομαι στο άρθρο 103. Είχαν γίνει βήματα από την προηγούμενη Αναθεώρηση στην κατεύθυνση της άρσης της μονιμότητας των δημοσίων υπαλλήλων. Και μόνο η δυνατότητα που υπάρχει να έχουμε δύο κατηγορίες, δηλαδή και τους μόνιμους -τους καθ' αυτό δημόσιους υπαλλήλους- και αυτούς που είναι ιδιωτικού δικαίου είναι άρση της μονιμότητας. Υπήρχε αυτό. Προστέθηκε επί ΠΑ.ΣΟ.Κ. για ορισμένες κατηγορίες εργαζομένων ότι θα μπορούν να καταλαμβάνουν οργανικές θέσεις. Τώρα αυτό γενικεύεται. Για όλες τις κατηγορίες οι ιδιωτικού δικαίου θα μπορούν να καταλαμβάνουν οργανικές θέσεις και να φτάνουν μέχρι και διευθυντές. Και μπαίνει το ερώτημα: Να μην έχουν ίσα δικαιώματα; Η απάντηση είναι να τους κάνουμε μόνιμους. Δεν χρειάζονται οι ιδιωτικού δικαίου. Να κάνουμε μόνιμους όλους τους δημοσίους υπαλλήλους, οπότε να μην υπάρχει πρόβλημα ίσης μεταχείρισης. Όμως του ιδιωτικού δικαίου είναι πιο φθινοί, υπάρχει πάντα η δυνατότητα της απόλυσης, δεν νιώθουν ισότιμοι και αυτό επηρεάζει τις διεκδικήσεις τους και τον συνδικαλισμό τους. Εδώ υπάρχει λοιπόν γενίκευση της άρσης της μονιμότητας και είμαστε αντίθετοι.

Υπάρχει και ένα άλλο ζήτημα, ένα πολιτικό ζήτημα: Τι κάνουμε με τους συμβασιούχους; Το ΠΑ.ΣΟ.Κ. δεν έκανε τίποτα. Ομηρία. Και επικαλούνταν την διάταξη που είχε περάσει στην περασμένη Βουλή -μόνο εμείς αντιδράσαμε στην περασμένη Βουλή- που έλεγε ότι δεν μπορούν να μετατραπούν σε αορίστου χρόνου. Με βάση αυτήν τη διάταξη το ΠΑ.ΣΟ.Κ. δεν έκανε τίποτα και τους άφησε ως είχαν. Ήρθε η Νέα Δημοκρατία υποσχόμενη ότι θα τους μετατρέψει σε αορίστου χρόνου και μετατρέψει ένα μέρος. Το μικρότερο μέρος το μετατρέψει σε αορίστου χρόνου. Ποια είναι η αιτία; Ότι υπάρχει συνταγματική διάταξη.

Ήμουν προχθές στη συγκέντρωση έξω από τον Άρειο Πάγο. Κάποια δικαστήρια έχουν βγάλει κάποιες αιτήσεις συμβασιούχων με ασφαλιστικά να παραμείνουν στη δουλειά. Πάει να ανατρέψει ο Άρειος Πάγος. Ποια είναι η αιτία; Η λογική είναι ότι υπάρχει συνταγματική διάταξη. Ούτε η ευρωπαϊκή οδηγία σώζει την κατάσταση, απλώς ρυθμίζει και αφήνει στο κάθε κράτος λέγοντας «Ένα μέρος πρέπει να είναι αορίστου χρόνου, αλλά ρυθμίστε εσείς το μέγεθος αυτών που θα είναι αορίστου και αυτών που θα είναι έκτακτοι». Δεν λύνεται το ζήτημα ούτε με τα δικαστήρια ούτε με τις οδηγίες. Θα έπρεπε να φύγει αυτή η διάταξη, αν θέλουμε να λύσουμε το πρόβλημα των συμβασιούχων. Αλλιώς, θα φτάσουμε και στην επόμενη τετραετία και θα συνεχίζεται το πρόβλημα.

Το Κ.Κ.Ε. σε σχέση με τα ζητήματα των δημοσίων υπαλλήλων, θέλει να μπει στο Σύνταγμα διάταξη που να λέει ότι καθο-

ρίζονται αντικειμενικά και μετρήσιμα κριτήρια για τις προσλήψεις. Όλοι οι δημόσιοι υπάλληλοι να είναι μόνιμοι και να έχουν πλήρη και διαρκή απασχόληση. Κατάργηση της διάταξης που είπα. Και να υπάρχουν υπηρεσιακά συμβούλια που να αποτελούνται από τρεις εργαζόμενους, τρεις διορισμένους και έναν δικαστή ως έβδομο μέλος.

Τελειώνω με το άρθρο 104 και την πρόταση των Βουλευτών για το άρθρο 108.

Στο άρθρο 104, σε σχέση με τις ευθύνες του δημοσίου υπαλλήλου για πράξεις ή παραλείψεις, μας καλύπτει η υπάρχουσα νομοθεσία. Δεν χρειάζεται να βάλουμε συνταγματική διάταξη.

Για το άρθρο 108, το οποίο είναι πρόταση Βουλευτών να μετατραπεί ο όρος απόδημος Ελληνισμός σε Ελληνισμό της διασποράς, πράγματι ο απόδημος σημαίνει μετανάστες έστω και τα παιδιά τους, δεύτερη και τρίτη γενιά. Ελληνισμός της διασποράς σημαίνει τους αυτόχθονες που από αιώνες είναι είτε στη βόρεια Ήπειρο είτε στην Κωνσταντινούπολη είτε σε άλλες περιοχές. Όμως μπορεί να προκληθεί ζήτημα εκ του μη όντος, άμα πάμε σε τέτοιες λύσεις, αν πάμε με το Σύνταγμα να λύσουμε αυτά τα ζητήματα. Σαν Ελλάδα ενοχληθήκαμε γιατί τα Σκόπια ονόμασαν το μεγάλο αεροδρόμιο «Μέγας Αλέξανδρος» και μάλιστα ενοχλούνταν τα κόμματα, τα οποία έχουν διαφορετική άποψη από εμάς σε σχέση με την ονομασία, για τις διατάξεις που υπήρχαν στο Σύνταγμα.

Το να πάμε τώρα να το μετατρέψουμε από «απόδημος» σε «Ελληνισμό της διασποράς» τι συνέπειες θα έχει; Η συνέπεια είναι η εξής. Λέει το Σύνταγμα ότι για τον απόδημο υπάρχει ενδιαφέρον. Ουσιαστικά η Ελλάδα μεριμνά για την παιδεία, την επαγγελματική αποκατάσταση κ.λπ. των απόδημων. Γι' αυτούς που είναι ελληνικής καταγωγής μεν, αλλά πολίτες άλλων κρατών και δεν έχουν αποκτήσει ακόμα ούτε τη διπλή ιθαγένεια, το να βάλουμε τέτοια συνταγματική διάταξη δεν θα βοηθήσει στις διακρατικές σχέσεις. Καλύτερα να μην μπει τέτοια διάταξη.

Θα ήθελα να υπενθυμίσω ότι θα τοποθετηθούν και οι Βουλευτές μας και ο Κοινοβουλευτικός μας Εκπρόσωπος. Επαναλαμβάνω αυτό που είπα και όταν ξεκινήσαμε την συζήτηση. Η συμμετοχή μας παραμένει και φτάνει μέχρι τη συζήτηση. Στην ψηφοφορία δεν θα πάρουμε μέρος, εκφράζοντας την έντονη αντίθεση μας για το περιεχόμενο της Αναθεώρησης, όπως κάναμε και το 1975 και στην τελευταία Αναθεώρηση του 2001 - 2002.

Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Ευχαριστούμε πολύ τον κ. Σκυλλάκο.

Το λόγο έχει ο ειδικός αγορητής του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς κ. Νικόλαος Κωνσταντόπουλος.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κυρία Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, σε όλα τα μεγάλα προβλήματα της κοινωνίας και της πολιτείας η Κυβέρνηση προκαλεί κλίμα αντιδικίας, την ώρα που επιχειρηματολογεί για τη συναίνεση. Πρώτα διαμορφώνει συνθήκες κρίσης και μετά ενοχοποιεί όσους διαμαρτύρονται, για την αναστάτωση που προκαλεί ένας γνωστός επιθετικός κυβερνητισμός. Ενώ επικαλείται την κοινή λογική του μεσαίου χώρου, απορρίζει αμέσως ισοπεδωτικά κάθε κριτική διαφωνία ή εναλλακτική διεκδίκηση.

Πρόσθετο δείγμα αυτού του νέου συντηρητισμού, η όλη στάση της Κυβέρνησης στο θέμα της παιδείας. Το πραγματικό δίλημμα, μέσα στις συνθήκες που έχουν διαμορφωθεί, δεν είναι το «ναι ή όχι στη μεταρρύθμιση», αλλά το εάν θα επεκταθεί η μετάλλαξη στη θεσμική συγκρότηση της μεταπολιτευτικής δημοκρατίας και κοινωνίας, γιατί αυτό είναι το κρίσιμο διακύβευμα στις μέρες μας: Η διεύρυνση της δημοκρατίας και των αυτόνομων αντιπροσωπευτικών θεσμών της ή αντιθέτως η μετάλλαξη σε παράρτημα της οικονομίας και των ανταγωνιστικών της συμφερόντων;

Οι κυβερνητικές προτάσεις δεν συγκροτούν την έννοια και το περιεχόμενο της διαρθρωτικής μεταρρύθμισης, αλλά έχουν έντονα χαρακτηριστικά μιας διαχειριστικής διαρρύθμισης. Η Κυβέρνηση έχει την ευθύνη ότι προκάλεσε πολύ μεγάλη πολιτική αναστάτωση, για να εμφανίσει τελικά ένα σχέδιο νόμου σε προφανή δυσαναλογία με τα όσα διακυβεύονται, αλλά και με

τις πραγματικές ανάγκες. Δυστυχώς, στο βωμό αυτής της προσαρμογής, της νεοφιλελεύθερης προσαρμογής, μετά το κοινωνικό κράτος, μετά το κράτος δικαίου και δημοκρατικών εγγυήσεων, θυσιάζεται και το δημόσιο πανεπιστήμιο, ως αυτόνομος, ανοιχτός και αυτοδιοικούμενος χώρος ελευθερίας, έρευνας, αμφισβήτησης, νέων ιδεών και διαρκών διεκδικήσεων. Η universitas, η πανεπιστημιάδα, συγκροτήθηκε ως θεσμός απέναντι στην αυθεντία της μιας αλήθειας, απέναντι στον ηγεμονισμό της κρατικής αυταρχίας, με λειτουργικό προορισμό και ιστορικό ρόλο την ανάπτυξη του πλουραλισμού των ιδεών και της πολυμορφίας των κοινωνικών διεργασιών.

Είναι γνωστός ο παραδοσιακός συντηρητισμός, που θέλει επιμόνως να περιορίσει αυτό το δημόσιο χώρο της πολιτικής, της κοινωνίας και της γνώσης, ώστε να τον ενσωματώσει στις συγκεντρωτικές και παρεμβατικές δομές. Οι αγώνες για το πανεπιστημιακό άσυλο, έχουν αυτήν την ιστορική συμβολική φόρτιση του αγώνα για εκδημοκρατισμό, για διεύρυνση του χώρου των ελευθεριών και της δημοκρατίας.

Ο νέος συντηρητισμός της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης που επικρατεί, επιδιώκει τη διπλή ενσωμάτωση του δημοσίου πανεπιστημίου, ως χώρου ελευθερίας, όχι μονάχα στην επιτήρηση του κράτους, αλλά και στην επιρροή και χρηματοδότηση της αγοράς.

Το άσυλο, όμως, δεν είναι διακοσμητικός θεσμός, αλλά λειτουργικός θεσμός. Δεν είναι διοικητική υπόθεση κρατικών ρυθμίσεων, αλλά οργανικό στοιχείο των ακαδημαϊκών ελευθεριών. Και τα πραγματικά προβλήματα που υπάρχουν, από συγκεκριμένες εκδηλώσεις που είναι καταχρηστικές εκδηλώσεις, μπορούν και μπορούν, έπρεπε και πρέπει να αντιμετωπιστούν με την εφαρμογή της υπάρχουσας νομοθεσίας.

Οι νομοθετικές επιλογές της Κυβέρνησης για την τριτοβάθμια εκπαίδευση θ' ανοίξουν νέους γύρους διαφωνιών και αντιπαραθέσεων. Επιδιώκουν να δημιουργήσουν μια ψευδή συνείδηση για αναμόρφωση της παιδείας, ενώ πρόκειται για επικίνδυνη μετάλλαξη, αφού δεν εξασφαλίζονται οι αναγκαίες οικονομοτεχνικές και θεσμικές ή λειτουργικές προϋποθέσεις, για την υλοποίηση προγραμματών αλλαγής και πραγματικής αναμόρφωσης.

Και στους χειρισμούς για τα θέματα της παιδείας, όπως και στις προτάσεις για την Αναθεώρηση του Συντάγματος, η Κυβέρνηση εκφράζει τη διπλή τάση που κυριαρχεί σήμερα στο νεοφιλελεύθερο κυβερνητισμό ή στο λεγόμενο νεοσυνταγματισμό. Από τη μία ενίσχυση της συγκεντρωτικής εκτελεστικής εξουσίας και από την άλλη καχυποψία προς τη θεσμική δημοκρατική αυτονομία της πολιτικής, δυσπιστία προς την ανεξαρτησία, λειτουργική και προσωπική, της δικαστικής εξουσίας και των φορέων της.

Αυτός ο νέος συνταγματισμός, που είναι η έκφραση των επιλογών μιας νεοφιλελεύθερης προσαρμογής, αποτυπώνεται και στις προτάσεις για την Αναθεώρηση του Συντάγματος. Αποτυπώθηκε και στην προηγούμενη αναθεώρηση και μάλιστα με ρητή διατύπωση αυτής της καχυποψίας προς την πολιτική ή της δυσπιστίας προς την ανεξάρτητη λειτουργία των συνταγματικών εξουσιών.

Αποκαλυπτικό δείγμα είναι η πρόταση για την ίδρυση Συνταγματικού Δικαστηρίου, που θα συγκροτηθεί με κυβερνητική απόφαση, δηλαδή πολιτική απόφαση. Θα έχει μεικτή σύνθεση και θα αποτελεί -ακόμα και κατά την κυβερνητική εισήγηση- ενδιάμεση μορφή ελέγχου της συνταγματικότητας, μεταξύ διάχυτου ελέγχου και συγκεντρωτικού ελέγχου. Το ενδιάμεσο μεταξύ διάχυτου και συγκεντρωτικού, σημαίνει μετατόπιση από το διάχυτο προς το συγκεντρωτικό και αυτή είναι διατύπωση της εισηγητικής έκθεσης των προτάσεών σας, κύριοι συνάδελφοι της Νέας Δημοκρατίας.

Αναζητείτε άλλη μορφή που σας μετατοπίζει από το διάχυτο έλεγχο. Όλα τα άλλα είναι προφάσεις εν αμαρτίαις. Μια τέτοια μετατόπιση, ξέρετε πάρα πολύ καλά, ότι αντιστρατεύεται τις κατακτήσεις του ελληνικού συνταγματικού πατριωτισμού ενός ολόκληρου αιώνα.

Στα άρθρα 88 και 100, σε συνδυασμό και με τα άρθρα για τα οικονομικά των κομμάτων, αλλά και τα ζητήματα προστασίας

του περιβάλλοντος, γίνεται φανερό ότι το λεγόμενο Συνταγματικό Δικαστήριο έχει συγκεκριμένο πολιτικό ρόλο να επιτελέσει, να περιορίσει τη λειτουργία ανεξάρτητων δικαστηρίων, να διεκδικήσει ρόλο ρύθμισης εισοδηματικής και κοινωνικής πολιτικής, να περιορίσει το εύρος της πολιτικής προγραμματικής αντιπαράθεσης για διεκδικήσεις δημοσιονομικού χαρακτήρα, να μετατρέψει πολιτικά και οικονομικά θέματα, από προβλήματα θεσμικής δράσης και κοινωνικής διεκδίκησης -ή ακόμα και δικαστικής ερμηνείας- σε ζητήματα δικαστικής αντιδικίας.

Με την ίδρυση του Συνταγματικού Δικαστηρίου και η δικαστική ερμηνεία και η κοινωνική δράση και η πολιτική παρέμβαση και η ανεξαρτησία των υφισταμένων δομών της ελληνικής δημοκρατίας περιορίζονται, φαλκιδεύονται, ή -αν θέλετε- μπαίνουν κάτω από ένα άλλο θεσμικό καθεστώς.

Το Συνταγματικό Δικαστήριο θα ασκεί εξ αρχής έλεγχο συνταγματικότητας. Θα έχει αρμοδιότητες για την εκλογική νομιμότητα, για το κύρος των εκλογών και την τήρηση ή όχι της εκλογικής διαδικασίας. Θα έχει το ρόλο του Μισθοδικείου σε διαφορές για τις αποδοχές δικαστών. Θα έχει αποφασιστικό ρόλο επί διαδικασιών, που προηγούνται της συνάψεως συμβάσεων έργων, προμηθειών και υπηρεσιών.

Έτσι εγκαθιδρύεται στις δομές της ελληνικής δημοκρατίας ένα παρένθετο όργανο, μεταξύ δύο ανωτάτων δικαστηρίων, που παρακάμπτει πια την ανεξάρτητη δομή της δικαιοσύνης, αφού είναι ταυτοχρόνως και όργανο υπέρτερο των κοινών δικαστηρίων, που ασκούν έλεγχο συνταγματικότητας ή εκδικάζουν διαφορές!

Η ίδρυση του Συνταγματικού Δικαστηρίου, μαζί με την αναθεώρηση του άρθρου 90 για την εκλογή της ηγεσίας της δικαιοσύνης πιστεύω ότι προσβάλλει τις βάσεις του κράτους δικαίου και τα κριτήρια θεσμικής ανεξαρτησίας και κοινωνικής εμπιστοσύνης προς τη δικαιοσύνη.

Είναι χαρακτηριστική η εμμονή πια των δύο κυβερνήσεων. Εναλλάσσονται στην εξουσία με μεγάλες πλειοψηφίες, αλλά διατηρούν τη δυνατότητα να έχουν λόγο και ρόλο στην επιλογή της ηγεσίας της δικαιοσύνης. Έτσι συντελείται, στο επίπεδο της λειτουργίας της δικαιοσύνης με τον τρόπο εκλογής της ηγεσίας της, αυτή η πρόσμειξη εκτελεστικής και δικαστικής εξουσίας, με υπέρτερο ρόλο το δικαίωμα επιλογής της εκτελεστικής εξουσίας, όπως συντελείται πρόσμειξη και στο επίπεδο της λειτουργίας της Βουλής, μεταξύ εκτελεστικής εξουσίας και νομοθετικής λειτουργίας, με τη δυνατότητα της εκτελεστικής εξουσίας, διά της κομματικής πειθαρχίας, να στηρίζει κάθε κυβερνητική νομοθετική πρωτοβουλία διά της κυβερνητικής πλειοψηφίας.

Αυτά είναι αλλοιώσεις θεσμικές, συγχύσεις, κοστίζουν, κύριοι συνάδελφοι, διότι η μακροχρόνια στρέβλωση πάει τελικά να καταστήσει σαν φυσική κατάσταση! Είναι σαν αυτόν που πιστεύει ότι μια χρόνια αδυναμία, μπορεί να θεωρείται και ως φυσιολογική κατάσταση.

Η εμπειρία του Μισθοδοκείου, η επιλογή του Συνταγματικού Δικαστηρίου και η πρόταση για την αναθεώρηση του άρθρου 113 για τους υπαλλήλους στη Δημόσια Διοίκηση με σχέση ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου, αποκαλύπτει κάτι άλλο, κύριοι συνάδελφοι της κυβερνητικής Πλειοψηφίας, ότι η επινόηση και νοφανών θεσμών υπό το κράτος περιστάσεων και προς εξυπηρέτηση πολιτικών στόχων, οι οποίοι υποκρύπτονται κάτω από αυτές τις επινοήσεις, οδηγεί σε αδιέξοδα.

Τι πετυχαίνει τελικά; Υποβιβάζει το Σύνταγμα σε όργανο άσκησης πολιτικής. Το Μισθοδοκείο φτιάχτηκε και η συνταγματική αυτή πρόβλεψη έγινε για να εξυπηρετηθούν οι υποκρυπτόμενοι πολιτικοί στόχοι. Μετατράπηκε σε όργανο άσκησης πολιτικής. Και πριν ακόμα συγκεντρωθεί η εμπειρία του, απεδείχθη ότι οδηγεί σε αδιέξοδα. Πριν αξιοποιηθεί και αξιολογηθεί η εμπειρία του, απεδείχθη ότι οδηγεί σε αδιέξοδα.

Είναι φανερό, λοιπόν, ότι δεν μπορεί να υιοθετείται αυτή η πρακτική, διά των Αναθεωρήσεων να μετατρέπεται το Σύνταγμα σε απλό νόμο ή και σε όργανο άσκησης τρέχουσας πολιτικής.

Στα άρθρα 102 για την Τοπική Αυτοδιοίκηση και 101 για την προσθήκη περί νησιωτικών περιοχών ή -κατά την πρόταση του

ΠΑ.ΣΟ.Κ.- και περί ορεινών περιοχών, επιβεβαιώνεται πάλι η ίδια νοοτροπία, να καλύπτονται με συνταγματικές αναφορές προβλήματα εφαρμογής πολεοδομικών σχεδίων και σχεδίων περιφερειακής ανάπτυξης.

Μα, το Σύνταγμα θα μας πει για τις φθίνουσες ορεινές περιοχές; Μα, το Σύνταγμα θα μας πει ότι νησιωτικές περιοχές έχουν την ιδιαιτερότητά τους και δεν μπορεί να εφαρμόζεται κανένα σχέδιο ανάπτυξης μιας ηπειρωτικής περιοχής, διά της μεταφοράς και αντιγραφής του σε μια νησιωτική περιοχή;

Μα, δεν είναι δεδομένα αυτά της κοινής πείρας; Μα, δεν είναι περιεχόμενο της απλής λογικής; Το Σύνταγμα εμπόδισε, που δεν είχε τη ρήτρα περί ορεινών ή νησιωτικών περιοχών, να αξιοποιηθεί ακόμη και η Συνθήκη του Άμστερνταμ με την πρόβλεψη ειδικού ταμείου χρηματοδότησης περιφερειακών προγραμμάτων ανάπτυξης φθίνουσών περιοχών; Το Σύνταγμα φτάνει που μέχρι σήμερα δεν έχουμε περιφερειακό σχεδιασμό για την ανάπτυξη αυτών των περιοχών, ούτε καν για το δημογραφικό; Σιγά-σιγά για την αντιμετώπιση αυτών των προβλημάτων θα βάλουμε συνταγματικές ρήτρες. Θα βάλουμε συνταγματική ρήτρα και για το δημογραφικό. Είναι προβληματική αυτή η μεταχείριση του Συντάγματος.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Β' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΛΑΣ**.)

Είναι, λοιπόν, αναγκαίο, πριν μιλήσουμε για τις συνταγματικές ορολογίες, να δούμε ποιο είναι το κρίσιμο πρόβλημα. Το κρίσιμο πρόβλημα είναι ότι δεν έχουμε ολοκληρώσει μέχρι σήμερα την περιγραφή και τη θέσπιση των δομών μιας περιφερειακής αποκέντρωσης με αυτοδιοίκηση, το ρόλο της Τοπικής, της Νομαρχιακής και της Περιφερειακής Αυτοδιοίκησης, στα δύο επίπεδα αυτοδιοίκησης που προβλέπει το Σύνταγμα, δεν έχουμε προσαρμόσει την περιφερειακή μας πολιτική στην ευρωπαϊκή πολιτική των περιφερειών, δεν εφαρμόζουμε πλήρως την αρχή της εγγύτητας ή την αρχή της επικουρικότητας και δεν έχουμε προσδιορίσει αναλυτικά τον όρο περί τοπικών προβλημάτων.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θα τελειώσω επισημαίνοντας ότι στο άρθρο 79 για τη συζήτηση και ψήφιση του προϋπολογισμού και εκεί διά του Συντάγματος επιχειρείται να καλύψουμε πολιτικές στρεβλώσεις και παραδοσιακές συνθήκες. Εκεί πολλά μπορούν να γίνουν. Μέχρις ότου ολοκληρωθεί σε μια πενταετία η έκδοση των εκτελεστικών νόμων, έχουμε να κάνουμε εδώ πολλά ζητήματα διά της Βουλής. Τροποποίηση του Κανονισμού της Βουλής, αλλαγή του τρόπου με τον οποίο μπορεί να γίνεται η ενημέρωση και η συζήτηση, κατάργηση των κωδικών, κατάργηση των ειδικών λογαριασμών, διεύρυνση των προϋποθέσεων κοινωνικής και πολιτικής διαφάνειας. Γιατί δεν το κάνουμε αυτό το πράγμα;

Η Αναθεώρηση του Συντάγματος στη συζήτηση για τον προϋπολογισμό προβλέπει τον ουσιώδη όρο διαφάνειας και ειλικρίνειας, την κατάργηση των ειδικών λογαριασμών; Δεν τον προβλέπει. Δεν χρειάζεται, λοιπόν, να επιχειρηματολογούμε επιπροσθέτως για ζητήματα τα οποία είναι περιεχόμενο της πείρας όλων μας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πιστεύω ότι δεν χρειάζεται η αναθεώρηση του άρθρου 104 και για το θέμα των αποδήμων που συγκροτούν τον Ελληνισμό της διασποράς, το πρόβλημα δεν είναι οι συνταγματικές ορολογίες αλλά η εφαρμοσμένη πολιτική και ο συντονισμός της. Αυτή τη στιγμή για το θέμα των αποδήμων, του Ελληνισμού της διασποράς, υπάρχουν ιδρύματα, φορείς και δομές συναρμόδιες, αλληλοεπικαλυπτόμενες και ανταγωνιστικές, που δεν συντονίζονται από κανέναν και δεν λειτουργούν στα πλαίσια μιας διαρθρωμένης επιχειρησιακής στρατηγικής μεσοπρόθεσμης διάρκειας.

Τα πολιτικά, λοιπόν, προβλήματα είναι εκείνα που χρειάζεται να αντιμετωπιστούν και η έλλειψη πολιτικής δεν μπορεί να καλύπτεται από τις διαδοχικές αναθεωρήσεις του Συντάγματος, ούτε οι αναθεωρητικές διαδικασίες να παρακολουθούν τις εναλλαγές των κυβερνήσεων στις κοινοβουλευτικές πλειοψηφίες.

Σας ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε, κύριε Κωνσταντόπουλε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι οι Υπουργοί Εθνικής Άμυνας, Εξωτερικών και Οικονομίας και Οικονομικών κατέθεσαν σχέδιο νόμου: «Κύρωση της Συμφωνίας Συνεργασίας μεταξύ του Υπουργού Εθνικής Άμυνας της Ελλάδας και των Υπουργών Εθνικής Άμυνας της Γαλλίας, του Βελγίου, της Ισπανίας και της Ιταλίας, σχετικά με τη συμμετοχή της Ελληνικής Δημοκρατίας στη συνεργασία Γαλλίας, Βελγίου, Ισπανίας, Ιταλίας για το Σύστημα Παρατηρήσεως της Γης από το Διάστημα HELIOS II».

Παραπέμπεται στην αρμόδια Διарκή Επιτροπή.

Το λόγο έχει ο ειδικός εισηγητής της Νέας Δημοκρατίας κ. Μαρκογιαννάκης.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΑΡΚΟΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εκείνο που με έχει εντυπωσιάσει σε όλη αυτή τη συζήτηση για την Αναθεώρηση είναι ότι πολλές φορές βλέπουμε ότι υπάρχουν αναθεωρητές διατάξεις, που όπως προτείνονται από τη Νέα Δημοκρατία σαφώς βελτιώνουν τα πράγματα, αντικειμενικά, σε σχέση με εκείνο το οποίο ίσχυε μέχρι σήμερα.

Κι όμως, επειδή τα κόμματα της Αντιπολίτευσης –το ΠΑ.ΣΟ.Κ. το οποίο απουσιάζει και η Αριστερά- θέλουν κάτι άλλο, ενώ δεν είναι υποχρεωμένη η πλειοψηφία να προσχωρήσει σ' αυτήν την άποψη, δεν ψηφίζουν αυτήν τη βελτιωμένη διάταξη, όπως προτείνεται σήμερα, αλλά εμμένουν στην παλαιότερα διάταξη, η οποία σαφώς και αντικειμενικά είναι δυσμενέστερη.

Αναφέρομαι στο άρθρο 88 το οποίο, όπως έχει σήμερα η ρύθμιση για την επιλογή της ηγεσίας της δικαιοσύνης, σαφώς επιτρέπει στην οποιαδήποτε κυβέρνηση πράγματι να αυθαιρετεί και να δημιουργείται η εικόνα ότι προσπαθεί να ποδηγετήσει τη δικαιοσύνη.

Με τον τρόπο που προτείνεται να γίνεται στο μέλλον η επιλογή της δικαιοσύνης, σαφώς υπάρχει ένας αυτοπεριορισμός της όποιος κυβέρνησης. Κι όμως, επειδή δεν προσχωρούμε στην άποψη να αποδεχθούμε εκείνα τα οποία θέλει η Αριστερά ή το ΠΑ.ΣΟ.Κ. –δηλαδή κάποιες άλλες λύσεις οι οποίες ασφαλώς κατά την προσωπική μου εκτίμηση, αλλά και της Κυβέρνησης και της Πλειοψηφίας δεν είναι οι καλύτερες- δεν δέχονται και δεν έρχονται να υπερψηφίσουν τη σαφώς βελτιωμένη πρόταση η οποία γίνεται σήμερα, αλλά εμμένουν να παραμείνει η παλαιά ρύθμιση.

Αυτό για μένα είναι ακατανόητο, δεν μπορώ να το καταλάβω.

Θα τοποθετηθώ στα άρθρα 88, 90, 95, 98 και 100 των οποίων προτείνεται η αναθεώρηση και αναφέρονται γενικότερα στη λειτουργία της δικαιοσύνης. Αγαπητοί συνάδελφοι, θεμελιώδης αρχή της δημοκρατίας είναι η ορθή λειτουργία της δικαιοσύνης και ασφαλώς ακόμα περισσότερο και θεμελιωδέστερο είναι η εμπιστοσύνη την οποία πρέπει να επιδεικνύει ο πολίτης, η κοινωνία γενικότερα, προς τη δικαιοσύνη. Γι' αυτό και λέγεται ότι η δικαιοσύνη μοιάζει με τη γυναίκα του Καίσαρα, η οποία δεν θα έπρεπε μόνο να είναι τιμία αλλά και να φαίνεται τιμία.

Εδώ λοιπόν –και αναφέρομαι στο άρθρο 98, παράγραφος 5, του οποίου προτείνεται η αναθεώρηση- καταβάλλεται πράγματι μία σημαντική προσπάθεια, προκειμένου να έχουμε μία ορθολογικότερη επιλογή της ηγεσίας της δικαιοσύνης και να μην παρατηρούνται τα φαινόμενα μετά από κάθε εκλογή προέδρου ή αντιπροέδρου ή εισαγγελέα του Αρείου Πάγου ή των άλλων ανωτάτων δικαστηρίων, να ακούγονται κραυγές ότι γίνονται κομματικές επιλογές και όλα αυτά που έχουμε ακούσει μέχρι τώρα στο παρελθόν. Διότι είναι αλήθεια ότι με το ισχύον καθεστώς, πράγματι παρατηρείτο –στο πρόσφατο μάλιστα παρελθόν- να γίνονται επιλογές και να συμβαίνουν πράγματα τα οποία έδιναν στον καθένα το δικαίωμα να παραπονείται και να προβάλλει ισχυρισμούς ότι οι επιλογές δεν είναι αντικειμενικές αλλά κομματικές.

Τι ισχύει μέχρι σήμερα; Αυτή τη στιγμή, αγαπητοί συνάδελφοι, η κάθε κυβέρνηση έχει το δικαίωμα της επιλογής κατά το δοκούν των προέδρων των ανωτάτων δικαστηρίων και του εισαγγελέως του Αρείου Πάγου. Ο μόνος περιορισμός ο οποί-

ος υπάρχει είναι να υπάρχει μία προϋπηρεσία σ' αυτά τα ανώτατα δικαστήρια τουλάχιστον δύο ετών. Μέχρι πρότινος ήταν τριών ετών, τώρα είναι δύο ετών. Άρα δεν υπάρχει κανείς περιορισμός και μπορεί οποιαδήποτε κυβέρνηση να έρθει να επιλέξει τον εικοστό, τον εικοστό πέμπτο, τον τριακοστό ενδεχομένως, αρκεί να έχει υπηρεσία δύο ετών.

Ερχόμαστε λοιπόν και λέμε ότι οι πρόεδροι θα επιλέγονται από τους ήδη υπηρετούντες αντιπροέδρους. Είναι σαφής περιορισμός, διότι δεν μπορείς να πας στον Αρεοπαγίτη για να κάνεις έναν πρόεδρο του Αρείου Πάγου ούτε στον απλό σύμβουλο για να κάνεις έναν πρόεδρο του Συμβουλίου Επικρατείας. Το ίδιο ισχύει και για το Ελεγκτικό Συνέδριο.

Περιορίζεται, λοιπόν, η δυνατότητα επιλογής της εκάστοτε κυβέρνησης μόνο στους αντιπροέδρους. Είναι ένας σαφής περιορισμός, αυτοπεριορισμός αν θέλετε, για να μην παρατηρούνται τα φαινόμενα του παρελθόντος.

Έχετε υπ' όψιν σας –επειδή υπάρχει και ο περιορισμός, ο οποίοςμήκε στην προηγούμενη αναθεωρητική διαδικασία, της υπηρεσίας κατά το ανώτατο όριο τεσσάρων ετών των προέδρων των ανωτάτων δικαστηρίων– ότι υπηρέτησε στο παρελθόν πρόεδρος ανωτάτου δικαστηρίου έντεκα ολόκληρα χρόνια και ότι υπάρχει σήμερα –γιατί γίνεται σχετική ρύθμιση και για τους αντιπροέδρους με την προτεινόμενη αναθεώρηση του άρθρου 88– αντιπροέδρος ο οποίος υπηρετεί επί σειρά ετών.

Προτείνεται, λοιπόν, αυτός ο περιορισμός της επιλογής από τους αντιπροέδρους και επιπλέον των αντιπροέδρων από αριθμό τριπλάσιο εκείνων που είναι για επιλογή, δηλαδή αν έχουμε δύο, θα πρέπει να είναι από την πρώτη δεκάδα. Εφόσον δε η προεπιλογή είναι πάνω από τρεις, από τριπλάσιο αριθμό.

Και εδώ υπάρχει ένας σαφέστατος περιορισμός. Και επιπλέον η θητεία των αντιπροέδρων να μην υπερβαίνει τα έξι χρόνια.

Γιατί μπαίνει αυτό; Διότι απλούστατα, αγαπητοί συνάδελφοι, η μακρά θητεία στο βαθμό του αντιπροέδρου και η προεδρία επί σειρά ετών τμημάτων δημιουργεί ένα καθεστώς και μία σχέση εξάρτησης, η οποία ασφαλώς δεν είναι υπέρ της ορθής απονομής της δικαιοσύνης.

Βλέπουμε, λοιπόν, μία πρόθεση της Κυβέρνησης να γίνεται επιλογή επί το αντικειμενικότερο και να μη δίνεται η δυνατότητα των αρνητικών κρίσεων που είχαμε στο παρελθόν.

Θα ήθελα να προσθέσω αναφερόμενος στο άρθρο 88, παρά το γεγονός ότι δεν προτείνεται και είναι προσωπική άποψη την οποία εξέθεσα και κατά τη διάρκεια των συζητήσεων στην επιτροπή, ότι θα πρέπει να ληφθεί μέριμνα, αγαπητοί συνάδελφοι, και για το ποιος θα εκλέγεται, ποιος θα επιλέγεται εισαγγελέας του Αρείου Πάγου.

Μέχρι σήμερα, δεν υπάρχει ο οποιοσδήποτε περιορισμός και συνήθως εκλέγεται ή επιλέγεται κατά το ορθότερο εισαγγελέας του Αρείου Πάγου, αρεοπαγίτης και σπανίως αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου.

Είναι μοναδικό φαινόμενο οποιουδήποτε θεσμού στην Ελλάδα να έρχεται την ύστατη στιγμή και να τίθεται επικεφαλής άτομο μη προερχόμενο από την ιεραρχία του θεσμού. Ούτε αρχιεπίσκοπος γίνεται ένας στρατηγός ούτε αρχηγός Ναυτικού γίνεται ένας πτεράρχος ούτε Πρόεδρος της Βουλής μπορεί να έρθει ένας γενικός διευθυντής ενός Υπουργείου. Σε όλους τους θεσμούς ο πρόεδρος προέρχεται από την ιεραρχία του κλάδου, του θεσμού. Και εδώ παρατηρούμε το φαινόμενο ο εισαγγελέας να προέρχεται συνήθως από άλλη ιεραρχία. Θα πρέπει στην επόμενη Βουλή που θα δούμε πώς θα διατυπωθεί το άρθρο, να υπάρχει ρητή διάταξη η οποία να προβλέπει ότι ο εισαγγελέας του Αρείου Πάγου πρέπει να προέρχεται υποχρεωτικώς από την εισαγγελική ιεραρχία.

Έρχομαι στο Συνταγματικό Δικαστήριο. Δεν μπορώ να καταλάβω τις αιτιάσεις. Όταν δεν θέλουμε κάτι να το διορθώσουμε και εμμένουμε σώνει και καλά στο στραβό το οποίο υπάρχει, πρέπει να επιχειρηματολογούμε επί μακρόν για το στραβό αυτό; Αυτό το οποίο γίνεται με την καθιέρωση του Συνταγματικού Δικαστηρίου αναμφισβήτητο είναι ένα βήμα μπροστά. Γιατί δείτε τι συμβαίνει σήμερα που έχουμε τον λεγόμενο «διάχυτο έλεγχο» που εδώ παραμένει διάχυτος, αλλά απλά επισπεύδονται κάποιες διαδικασίες, προκειμένου να μην έχουμε τα προ-

βλήματα του παρελθόντος.

Μέχρι σήμερα ο οποιοσδήποτε μπορεί να προβάλει αντισυνταγματικότητα ενώπιον οποιουδήποτε δικαστηρίου –έστω και ενός ειρηνοδίκειου– και από και πέρα μια υπόθεση να τραβάει το δρόμο της επί μία δεκαετία για να έρθει στο τέλος ο Άρειος Πάγος εν ολομελεία ή το Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο –εφόσον υπάρχει σύγκρουση μεταξύ των δύο ανωτάτων δικαστηρίων– για να πει αν είναι συνταγματικός ή αντισυνταγματικός ο νόμος.

Και εδώ ερχόμαστε να πούμε απλά να ξεκαθαρίσει το πράγμα από την αρχή. Όταν θα φέρετε το πρόβλημα της αντισυνταγματικότητας ενώπιον του οποιουδήποτε πολυμελούς συνθέσεως δικαστηρίου και αντί να διέρχεται η υπόθεση όλα τα στάδια –πρώτος βαθμός, δεύτερος βαθμός, τμήμα του Αρείου Πάγου, ολομέλεια του Αρείου Πάγου ή του Συμβουλίου της Επικρατείας αντίστοιχα των διοικητικών δικαστηρίων– να πηγαίνει απευθείας από το πρώτο δικαστήριο στο οποίο θα τεθεί –αρκεί να είναι πολυμελούς συνθέσεως– στην ολομέλεια του ανωτάτου δικαστηρίου του ιδίου κλάδου. Και από και πέρα, εφόσον υπάρχει σύγκρουση μεταξύ Συμβουλίου Επικρατείας ή Ελεγκτικού Συνεδρίου και του Αρείου Πάγου, τότε να επιλαμβάνεται το νεοιδρυόμενο, σύμφωνα με την πρόταση που γίνεται, Συνταγματικό Δικαστήριο, το οποίο θα λύσει το πρόβλημα οριστικώς και αμετακλήτως.

Επιταχύνονται οι διαδικασίες απλά, διότι δεν μπορώ να καταλάβω γιατί θέλουμε το Ανώτατο Ειδικό, η σύνθεση του οποίου προσδιορίζεται από νόμο, και δεν θέλουμε το Συνταγματικό Δικαστήριο, του οποίου τη σύνθεση θα συζητήσουμε κάποια στιγμή, όταν θα έρθει η ώρα μετά την οριστική διαμόρφωση του άρθρου στην επόμενη Βουλή.

Το ποιοι θα είναι εκείνοι οι οποίοι επί το μονιμότερο– θα αποτελούν τη σύνθεση του Συνταγματικού Δικαστηρίου, είναι κάτι το οποίο μπορούμε να συζητήσουμε. Όχι, όμως, να απορρίπτουμε το θεσμό του Συνταγματικού Δικαστηρίου και να εμμένουμε σ' ένα παρωχημένο σύστημα, το οποίο μόνο προβλήματα έχει δημιουργήσει, ενώ σαφώς με το Συνταγματικό Δικαστήριο και τη λειτουργία του, όπως υπάρχει πρόθεση να λειτουργήσει, τα πράγματα θα βελτιωθούν.

Αγαπητοί συνάδελφοι, οι προτάσεις της Νέας Δημοκρατίας για τη δικαιοσύνη είναι σαφώς σωστές και λυπάμαι πάρα πολύ διότι το ΠΑ.ΣΟ.Κ. που προτείνει και αυτό την αναθεώρηση του συγκεκριμένου άρθρου, του άρθρου 88, σήμερα είναι απόν. Αν ήταν παρόν και συζητούσαμε το πώς θα μπορούσε να διαμορφωθεί τελικά το άρθρο, θα μπορούσε να βρεθεί και ένας κοινός τόπος, διότι το ΠΑ.ΣΟ.Κ. βεβαίως διαδοχικά προτείνει διάφορα πράγματα.

Στην περασμένη αναθεωρητική διαδικασία το 2001 είχε προτείνει να εκλέγεται η ηγεσία της δικαιοσύνης από ένα ευρύ εκλεκτορικό όργανο. Τώρα εγκαταλείπει αυτήν τη διαδικασία και λέει να προτείνονται τρία άτομα. Θα περνούν από την Επιτροπή Θεσμών και Διαφάνειας της Βουλής και εν συνεχεία πάλι το Υπουργικό Συμβούλιο θα έρχεται να επιλέγει μεταξύ αυτών των τριών. Δηλαδή ουσιαστικά κάνει μια πρόταση που αναιρεί την προηγούμενη, προσχωρεί προς την πρόταση της Νέας Δημοκρατίας και θα μπορούσε, συζητώντας εδώ, να βρούμε στην τελική διατύπωση –στην επόμενη Βουλή τουλάχιστον– μια κοινή διατύπωση, ούτως ώστε να πάμε προς το καλύτερο. Νομίζω, λοιπόν, πως είναι σωστές όλες αυτές οι διατάξεις και προτείνω την υπερψήφισή τους.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)
ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρας): Ευχαριστούμε τον κ. Μαρκογιαννάκη.

Ο ειδικός εισηγητής της Νέας Δημοκρατίας κ. Τζίμας έχει το λόγο.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ ΤΖΙΜΑΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, νομίζω πως με την ολοκλήρωση της σημερινής διαδικασίας έχει γίνει σαφές και στην Αίθουσα αυτή αλλά και στον κόσμο που παρακολούθησε τις συνεδριάσεις της Βουλής πως δεν κάνουμε τώρα την Αναθεώρηση του Συντάγματος αλλά συζητούμε για την αναθεώρηση.

Έχω την τιμή, λοιπόν, εκ μέρους της Νέας Δημοκρατίας να

εισηγηθώ την αναθεώρηση τεσσάρων άρθρων που έχουν σχέση με τη δημιουργία ενός κράτους καλύτερου απ' αυτό που υπάρχει τώρα:

Εισηγούμαι δηλαδή την αναθεώρηση του άρθρου 101, που αναφέρεται στην ενσωμάτωση μιας ερμηνευτικής διάταξης για την ιδιαίτερη μέριμνα στην άσκηση πολιτικής για τα νησιά και την αναθεώρηση του άρθρου 102, για το οποίο θα μιλήσω και αναλυτικότερα, που αναφέρεται στη συνταγματική κατοχύρωση ορισμένων αρμοδιοτήτων που έχει σήμερα η Τοπική Αυτοδιοίκηση.

Επίσης, προτείνω την αναθεώρηση του άρθρου 103 που αναφέρεται στη δυνατότητα αξιοποίησης των υπαλλήλων του δημόσιου τομέα και του ευρύτερου δημόσιου τομέα, που είναι εργαζόμενοι με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου και την παροχή δυνατότητας να εξελιχθούν στις ανώτατες βαθμίδες της ιεραρχίας και την αναθεώρηση του άρθρου 104, το οποίο αναφέρεται στην ευθύνη πλέον όλων των δημοσίων υπαλλήλων, όταν αυτοί δεν εξυπηρετούν τους πολίτες και ζημιώνουν το κράτος.

Είναι, λοιπόν, τέσσερα άρθρα που με την αναθεώρησή τους πιστεύουμε πως θα δημιουργήσουν κατάλληλες συνθήκες, για να ενισχυθεί ακόμη περισσότερο ο ανθρώπινος, φιλικός αλλά και αποτελεσματικός χαρακτήρας του ελληνικού κράτους.

Έγιναν πολλά βήματα το τελευταίο διάστημα για την αποτελεσματικότητα του ελληνικού κράτους, είτε αυτό το παραδέχονται οι συνάδελφοι που απουσιάζουν σήμερα, οι συνάδελφοι του ΠΑ.ΣΟ.Κ., είτε όχι. Τα γεγονότα τούς διαψεύδουν, διότι δεν είναι δυνατόν να παραγνωρίσουμε το γεγονός πως μέχρι το 2001 μιλούσαμε για μεταβίβαση αρμοδιοτήτων του κράτους στην Αυτοδιοίκηση και το κράτος δεν έχει συνταγματικά κατοχυρωμένο το δικαίωμα να μεταβιβάζει και τους αναγκαίους πόρους. Με τη διάταξη του 2001 προβλέπεται ότι κάθε αρμοδιότητα που δίνει το κράτος στην Αυτοδιοίκηση θα συνοδεύεται με τους αναγκαίους πόρους.

Μιλούσαμε μέχρι το καλοκαίρι που μας πέρασε για Αυτοδιοίκηση και δεν είχαμε οριοθετήσει με νόμο τι είναι τοπική υπόθεση. Ακούω όλες αυτές τις ημέρες και εδώ, αλλά και με την ευκαιρία άλλων νομοσχεδίων τον όρο «τοπική υπόθεση», «αρχή της εγγύτητας», «αρχή της επικουρικότητας» και διερωτώμαι αν μας αντιλαμβάνεται ένας πολίτης που κατοικεί σε ένα απομακρυσμένο μέρος της ελληνικής περιφέρειας και πολύ περισσότερο αν αντιλαμβάνεται τη διαφορά μεταξύ της εγγύτητας και της αρχής της επικουρικότητας, που κατά την άποψή μου είναι το ίδιο πράγμα.

Για πρώτη φορά, λοιπόν, με νόμο του ελληνικού κράτους που ψήφισε αυτή η Κυβέρνηση ξέρει η Αυτοδιοίκηση στη χώρα μας τι είναι πλέον τοπική υπόθεση, με το νέο Κώδικα Δήμων και Κοινοτήτων. Το γνωρίζουμε. Μέχρι το καλοκαίρι που μας πέρασε το δημοψήφισμα στο χώρο της Αυτοδιοίκησης δεν ήταν νομικά κατοχυρωμένο. Σήμερα είναι. Αυτό δεν είναι διάχυση εξουσίας; Αυτό δεν είναι μια αρμοδιότητα που έδωσε το κράτος στην Αυτοδιοίκηση και λαμβάνει πλέον υπ' όψιν του τη γνώμη των πολιτών σε μείζονα τοπικά ζητήματα, είτε αυτά έχουν σχέση με το περιβάλλον, με την οικονομία και γενικότερα με την τοπική ζωή;

Ο Κώδικας Δήμων και Κοινοτήτων δημιουργεί όλες εκείνες τις προϋποθέσεις ώστε με τη σωστή αξιοποίησή του η Αυτοδιοίκηση να παίξει έναν σημαντικό ρόλο στην αποτελεσματικότητα του ελληνικού κράτους.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, άκουσα από τους συναδέλφους του Κ.Κ.Ε. –τιμώ τις θέσεις τους για την Αυτοδιοίκηση, άλλωστε η παριστάμενη συνάδελφος, η κ. Βέρα Νικολαΐδου, με την οποία είχαμε συνηθίσει στα συνέδρια της Κ.Ε.Δ.Κ.Ε. με άλλες ιδιότητες εξέφραζε το λόγο του Κομμουνιστικού Κόμματος- και θα συμφωνήσω μαζί τους ότι είναι αδύνατο, όχι ιδεολογικά αδύνατο αλλά τεχνικά αδύνατο, η Αυτοδιοίκηση να αποκτήσει, όπως λέει το ΠΑ.ΣΟ.Κ., φορολογική εξουσία. Και είναι τεχνικά αδύνατο. Και είναι τεχνικά αδύνατο, γιατί πού τους φόρους θα βάζει η Αυτοδιοίκηση; Δηλαδή ένας δήμος των πεντακοσίων, των χιλίων, των τεσσάρων χιλιάδων κατοίκων, απομακρυσμένος, με έναν υπολογιστή, πιθανώς και με μη

ύπαρξη τερματικού, πώς θα επιβάλει φορολογία τοπικού χαρακτήρα;

Και το πιο σημαντικό, που εδώ έχουμε ευθύνη ολόκληρος ο πολιτικός κόσμος της χώρας –και νομίζω ότι πίσω από το επιχείρημα αυτό θα πρέπει να προκαλέσουμε την ελληνική Τοπική Αυτοδιοίκηση- δεν μπορεί να λέει η Αυτοδιοίκηση στη χώρα μας ότι θέλουμε αύξηση στο 5% του κρατικού προϋπολογισμού των τακτικών μας εσόδων. Εγώ λέω, γιατί να χρειάζεται το 5% των τακτικών εσόδων και να μη χρειάζεται το 3,5%; Και αυτό ξεκινά από το γεγονός ότι μέχρι σήμερα δεν έγινε προσπάθεια κοστολόγησης των αρμοδιοτήτων που έχει η Αυτοδιοίκηση.

Κύριοι Υπουργοί, περίπου πεντέμισι χιλιάδες αρμοδιότητες έχει σήμερα η Αυτοδιοίκηση στη χώρα μας. Κανείς δεν ξέρει σε κεντρικό επίπεδο πόσο κοστίζουν αυτές οι αρμοδιότητες. Να, λοιπόν, μια μεγάλη πρόκληση για την Κεντρική Ένωση Δήμων και Κοινοτήτων να έλθει αύριο το πρωί στην κεντρική εξουσία και να πει, οι αρμοδιότητες που έχουμε σήμερα σύμφωνα με τους νόμους του κράτους και το Σύνταγμα μάς κοστίζουν 3.000.000.000 δραχμές και όχι 1.500.000.000 δραχμές που μας επιχορηγείτε.

Από την ώρα, λοιπόν, που η Αυτοδιοίκηση δεν αναλαμβάνει να εκπληρώσει αυτήν τη μεγάλη πρόκληση και να κοστολογήσει τις αρμοδιότητες, πάντοτε θα υπάρχει μια αντιπαλότητα μεταξύ κράτους και Αυτοδιοίκησης. Κα φυσικά το δίκαιο θα είναι ως συνήθως από την πλευρά της κεντρικής εξουσίας.

Το άρθρο 102, λοιπόν, δίνει τη δυνατότητα στην Αυτοδιοίκηση να κατοχυρώσει συνταγματικά την άσκηση μιας ουσιαστικής αρμοδιότητας, που έχει να κάνει με τα σχέδια πόλεως, με τις πολεοδομίες. Και η άσκηση αυτής της αρμοδιότητας είναι άσκηση κυρίως λαϊκού χαρακτήρα, διότι έχεις να κάνεις με την ιδιοκτησία και η Αυτοδιοίκηση, επειδή είναι λαϊκός θεσμός, ασχολείται με την αντιμετώπιση τέτοιων ζητημάτων που έχουν σχέση με τους πολίτες. Γι' αυτό και φαίνεται η ευαισθησία αυτής της Κυβέρνησης, που προτείνει τη συνταγματική κατοχύρωση της δυνατότητας στην Αυτοδιοίκηση να εγκρίνει οριστικά και όχι με προεδρικά διατάγματα τα σχέδια πόλεως ή τις γενικές πολεοδομικές της μελέτες.

Θα ήθελα τώρα να δώσω μερικές απαντήσεις σε ορισμένα ζητήματα τα οποία επιβλήθηκαν και μέσα στην Επιτροπή Αναθεώρησης του Συντάγματος αλλά και μέσα στην Αίθουσα αυτή.

Από αυτό το Βήμα της Βουλής έχουν εκφωνηθεί μνημειώδεις λόγοι και υπέρ αλλά και κατά της Αυτοδιοίκησης. Όμως, σε καμία περίπτωση δεν πρέπει ως πολιτικός κόσμος της χώρας να δεχθούμε ότι η κακοδιαμονία του ελληνικού κράτους οφείλεται στην Τοπική Αυτοδιοίκηση, η οποία διαχειρίζεται το 2,5% του κρατικού προϋπολογισμού. Το υπόλοιπο 97,5% δεν το διαχειρίζεται η ελληνική Τοπική Αυτοδιοίκηση.

Εάν λοιπόν η κακοδιαχείριση, οι σπατάλες και η κακοδιαμονία του ελληνικού κράτους οφείλονται στη διαχείριση του 2,5% του κρατικού προϋπολογισμού από την Αυτοδιοίκηση, τότε τι πρέπει να συμβαίνει για τη διαχείριση του υπόλοιπου 97,5%;

Θεωρώ λοιπόν πως η αναθεώρηση των τεσσάρων άρθρων 101, 102, 103, και 104 που εισηγείται η Νέα Δημοκρατία κινείται προς την κατεύθυνση δημιουργίας ενός αποτελεσματικού κράτους και έρχεται να συνεισφέρει στην προσπάθεια αυτής της Κυβέρνησης και για αποκέντρωση αλλά και για αποτελεσματικότητα.

Ας μη μας διαφεύγει το γεγονός πως μέσα στον καινούργιο Κώδικα Δήμων και Κοινοτήτων υπάρχει ειδική μέριμνα για την άρση της απομόνωσης των ελληνικών νησιών. Υπάρχει εδάφιο με το οποίο δίνεται η δυνατότητα στη νησιωτική αυτοδιοίκηση να δημιουργήσει για πρώτη φορά αναπτυξιακές εταιρείες που θα κάνουν μεταφορά των κατοίκων από το ένα νησί στο άλλο ή από ένα νησί στην ηπειρωτική Ελλάδα. Αυτό ήταν αναγκαίο να συμβεί, διότι υπήρξαν πάρα πολλοί δήμαρχοι στο παρελθόν που ανέλαβαν τέτοιες πρωτοβουλίες και υπέστησαν τον καταλογισμό από το Ελεγκτικό Συνέδριο.

Θεωρώ λοιπόν πως πρέπει να υπερψηφιστούν αυτά τα τέσσερα άρθρα, γιατί ακριβώς κινούνται προς την κατεύθυνση δημιουργίας ενός αποτελεσματικού και φιλόξενου κράτους.

Σας ευχαριστώ πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε τον κ. Τζίμα.

Ο κ. Τσιπλάκης έχει το λόγο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΣΙΠΛΑΚΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι, και αυτή η συζητούμενη ενότητα άρθρων που αναφέρεται στην καλύτερη οργάνωση της δικαιοσύνης, μίας εκ των τριών εξουσιών της δημοκρατίας μας, θα έλεγα ότι είναι πάρα πολύ σοβαρής θεσμικής και ουσιαστικής αξίας. Είναι πάρα πολύ σοβαρής αξίας, διότι δυστυχώς πολλές φορές κατά τρόπο υπέρμετρο και προφανώς αβάσιμο αποτελεί αντικείμενο πολιτικών αντιδικιών η λειτουργία της δικαιοσύνης χωρίς στην ακριβή του διάσταση να γίνεται αντιληπτό το ποια είναι η επέλευση από πλευράς αρνητικών συνεπειών ύστερα στο εκλογικό σώμα.

Φτάσαμε σε ένα επίπεδο όπου ο καθείς που δεν μπορεί να πετύχει ικανοποίηση των δικαιωμάτων του, έστω και αν δεν έχει δίκιο, γενικά και αφοριστικά τελικώς όλα αυτά τα ρίχνει στην κακή κατά την άποψή του λειτουργία της δικαιοσύνης. Τη στοιχειοθετεί πολλές φορές, εγώ λέω αβάσιμα. Είναι λοιπόν πάρα πολύ σημαντικής αξίας η παρέμβαση που γίνεται στο άρθρο 88.

Θα έλεγα ότι η προηγούμενη Αναθεώρηση έδωσε δυνατότητα ερμηνείας σε συνταξιοδοτικής και μισθολογικής φύσεως ζητήματα σε ειδικό δικαστήριο, το Μισθοδικείο. Εκ των πραγμάτων αυτή ως ρύθμιση αμφισβητείται υπό την έννοια ότι ένα μεγάλο μέρος του κόσμου και λόγω πρόσφατων αποφάσεων πιστεύει ότι ενδεχομένως αυτό ως όργανο λειτουργεί μεροληπτικά.

Επομένως η πρόταση περί αναθεώρησης αυτού του συγκεκριμένου άρθρου είναι απόλυτα σωστή υπό την έννοια επίσης της προσέγγισης που κάνουμε με το άρθρο 100 για ίδρυση Συνταγματικού Δικαστηρίου. Εκτιμώ ότι αυτό έχει τα εχέγγυα της αυθεντικότερης, εγκυρότερης και αμερόληπτης κρίσης και σε τέτοιας φύσεως ζητήματα, τα οποία βέβαια αναλόγως με το πώς θα ερμηνευθούν και θα επιλυθούν -λόγω αντισυνταγματικών κατά καιρούς ρυθμίσεων που αφορούν τους δικαστικούς λειτουργούς- μπορεί να επηρεάζουν και ευρύτερο κύκλο προσώπων.

Επίσης, είναι πάρα πολύ σωστή η παρέμβαση του άρθρου 90. Είναι αληθές ότι κατά καιρούς αποτελεί αντικείμενο επίκρισης και αντιπολιτευτικής προσέγγισης ο τρόπος επιλογής της ηγεσίας της δικαιοσύνης. Νομίζω ότι γίνεται ένα πάρα πολύ σημαντικό βήμα στην κατεύθυνση αξιοκρατικότερης και διαφανέστερης πλέον επιλογής της ηγεσίας της δικαιοσύνης, με όλα τα παραπάνω θετικά συνεπακόλουθα.

Διότι το να έρχεται και να λες ότι επιλογή της ηγεσίας των ανώτατων δικαστηρίων της χώρας θα γίνεται μεταξύ μόνο των αντιπροέδρων και επίσης να έρχεται να λες ότι η επιλογή και των αντιπροέδρων, αναλόγως του αριθμού των επιλεγόμενων θέσεων, θα γίνεται μέσα από τριπλάσιο αριθμό αρχαιοτέρων δικαστών, είναι αντιληπτό νομίζω ότι ως ρύθμιση και ως σύλληψη είναι απόλυτα σωστή και δεν αφήνει περιθώρια εξυπονοήσεως από πολλούς -και κυρίως βέβαια και από το εκλογικό σώμα- ότι υπάρχει μια δοτή ηγεσία στη δικαιοσύνη και ενδεχομένως αναλόγων σκοπιμοτήτων, αναλόγως της φύσης των υποθέσεων μπορεί να υπάρχει χειραγώγηση της δικαιοσύνης. Νομίζω ότι αποτρέπεται σε σημαντικότατο βαθμό αυτή η προοπτική.

Θα έλεγα παραπάνω ότι η ρύθμιση η οποία είναι καίριας και θεμελιώδους σημασίας, η ρύθμιση περί ιδρύσεως του Συνταγματικού Δικαστηρίου, είναι απόλυτα σωστή, γιατί γνωρίζουμε οι περισσότεροι και δη οι νομικοί ότι αυτός ο διάχυτος παρεμπιπτόν έλεγχος της συνταγματικότητας των νόμων ήταν χρονοβόρα διαδικασία. Επειδή, δε, δεν υπήρχαν δεσμεύσεις από δικαστήριο σε δικαστήριο οδηγούμασταν πολλές φορές σε αποφάσεις που, ενώ είχαν το ίδιο υπόβαθρο, ήταν μεταξύ τους αντίθετες, δημιουργείται μια ανασφάλεια δικαίου και πολλές φορές η εκ των υστέρων ρύθμιση -λόγω και του ότι οι υποθέσεις έφτασαν πολλές φορές και στα ανώτατα δικαστήρια της χώρας και υπήρξε και εκεί σύγκρουση- η τελειωτική ρύθμιση από πλευράς ανωτάτου ειδικού δικαστηρίου πολλές φορές, επειδή οι υποθέσεις ανέτρεχαν σε χρόνο πολύ πριν από το χρόνο κρίσεως, αυτές οι αποφάσεις ανέτρεπαν και διαμορφω-

μένες καταστάσεις.

Θεωρώ ότι η ρύθμιση που επιδιώκεται είναι τα ζητήματα συνταγματικότητας έγκαιρα να κρίνονται, να επιλύονται οριστικά από το Συνταγματικό Δικαστήριο με ειδική σύνθεση. Στη δικαιοδοσία του προστίθενται -βεβαίως το είπαμε στην προηγούμενη ενότητα- και άλλες υποθέσεις, όπως ο έλεγχος των οικονομικών των κομμάτων και των Βουλευτών καθώς και το «πόθεν έσχες» των Βουλευτών. Νομίζω λοιπόν ότι αυτή η ρύθμιση περί ιδρύσεως του Συνταγματικού Δικαστηρίου κατά αντιστοιχία θα έλεγα παρομοίων ρυθμίσεων στα προηγμένα κράτη ότι και αυτή είναι απόλυτα σωστή.

Όσον αφορά στις παρεμβάσεις που κάνουμε και κρίνουμε ως κυβερνητική Πλειοψηφία ότι πρέπει να υπάρξει αναθεώρηση σε διατάξεις του τελευταίου κεφαλαίου του Συντάγματος, που αφορά την οργάνωση της διοίκησης, την οργάνωση του κράτους, θα έλεγα ότι και αυτές οι προσεγγίσεις της κυβερνητικής Πλειοψηφίας είναι απόλυτα σωστές. Ιδιαίτερα στο άρθρο -επισημαίνω- 102 που αφορά στον προσδιορισμό του τύπου της πράξης των οργάνων της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, που αναφέρεται στον πολεοδομικό σχεδιασμό, στην έγκριση, μεταβολή, συμπλήρωση πολεοδομικών σχεδίων, ιδίως μετά τη νομολογία η οποία κρίνει -και κυρίως του Συμβουλίου της Επικρατείας- ότι αυτές οι πράξεις πρέπει να έχουν τον τύπο του προεδρικού διατάγματος.

Όσον αφορά σε μια επίσης πολύ μεγάλη καταλυτικής αξίας θεσμική μεταβολή που γίνεται κυρίως στο άρθρο 103 έχω να επισημάνω ότι πραγματικά η αναγνώριση δυνατότητας καλύψεως αναγκών του δημοσίου με συμβάσεις ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου, πάντα βέβαια υπό τον έλεγχο του Α.Σ.Ε.Π., αυτή η πρόβλεψη -μια και έχουμε μια διαμορφωμένη κατάσταση απασχόλησε κάποιων με σχέση ιδιωτικού δικαίου στο δημόσιο και στον ευρύτερο δημόσιο τομέα- θεωρώ επίσης ότι είναι πάρα πολύ σημαντική. Ιδίως βεβαίως όταν συνδυάζεται με δυνατότητα ανάλογης με τους υπηρετούντες μονίμως υπαλλήλους στο δημόσιο με τη δυνατότητα ιεραρχικής αντίστοιχης, δηλαδή, εξέλιξης. Όταν συνδυάζεται και με αυτήν την προοπτική, νομίζω ότι η ρύθμιση είναι απόλυτα σωστή, γιατί ξέρουμε ότι οι μεταβαλλόμενες κοινωνικοοικονομικές συνθήκες είναι τέτοιες που πολλές φορές επιβάλλουν πραγματικά τέτοιο προσωπικό εξειδικευμένο υψηλότατου επιπέδου να μην είναι καθηλωμένο, απασχολούμενο στο δημόσιο με αυτήν τη σχέση αλλά να έχει αυτήν τη δυνατότητα αντίστοιχης εξέλιξης.

Η θέσπιση, δε, με το άρθρο 104, της έγκαιρης και αποτελεσματικής υπηρετήσης του πολίτη από το δημόσιο, καθώς και η πρόβλεψη επιπλέον αστικής ευθύνης -αυτό είναι πάρα πολύ σημαντικό- στις περιπτώσεις που υπαίτιως βλάπτεται η περιουσία του δημοσίου από υπάλληλο ενασκούντα, εννοείται τυπικά, τα καθήκοντά του, αυτή η πρόβλεψη επίσης είναι στην κατεύθυνση ενίσχυσης της λειτουργίας της διοίκησης, της λειτουργίας του κράτους.

Είμαι εκ των Βουλευτών, που ανεπιφύλακτα επί όλων των διατάξεων που σας προανέφερα, συντάσσομαι, διάκειμαι θετικά. Και θα ψηφίσω βεβαίως, κατά την εξέλιξη της διαδικασίας, τις σχετικές διατάξεις.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε τον κ. Τσιπλάκη.

Ο κ. Γκατζής έχει το λόγο.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΚΑΤΖΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κύριε Υπουργέ, το είπαμε και επί της αρχής, το είπα και ο εισηγητής μας, θα το πω κι εγώ για τρίτη, ίσως και για τέταρτη, φορά: Εφόσον θέλετε να καταργήσετε τη μονιμότητα -πάτε από το παράθυρο αυτούς τους ανθρωπούς που τους παίρνετε με άλλες σχέσεις εργασίας και πολλούς από αυτούς που τους έχετε ακόμη σε ομηρία- πηγαίνετε τελικά να λύσετε και τα προβλήματα και των διευθυντικών στελεχών -αν και σε τέτοιες χρήσεις χρειάζεστε αυτούς τους εργαζόμενους- των μη μονίμων υπαλλήλων. Και ζητάτε από τη Βουλή να υιοθετήσουμε να μπορούν να εξελίσσονται βαθμολογικά κ.λπ., και φυσικά οικονομικά.

Η λύση -σας την είπε και ο εισηγητής μας, σας την είπα κι εγώ όταν κουβεντιάζαμε επί της αρχής- είναι μία: κάντε τους όλους μόνιμους και μην παίζετε με τους ανθρώπους αυτούς.

Δύο λόγια για το Συνταγματικό Δικαστήριο.

Γιατί, κύριοι Βουλευτές, θέλει σήμερα η Κυβέρνηση να κάνει το Συνταγματικό Δικαστήριο; Της είναι εμπόδιο το Συμβούλιο της Επικρατείας. Όταν μάλιστα ο κ. Σουφλιάς λέει ότι η απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας «άπαξ δάσος, πάντα δάσος» είναι εγκληματική απόφαση, καταλαβαίνετε σε τι υπόληψη βρίσκεται από την Κυβέρνηση το Συμβούλιο της Επικρατείας, το οποίο, σημειωτέον, είναι η μοναδική σήμερα εξουσία, στην ελληνική επικράτεια, προστασίας του περιβάλλοντος –και ιδιαίτερα των δασών- απέναντι στο κράτος και στους ιδιώτες. Αυτοί είναι που ουσιαστικά σήμερα προσβάλλουν, καταπατούν και διαμελίζουν το περιβάλλον, δίνοντας δικαιώματα στους ιδιώτες.

Από την άποψη αυτή, λοιπόν, εμείς δεν συμφωνούμε όσον αφορά το Συνταγματικό Δικαστήριο, που θέλει να παρεμβαίνει και να λύνει αυτά τα προβλήματα δυσκαμψίας, τα οποία έχει σήμερα η Κυβέρνηση, ιδιαίτερα με το περιβάλλον. Θεωρούμε ότι ένα διορισμένο όργανο θα είναι αποκλειστικά και μόνο για να εκτελεί αποφάσεις σύμφωνα με την πολιτική που ακολουθεί η Κυβέρνηση.

Κι επειδή είναι γνωστό –σε εμάς τουλάχιστον- ότι η πολιτική όλων των μέχρι σήμερα κυβερνήσεων είναι αντιδραστική, είναι αντιλαϊκή, ένα τέτοιο ρόλο θα παίξει και το Συνταγματικό Δικαστήριο σε σχέση μάλιστα με το περιβάλλον.

Έρχομαι, όμως, τώρα και στο άρθρο 101, που μιλάει για τις ορεινές περιοχές και τα νησιά.

Κοιτάξτε να δείτε: Αυτή η αναβάθμιση, που θέλετε να κάνετε και μέσω του Συντάγματος, θα λύσει τα προβλήματα των μειονοτικών περιοχών, όχι μόνο των ορεινών περιοχών, των απόμακρων ή των νησιωτικών περιοχών, αλλά ακόμα και του κάμπου; Διοικητικά μέτρα, συνταγματικές φράσεις και ωραία λόγια θέλουν σήμερα οι αγρότες και οι νησιώτες μας ή θέλουν μία άλλη πολιτική, μία πολιτική αναπτυξιακή, μια πολιτική που δεν θα έχει σαν κίνητρο το κέρδος και θα καθορίζει έτσι τη θέση της η Κυβέρνηση, αλλά θα δώσει μία ώθηση στην αγροτική οικονομία; Διότι, δυστυχώς, αν δούμε τι γίνεται σήμερα με τους αγρότες, με την πολιτική που έχει ακολουθηθεί όλα αυτά τα χρόνια και από τις προηγούμενες και από τη σημερινή Κυβέρνηση και της ΓΑΤΤ και της Κ.Α.Π., θα δούμε ότι ουσιαστικά βρίσκονται ένα βήμα πριν το ξεθεμελιώμα τους από τη γη, πριν από την εξαθλώσή τους, πριν τελικά από την εγκατάλειψη των χωριών τους και των σπιτιών τους.

Όσον αφορά τα νησιά, βρίσκονται έρμαια, κύριοι Βουλευτές -εκτός των άλλων, εκτός της αντιλαϊκής πολιτικής- των εφοπλιστών. Ιδιαίτερα το χειμώνα υπάρχει ένα τείχος απομόνωσης, όταν τελικά εκβιάζουν οι εφοπλιστές, «να πάρω εγώ τα δικά μας νησιά εκεί, να πάνε μία ή δύο φορές την εβδομάδα». Ακόμα και το καλοκαίρι έχουμε τέτοιες περιπτώσεις. Φανταστείτε τι γίνεται στα άλλα νησιά.

Μάλιστα, θέλω να σημειώσω, κύριοι της Κυβέρνησης, ότι πριν ισχύσει τελικά η απελευθέρωση της ακτοπλοΐας, η ενίσχυση των εφοπλιστών από τον προϋπολογισμό για τις άγονες περιοχές ήταν 3,5 δισεκατομμύρια ευρώ. Σήμερα έχει φθάσει τα 60.000.000.000 ευρώ, τα 70.000.000.000 ευρώ και τα νησιά μας είναι τελικά χωρίς ακτοπλοϊκές συγκοινωνίες.

Έρχομαι, όμως, στην Τοπική Αυτοδιοίκηση. Μιλάτε ιδιαίτερα για μεταφορά αρμοδιοτήτων. Κατ' αρχήν να ξεκαθαρίσουμε, επειδή άκουσα και τον προηγούμενο ομιλητή, ότι οι αρμοδιότητες που έχει σήμερα η Τοπική Αυτοδιοίκηση είναι τέτοιες, που εάν τις ασκούσε το κράτος θα είχε το βάρος της αντιδραστικής πολιτικής, την οποία μεταφέρει στην Τοπική Αυτοδιοίκηση για να πάρει αυτή το πολιτικό αλλά και το οικονομικό κόστος.

Τι αρμοδιότητες έχει σήμερα; Αποσυγκέντρωση αρμοδιοτήτων έχουμε, δεν έχουμε αποκέντρωση, όπως λέτε ότι θα γίνει στην Τοπική Αυτοδιοίκηση. Όλες οι αρμοδιότητες έχουν πάει στην περιφέρεια. Και μερικές ακόμη που είχε η Τοπική Αυτοδιοίκηση τις έχουμε πάρει. Τι αρμοδιότητες έχει πάρει η Τοπική Αυτοδιοίκηση; Κοινωνικές υποθέσεις και κάτι άλλα, που έχουν

πραγματικά και κοινωνικό και οικονομικό κόστος και είναι υποχρεωμένη να βάζει και φόρους. Θα λυθεί το πρόβλημα, έτσι όπως λέτε εσείς;

Κύριοι Βουλευτές, πριν ακόμη από την Αναθεώρηση του Συντάγματος που έγινε επί Π.Α.Σ.Ο.Κ., αλλά και πολύ προηγούμενα, το ποσοστό που έπαιρνε η Τοπική Αυτοδιοίκηση ήταν 2,7%, 2,8%, στο 3% δεν έφτανε. Σήμερα όντως είναι στο 3%, εάν αφαιρέσουμε τους πόρους που δίνει η Τοπική Αυτοδιοίκηση σε διάφορες άλλες δραστηριότητες της πολιτικής της Κυβέρνησης. Είχε, όμως, χρηματοδοτήσεις, κύριοι Υπουργοί, από τα αρμόδια Υπουργεία για κάθε δουλειά που ήθελε να κάνει, για κάθε αρμοδιότητα.

Πρώτο πρόβλημα: Μεταφέρετε τα σχολεία. Δώσατε τους αντίστοιχους πόρους; Ποσοστό από τους κρατικούς πόρους εγγράφεται κατευθείαν για τη συντήρηση και λειτουργία των σχολείων. Ποια, λοιπόν, είναι η αρμοδιότητα που συνοδεύτηκε από πόρους;

Δεύτερο πρόβλημα: Πέρασαμε στις προηγούμενες διατάξεις του Συντάγματος ότι δεν μπορεί η Τοπική Αυτοδιοίκηση να δεσμεύει οικόπεδα, χωρίς να έχει τα χρήματα να κάνει τις απαλλοτριώσεις σε σύντομο χρονικό διάστημα, όπως προβλέπει ο νόμος. Να συμφωνήσουμε σ' αυτό. Πού θα τα βρει τα λεφτά η Τοπική Αυτοδιοίκηση; Παλαιότερα χρηματοδοτούσατε την Τοπική Αυτοδιοίκηση, όταν δεν είχε αυτές τις αρμοδιότητες, όπως των σχολείων, για παράδειγμα, για να αγοράσει τα γήπεδα, να κάνει το κράτος το σχολείο, να έχει τη συντήρηση, να έχει τα λειτουργικά έξοδα κλπ.. Σήμερα μεταφέρετε μια αρμοδιότητα και λέτε ότι το 8% από τους πόρους που έχει από το φόρο εισοδήματος θα πηγαίνει για τα λειτουργικά έξοδα των σχολείων, πάλι από τους κρατικούς πόρους, για να δείτε πώς μειώνεται.

Να πάμε στις άλλες αρμοδιότητες; Να φτάσουμε, για παράδειγμα, στους φόρους; Οι προηγούμενες κυβερνήσεις και με τους κώδικες έδιναν στην Τοπική Αυτοδιοίκηση το δικαίωμα δυνητικά να βάζει φόρους. Σήμερα έγινε υποχρεωτικά, ουσιαστικά από την προηγούμενη Αναθεώρηση.

Και δεν είναι μόνο αυτό, κύριοι Βουλευτές. Προσέξτε! Το προηγούμενο Σύνταγμα έλεγε ότι το κράτος είναι υποχρεωμένο να καλύπτει από τον κρατικό προϋπολογισμό τις λειτουργικές ανάγκες της Τοπικής Αυτοδιοίκησης και μέρος αναπτυξιακών δραστηριοτήτων. Σήμερα τι λέει; Με λίγα λόγια λέει ότι το κράτος μεριμνά, σύμφωνα με το άρθρο 101, παράγραφος 5, να βρίσκει τους τρόπους με τους οποίους η Τοπική Αυτοδιοίκηση θα αποκτήσει πόρους για την οικονομική της αυτοτέλεια. Μερικά για να βρίσκει πόρους.

Παρακάτω λέει ότι κάθε αρμοδιότητα θα έχει και τους αντίστοιχους πόρους. Δεν γίνεται, όμως.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή).

Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε, αλλά θα ήθελα για λίγο την ανοχή σας.

Θα σας πω ορισμένα παραδείγματα. Πρώτα - πρώτα, τα λειτουργικά δεν πληρώνονται. Δεύτερον, τι γίνεται με τα Κ.Α.Π.Η.; Και αυτό το περάσατε δεσμευτικά μέσα από τους κρατικούς πόρους της ΚΑΠ. Να δούμε τι γίνεται με το «Βοήθεια στο Σπίτι». Το ίδιο. Αθλητικές εγκαταστάσεις. Το ίδιο. Για κάθε δραστηριότητα που έχει η Τοπική Αυτοδιοίκηση μπαίνει φόρος, μπαίνει τέλος.

Θα πω ένα άλλο παράδειγμα. Όταν υπήρχε ένα έσοδο για την Τοπική Αυτοδιοίκηση από τη μεγάλη ακίνητη περιουσία, η Τοπική Αυτοδιοίκηση είχε κάποια έσοδα. Μετά τι κάνατε; Η προηγούμενη κυβέρνηση, με τη συγκατάθεση βέβαια της Νέας Δημοκρατίας, κατήργησε το φόρο ακίνητης περιουσίας και έβαλε το τέλος ακίνητης περιουσίας. Τι σημαίνει αυτό;

Μία εταιρεία η οποία έχει ακίνητα και πλήρως φόρο ακίνητης περιουσίας 5,5 εκατομμύρια ευρώ, με το τέλος ακίνητης περιουσίας μειώθηκε στις 75.000 ευρώ. Πώς, όμως, αναπληρώθηκε αυτό; Ένας οικογενειάρχης που αγόρασε ένα οικοπεδάκι και δεν είχε τη δυνατότητα να χτίσει, πληρώνει τέλος ακίνητης περιουσίας. Τα παίρνουμε, λοιπόν, από το φτωχό σε ίσο ποσοστό και έτσι και η μεγάλη ακίνητη και η μικρή ακίνητη περιουσία

πληρώνουν τα ίδια.

Δεν μπορεί να λυθεί το πρόβλημα με τις φορολογίες αυτές. Ξέρουμε ότι πάτε να χρεώσετε όλες τις λειτουργικές και αναπτυξιακές δαπάνες στην Τοπική Αυτοδιοίκηση και αυτή με τη σειρά της να τα παίρνει από τον κόσμο. Αρκετά. Ξέρετε τι ανεργία υπάρχει.

Κύριε Πρόεδρε, πρέπει η Τοπική Αυτοδιοίκηση να χρηματοδοτείται από τον κρατικό προϋπολογισμό, να καλύπτει τις λειτουργικές ανάγκες, τις αρμοδιότητες που έχει και ένα μέρος των χρημάτων να πηγαίνει για αναπτυξιακές υποδομές.

Αυτή είναι η θέση μας και αυτά υποστηρίζουμε ότι πρέπει να κάνει η Τοπική Αυτοδιοίκηση και δεν μπορεί να μεταφέρονται και άλλες αρμοδιότητες, χωρίς τους αντίστοιχους πόρους και πολύ περισσότερο στην πορεία, σταδιακά να έχετε όραμα και «δρομολόγιο» και εσείς και η προηγούμενη κυβέρνηση την κατάργηση της χρηματοδότησης από τον κρατικό προϋπολογισμό και τη μεταφορά του κόστους των λειτουργικών αναγκών σε άμεση φορολογία στην Τοπική Αυτοδιοίκηση.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε τον κ. Γκατζή.

Ο Υπουργός Ανάπτυξης κ. Δημήτρης Σιούφας έχει το λόγο για δέκα λεπτά.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΙΟΥΦΑΣ (Υπουργός Ανάπτυξης): Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, με τη σημερινή συζήτηση ολοκληρώνεται η διαδικασία της συζήτησης των αναθεωρητέων άρθρων στο Σύνταγμά μας μετά την απόφαση του Πρωθυπουργού και της Πλειοψηφίας της Βουλής να κινήσουν τις προβλεπόμενες κοινοβουλευτικές διαδικασίες, ώστε η επόμενη Βουλή να είναι Αναθεωρητική.

Αύριο θα ψηφίσουμε, όσοι αποφασίσουμε να σεβαστούμε τους θεσμούς, να συμφωνήσουμε με την ανάγκη των αναθεωρητέων διατάξεων στο Σύνταγμα εκτός εκείνων που απεφάσισαν να απουσιάσουν από αυτήν τη διαδικασία της συζήτησης και είναι προς τιμήν των κομμάτων της Ελάσσονος Μειοψηφίας, δηλαδή, του Κ.Κ.Ε. και του Συνασπισμού, που παραμένουν εδώ και δίνουν τη μάχη των απόψεών τους.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΚΑΤΖΗΣ: Είμαστε πλειοψηφία και από τα δύο κόμματα.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΙΟΥΦΑΣ (Υπουργός Ανάπτυξης): Να το χαίρεστε, κύριε Γκατζή.

Εγώ τονίζω την κοινοβουλευτική σας προσήλωση στο διάλογο με την κατάθεση αυτών των απόψεων, ανεξάρτητα αν συμφωνεί ή διαφωνεί κάποιος μαζί σας. Η ουσία είναι ότι το κόμμα της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης το έβαλε στα πόδια και δεν βρίσκεται εδώ για να προτείνει αυτά, τα οποία πιστεύει για το μέλλον της χώρας, να υποστηρίξει τις απόψεις, που εκείνο εκφράζει ως ένα τμήμα της ελληνικής κοινωνίας, αλλά βρίσκεται απόν από αυτήν την Αίθουσα και αυτό είναι κρίμα.

Η απόφασή μας να είναι η επόμενη Βουλή Αναθεωρητική για μας είναι ένα καθοριστικό βήμα για την πορεία της Ελλάδας στο μέλλον. Βεβαίως δεν μπορώ να μη σταθώ στο Σύνταγμα, που ισχύει σήμερα στη χώρα μας. Το Σύνταγμα που ψηφίστηκε το 1975 και είναι το προοδευτικότερο και το μακροβιότερο στη σύγχρονη πολιτική ιστορία της πατρίδας μας.

Βεβαίως, οι αναθεωρήσεις που έγιναν στο μεταξύ χρονικό διάστημα, όπως ήδη έχει τονιστεί στην Αίθουσα και από συναδέλφους, αλλά και από τον Πρωθυπουργό της χώρας, προσέθεσαν σημαντικά στοιχεία στο Σύνταγμά μας, χωρίς να μεταβάλλουν τον πυρήνα του.

Βεβαίως, μετά την τελευταία αλλαγή που έγινε το 2001 ανέκυψαν δύο ειδών ανάγκες. Η μία επιτακτική ανάγκη για αλλαγές, που δεν έγιναν τότε δεκτές και σήμερα πρέπει να γίνουν δεκτές και επίσης επανεξέταση από τις αλλαγές που έγιναν το 2001 και που στην πράξη απεδείχθη ότι δεν απέδωσαν.

Είναι, λοιπόν, επιβεβλημένη η αναθεώρηση των διατάξεων του Συντάγματος, για να πορευθούμε με πιο γρήγορους ρυθμούς στη νέα εποχή και για να μπορέσουμε να ανταποκριθούμε στις απαιτήσεις που προσδιορίζει ο Συνταγματικός Χάρτης γι' αυτήν τη νέα εποχή, που συντελούνται δίπλα και γύρω μας ραγδαίες αλλαγές και οφείλουμε να τις παρακολουθήσουμε.

Εμείς επιλέξαμε, πέρα από τη συνταγματική μεταρρύθμιση, το δρόμο των αλλαγών και των μεταρρυθμίσεων, γιατί μόνο μέσα από μια συνεχή μεταρρυθμιστική πορεία η πατρίδα μας μπορεί να παρακολουθήσει αυτές τις εξελίξεις και να πρωταγωνιστήσει και στην περιοχή και στην Ευρώπη και στον κόσμο. Γι' αυτό δεσμευτήκαμε, αυτό κάνουμε και στην ίδια κατεύθυνση κινήθηκε και η χθεσινή κατάθεση στην Εθνική Αντιπροσωπεία του νόμου για την αναβάθμιση της δημόσιας ανώτατης εκπαίδευσης.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θα μου επιτρέψετε πολύ σύντομα να επαναλάβω τους επτά άξονες αυτής της συνταγματικής μεταρρύθμισης.

Ο πρώτος άξονας ήταν να έχουμε σύγχρονη παιδεία, που να είναι προσιτή για όλους, για να μπορέσει έτσι να καταστεί η χώρα μας κέντρο εκπαίδευσης και πολιτισμού για ολόκληρη την περιοχή.

Ο δεύτερος άξονας ήταν η ενίσχυση της ανεξαρτησίας της δικαιοσύνης για την εμπέδωση κράτους δικαίου, αλλά και την περαιτέρω θωράκιση της δημοκρατίας μας.

Ο τρίτος άξονας είναι η προστασία του περιβάλλοντος, που εγγυάται βιώσιμη ανάπτυξη και καλύτερη ποιότητα ζωής για τους πολίτες.

Ο τέταρτος άξονας αναφέρεται στην αποτελεσματική προστασία της ιδιοκτησίας, συμπεριλαμβανομένης και της πνευματικής, σύμφωνα με τον προσρισμό της.

Ο πέμπτος άξονας είναι το κράτος δικαίου που να βρίσκεται στην υπηρεσία του πολίτη, με αναβαθμισμένες δομές και λειτουργίες.

Ο έκτος άξονας είναι η Αυτοδιοίκηση να καταστεί ακόμη ισχυρότερη, για να μπορέσει να ανταποκριθεί πιο πολύ στην αποστολή της και στις τοπικές κοινωνίες.

Ο έβδομος άξονας είναι ένα θεσμικό πλαίσιο, που να εγγυάται διαφάνεια παντού, ώστε να προστατεύεται αποτελεσματικά το συλλογικό συμφέρον και να ενισχύεται η εμπιστοσύνη του πολίτη και στο δημόσιο βίο και στο πολιτικό σύστημα.

Μαζί με περίπου εξήντα συναδέλφους μου καταθέσαμε πρόταση για αναθεώρηση του άρθρου 101Α του Συντάγματος. Μια και αναφέρομαι σε αυτό το άρθρο, δεν μπορώ να μη σταθώ, παίρνοντας αφορμή και από τα όσα είπε ο συνάδελφος του Κομμουνιστικού Κόμματος, σε ό,τι αφορά την ερμηνευτική δήλωση, που αναφέρεται στις ορεινές και νησιωτικές περιοχές. Εκεί είναι ο μεγάλος πλούτος της πατρίδας μας, δεν είναι μόνο στις πεδιάδες. Η δε συνταγματική αναφορά δίνει την κατεύθυνση και την καθοδήγηση και στον κοινό νομοθέτη, αλλά και σε κάθε κυβέρνηση, τα νησιά μας και οι ορεινοί όγκοι να είναι στις προτεραιότητες των πολιτικών και των αποφάσεων που λαμβάνονται.

Με την πρόταση, που καταθέσαμε μαζί με εξήντα συναδέλφους ζητήσαμε δυο ανεξάρτητες αρχές, η Επιτροπή Ανταγωνισμού και η Ρυθμιστική Αρχή Ενέργειας, μέσα στο νέο περιβάλλον που λειτουργούν, οι αγορές να συμπεριληφθούν στις πέντε ανεξάρτητες αρχές, που περιλαμβάνει ήδη το Σύνταγμα και για τον τρόπο με τον οποίο θα επιλέγονται τα μέλη και ο πρόεδρος που διοικούν τις ανεξάρτητες αυτές αρχές.

Γιατί οδηγηθήκαμε σε αυτήν την απόφαση; Οδηγηθήκαμε για δυο λόγους. Όταν έφερα την αναθεώρηση της νομοθεσίας περί ανταγωνισμού, το ν.703/1977, είχα περιλάβει ρύθμιση με την οποία ο πρόεδρος και τα μέλη της Επιτροπής Ανταγωνισμού να επιλέγονται με την ίδια διαδικασία, που επιλέγονται από τη Διάσκεψη των Προέδρων, δηλαδή με τα 4/5 που ισχύουν για τις ανεξάρτητες αρχές που περιλαμβάνει το Σύνταγμα. Υπήρξαν δυο ειδών αντιρρήσεις.

Η μια αντίρρηση από το Συνήγορο του Πολίτη και στη συνέχεια από το Επιστημονικό Συμβούλιο της Βουλής, ήταν ότι αυτή η διαδικασία δεν μπορεί να ακολουθηθεί από καμία άλλη ανεξάρτητη αρχή, πλην των αναθεωρημένων στο Σύνταγμα. Και κατόπιν αυτού, αναγκάστηκε να τροποποιήσω τη σχετική ρύθμιση και αντί να διορίζει ο Υπουργός Ανάπτυξης, τον πρόεδρο και τα μέλη της Επιτροπής Ανταγωνισμού, η διαδικασία αυτή να γίνεται, ύστερα από γνώμη της Ειδικής Μόνιμης Επιτροπής Θεσμών και Διαφάνειας και το διορισμό του προέδρου να τον

πραγματοποιεί το Υπουργικό Συμβούλιο, πράγμα και που έγινε.

Εν τούτοις, όμως, η πεποίθησή μας, η πεποίθηση και της Κυβέρνησης, αλλά και της Πλειοψηφίας, εκτός των εξήντα συναδέλφων, που υπογράψαμε, αυτός από το Σύνταγμα, επιβαλλόμενος αριθμός Βουλευτών, για να περιληφθεί στις αναθεωρητέες διατάξεις και ελπίζω ότι αύριο θα τύχει της ψήφου των συναδέλφων Βουλευτών, να περιληφθούν και αυτές οι δυο οι ανεξάρτητες αρχές, η Επιτροπή Ανταγωνισμού και η Ρυθμιστική Αρχή Ενέργειας, ώστε να ενισχύσουμε και να θωρακίσουμε, ακόμη περισσότερο το θεσμικό οπλοστάσιο για την ομαλή και σύμφωνα με κανόνες, λειτουργία των αγορών.

Τέλος, κύριες και κύριοι συνάδελφοι, επειδή έχει γίνει πάρα πολύ μεγάλη συζήτηση, γύρω από τον αριθμό των ανεξάρτητων αρχών, η πεποίθηση του ομιλούντος προς εσάς, είναι, ότι χρειάζονται οι ανεξάρτητες αρχές. Είναι πετυχημένος θεσμός και σ' εμάς όλους έγκειται, να καταστήσουμε την αποτελεσματικότητά τους και το ρόλο τους ακόμη πιο ισχυρό, στην επιτέλεση της αποστολής της.

Θα μου επιτρέψετε, με αφορμή αυτήν τη συζήτηση, να ενημερώσω την Εθνική Αντιπροσωπεία, ότι στα σχέδια του Υπουργείου Ανάπτυξης και τις προτάσεις, τις οποίες επεξεργαζόμαστε, για την επόμενη βεβαίως κυβερνητική μας θητεία είναι, να καταστήσουμε έναν ακόμη φορέα ανεξάρτητη αρχή και αυτός είναι ο οργανισμός, ο οποίος εποπτεύει και ελέγχει τα τρόφιμα, ο ΕΦΕΤ, ο οποίος υπάγεται στην εποπτεία του Υπουργείου Ανάπτυξης. Τα τρόφιμα, η ποιότητα της ζωής μας και η αποτελεσματικότητα των ελέγχων, κατά την εκτίμηση και τη δική μου και του συναδέλφου μου, του Γιάννη Παπαθανασίου, είναι ότι μπορεί ο Ε.Φ.Ε.Τ. να γίνει ανεξάρτητη αρχή, για να έχει την ευθύνη των ελέγχων στο χώρο των τροφίμων, αντί να είναι εποπτευόμενος οργανισμός και φορέας από το Υπουργείο Ανάπτυξης. Έτσι θα αποκτήσει μεγαλύτερη ευλυγισία, μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα, με την πεποίθηση ότι οι Έλληνες πολίτες, όπως και σήμερα, αλλά και αύριο, με αυτήν την πρόταση, την οποία επεξεργαζόμαστε για να περιληφθεί στο κυβερνητικό μας πρόγραμμα για την επόμενη θητεία της νέας διακυβέρνησης, ο ΕΦΕΤ να καταστεί ανεξάρτητη αρχή.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε, κύριε Υπουργέ.

Είναι καλός θεσμός οι ανεξάρτητες αρχές, αλλά συμπίπτει σήμερα να έχω πάρει μια απάντηση από Υπουργείο, ρωτώντας για πλάστας και εικονικά τιμολόγια, όπου υπερβαίνουν τα 200.000.000.000 ευρώ το χρόνο και η Αρχή Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα, δεν επιτρέπει να δοθούν τα ονόματα αυτών που διέπραξαν αυτήν την απάτη. Και εκεί μπαίνει ένα μεγάλο ζήτημα. Προστατεύουμε πολλές φορές τους απατεώνες και τους κλέφτες; Αυτό, ας το δει η Κυβέρνηση καλύτερα, κύριε Υπουργέ. Έχετε δίκιο, στηρίζουμε τις αρχές αυτές, κάπου, όμως, καλύπτονται και οι παρανομούντες.

Το λόγο έχει ο κ. Μάνος.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΟΣ: Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, συζητούμε σήμερα για τελευταία φορά την Αναθεώρηση του Συντάγματος. Νομίζω ότι είναι η κατάλληλη στιγμή να υπενθυμίσω όσα είπα την πρώτη ημέρα.

Σημαντική και επιβαλλόμενη αναθεώρηση ήταν η αναθεώρηση της ίδιας της διαδικασίας Αναθεώρησης που προβλέπεται στο άρθρο 110. Το άρθρο 110, όπως είναι, εξωθεί σε παράλογες σκέψεις και συμπεριφορές. Δυστυχώς, η σπουδή της Κυβέρνησης να τελειώνει με το Σύνταγμα, για να μπορεί να προχωρήσει σε εκλογές, αν κρίνει ότι αυτό επιβάλλει το κομματικό της συμφέρον, ήταν τόσο μεγάλη, ώστε ούτε καν προβληματίστηκε.

Από τη συζήτηση προέκυψε επίσης, πως ο Κανονισμός της Βουλής έχει συμβάλει στον ευτελισμό της ίδιας της κοινοβουλευτικής διαδικασίας.

Συζητήσαμε τα άρθρα του Συντάγματος σε τρεις ενότητες. Η πρώτη κυριαρχήθηκε από την παιδεία και τις σχέσεις Κράτους και Εκκλησίας, η δεύτερη από τις ψευδείς προτάσεις για τα δάση και τα οικονομικά των κομμάτων και η τρίτη, που

συζητούμε σήμερα, κυριαρχείται από την προσπάθεια μείωσης της σημασίας του Συμβουλίου της Επικρατείας. Γιατί επιδιώκεται αυτή η μείωση; Επειδή είναι το δικαστήριο που περισσότερο από άλλα έχει καταφέρει να ξεφύγει από τον έλεγχο του κομματικού κράτους. Είναι ο μόνος θεσμός, που μπορεί να αμφισβητεί την παντοδυναμία του Πρωθυπουργού και να ελέγχει τις αυθαιρεσίες των Υπουργών.

Θα καταψηφίσω την πρόταση αναθεώρησης του άρθρου 100, για τη σύσταση Συνταγματικού Δικαστηρίου και τις υπόλοιπες προτάσεις παρέμβασης στη λειτουργία του Συμβουλίου της Επικρατείας, επειδή, κατά τη γνώμη μου, έχουν ως κύριο στόχο τον περιορισμό της δικαστικής εξουσίας προς όφελος της εκτελεστικής.

Ως εδώ, κύριοι συνάδελφοι, φτάνει πια. Δεν χρειάζεται περισσότερη δύναμη η Κυβέρνηση και το κόμμα. Η υπερβολική και ανεξέλεγκτη δύναμη της εκτελεστικής εξουσίας έχει μετατρέψει στην πράξη το πολιτικό μας σύστημα σ' ένα ιδιότυπο σύστημα δημοκρατικά εκλεγμένης δικτατορίας. Ο Πρωθυπουργός είναι παντοδύναμος και δεν υπόκειται σε κανέναν αποτελεσματικό έλεγχο, εκτός από έναν, τον παραλυτικό φόβο ότι οι ενέργειές του θα τον μειώσουν στην επόμενη δημοσκόπηση.

Η Κυβέρνηση, η εκτελεστική εξουσία, χρησιμοποιεί το Κοινοβούλιο μόνο ως μηχανισμό επικύρωσης ειλημμένων αποφάσεων. Όπως μου έλεγε προσφάτως ο πρόεδρος ενός μεγάλου του ιστορικού κοινωνικού φορέα, θεωρεί αυτός και ο φορέας τον οποίο εκπροσωπεί ότι ένα νομοσχέδιο έχει κλείσει, όταν κατατεθεί στη Βουλή. Όλες οι προσπάθειες επηρεασμού της εξουσίας γίνονται πριν κατατεθεί το νομοσχέδιο, στο παρασκήνιο. Σκεφθείτε ίσως προς στιγμήν τι συμμετοχή είχαμε εμείς, όλοι οι Βουλευτές, στη διαμόρφωση του νομοσχεδίου για την παιδεία που κατετέθηκε. Καμία απολύτως. Όλοι οι άλλοι είχαν κάποιο λόγο, συμμετείχαν σ' ένα διάλογο χωρίς τέλος, εδώ και τρία χρόνια και η Βουλή δεν είχε γνώμη. Και θα δείτε ότι και στο τέλος δεν θα έχει. Δεν θα αλλάξουν πολλά πράγματα. Το Κοινοβούλιο δεν έχει γνώμη. Υπάρχει μόνο για να επικυρώνει τις αποφάσεις της Κυβέρνησης. Αν κάτι χρειάζεται το πολιτικό μας σύστημα δεν είναι περισσότερη εξουσία στον πρωθυπουργό, στην Κυβέρνηση και στο κόμμα, αλλά ισχυρότερα θεσμικά αντίβαρα στην παντοδυναμία τους. Οι Βουλευτές θα είχαν ισχυρότερη φωνή αν εκλέγονταν για παράδειγμα σε μονοεδρικές περιφέρειες.

Η σημαντικότερη, όμως, αλλαγή θα ήταν η εισαγωγή δεύτερου νομοθετικού σώματος, γερούσιας, με διαφορετικό εκλογικό κύκλο και εξετή θητεία. Πώς, όμως, να συζητηθούν τέτοια θέματα στη Βουλή, όταν η ίδια η Βουλή είναι άβουλη, όταν οι Βουλευτές εξαρτώνται από τις αυθαίρετες αποφάσεις του Αρχηγού τους; Θα δεχόταν ποτέ αυτοβούλως ο παντοδύναμος Αρχηγός να υπάρχουν μηχανισμοί αντιστάθμισης της δικής του εξουσίας;

Τόσο η Νέα Δημοκρατία όσο και το ΠΑ.ΣΟ.Κ. προτείνουν την αναθεώρηση του άρθρου 102, που αναφέρεται στους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης. Χθές δήλωσα ότι θα υπερψηφίσω την πρόταση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. και το άρθρο 43 που αναφέρεται στις κανονιστικές αρμοδιότητες των Ο.Τ.Α..

Αν, λοιπόν, η Νέα Δημοκρατία υπερψηφίσει και αυτή το άρθρο 43, θα ήταν λογικό να αναθεωρηθούν συνδυασμένα τα άρθρα 43 και 102. Η αναθεώρηση, όμως, μόνο του άρθρου 102 με βρίσκει αντίθετο. Πάντως αν τελικά αναθεωρηθούν τα άρθρα αυτά, καλό είναι να υπάρξει ρητή συνταγματική αναφορά στις οικονομικές επιδόσεις των Ο.Τ.Α., στη διαφάνεια που πρέπει να τις διέπει και στις συνέπειες στη περίπτωση παραβιάσέως τους. Θα έλεγα, ένα είδος Μάαστριχτ για τους Ο.Τ.Α..

Η Νέα Δημοκρατία προτείνει την αναθεώρηση του άρθρου 103 προκειμένου να καταστεί ευκολότερη η πρόσληψη στο δημόσιο υπαλλήλων με σχέση ιδιωτικού δικαίου και η ανάθεση διευθυντικών καθηκόντων στους υπαλλήλους αυτούς. Κατά τη γνώμη μου, κύριοι συνάδελφοι, το πρόβλημα της Δημόσιας Διοίκησης δεν είναι η πρόσληψη νέων υπαλλήλων, αλλά η απομάκρυνση των πολλών υπερπαρμένων υπαλλήλων. Στον Ο.Τ.Ε. απομακρύνθηκαν πέντε χιλιάδες υπάλληλοι και προσλήφθηκαν χίλιοι καινούργιοι. Η εικόνα στη Δημόσια Διοίκηση είναι παρό-

μοια ή και χειρότερη από εκείνη που υπάρχει στον Ο.Τ.Ε.. Αυτό που χρειάζεται είναι μια συνταγματικά κατοχυρωμένη διαδικασία μείωσης του αριθμού των δημοσίων υπαλλήλων, που θα προνοεί και για την τύχη όλων όσων θα χάσουν τη δουλειά τους.

Τελειώνω με την εξής παρατήρηση: Η Νέα Δημοκρατία δεν προτείνει την αναθεώρηση του άρθρου 106, που αποτελεί το συνταγματικό θεμέλιο της κρατικοσοσιαλιστικής οικονομίας μας. Η λέξη «ανταγωνισμός», κύριοι συνάδελφοι, δεν υπάρχει, έστω μια φορά στο Σύνταγμα. Καταθέτω τη δική μου πρόταση για το άρθρο 106 που είναι συμβατή με όσα συμβαίνουν στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Θυμίζω σ' εσάς, της Νέας Δημοκρατίας, ότι την ανάγκη αναθεώρησης του άρθρου 106 είχε επισημάνει και ο Υπουργός κ. Αλογοσκούφης αλλά φαίνεται ότι ο κυβερνητι-

κός κρατικοσοσιαλισμός έχει περισσότερα ερείσματα στην Κυβέρνηση του κ. Καραμανλή από όσα έχει ο Υπουργός Οικονομίας και Οικονομικών.

Κλείνω εκφράζοντας τη λύπη μου επειδή για άλλη μια φορά η Αναθεώρηση με ευθύνη της Κυβέρνησης εξελίχθηκε εν πολλοίς σε μια ανούσια και επιφανειακή διαδικασία.

Κύριε Πρόεδρε, καταθέτω την πρόταση για το άρθρο 106 και σας παρακαλώ να δεχθείτε να περιληφθεί, ως έχει στα Πρακτικά.

Ευχαριστώ.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Στέφανος Μάνος καταθέτει για τα Πρακτικά την προαναφερθείσα πρόταση, η οποία έχει ως εξής:

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε τον κ. Μάνο.

ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΠΑΠΑΛΗΓΟΥΡΑΣ (Υπουργός Δικαιοσύνης):

Κύριε Πρόεδρε, μπορώ να έχω το λόγο;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Θα μιλήσετε τώρα; Αν έχετε τη καλοσύνη η κ. Μανούσου έχει πολλή ώρα που περιμένει.

ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΠΑΠΑΛΗΓΟΥΡΑΣ (Υπουργός Δικαιοσύνης): Καλώς.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Το λόγο έχει, λοιπόν, η κ. Μανούσου.

ΑΡΙΑΔΝΗ ΜΑΝΟΥΣΟΥ-ΜΠΙΝΟΠΟΥΛΟΥ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, στο έντυπο με τις προτάσεις για την Αναθεώρηση του Συντάγματος ένα πολύ μεγάλο μέρος κατέχουν και αυτές της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης, προτάσεις, όμως, που τις απεμπόλησαν με τη φυγή τους. Ξέχασαν ότι οι προτάσεις αυτές δεν περιορίζονται μόνο στις θέσεις του, στενού κομματικού τους κοινοβουλευτικού περιβάλλοντος. Και πρέπει νομίζω να τους θυμίσω ότι είχαν δημιουργήσει ιστοσελίδα στο διαδίκτυο και καλούσαν ενθουσιωδώς τους πολίτες να διατυπώσουν τις θέσεις τους, ως μια έκφραση δημοκρατίας υποτίθεται. Και οι πολίτες ανταποκριθήκαν, τους πίστεψαν και αισθάνθηκαν ότι συνεισφέρουν με αυτόν τον τρόπο, στο μέτρο που τους αναλογεί, στην κορυφαία αυτή διαδικασία.

Σήμερα αυτές τις προτάσεις αρνήθηκαν και αρνούνται να τις υποστηρίξουν. Με αυτόν τον τρόπο δεν πρόσδωσαν μόνο τις ιδέες τους και τις θέσεις τους. Πάνω από όλα πρόσδωσαν τον κόσμο τους, τους ανθρώπους τους, τον ενεργό πολίτη που εξέφρασε τις απόψεις του και περίμενε να τις υποστηρίξουν. Με τη φυγή τους αυτή έχασαν και τα τελευταία υπολείμματα αξιοπιστίας τους. Τοποθέτησαν τα μικροκομματικά τους συμφέροντα πάνω από το συμφέρον των πολιτών.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, νομίζω ότι ο χαρακτηρισμός «παραιτησίες» κατά το «δηλώσεις» τους ταιριάζει άριστα. Είναι λυπηρό, όμως, και απογοητευτικό ένα κόμμα, που τόσα χρόνια ήταν στην εξουσία και προσπαθεί, πλην ματαίως, να επανέλθει, να ασκεί με τόση ανευθυνότητα το αντιπολιτευτικό του έργο, που του ανέθεσε ο ελληνικός λαός.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, οπωσδήποτε όλοι περιμένουν μια νησιώτισσα να περιοριστεί μόνο στο άρθρο 101. Το άρθρο αυτό αναφέρεται στα νησιά μας. Έχω, όμως, έναν ειδικό λόγο να επιμείνω σ' αυτό. Όλοι μας, όλοι οι Βουλευτές, στον προεκλογικό μας αγώνα συνηθίζουμε να εκδίδουμε ένα έντυπο και σ' αυτό αναφέρουμε τις επιδιώξεις και τους στόχους μας. Δειλά-δειλά με τα πρώτα μου πολιτικά βήματα είχα εκδώσει και εγώ ένα έντυπο και ο πρώτος στόχος μου ήταν ειδικές νομοθετικές ρυθμίσεις, που θα αποβλέπουν στην αντιμετώπιση των προβλημάτων, που θα προκύπτουν λόγω της ιδιαιτερότητας των Κυκλάδων.

Επί τρία χρόνια μιλάω συνέχεια, δεκάδες φορές έχω μιλήσει από το Βήμα αυτό και πάντα αναφερόμουν στην ιδιαιτερότητα των Κυκλάδων. Πάντα έλεγα ότι δεν μπορεί να νομοθετούμε με γνώμονα μόνο την ηπειρωτική Ελλάδα. Εμείς οι νησιώτες είμαστε κολλημένοι σαν όστρακα στους βράχους μας. Θέλουμε, λοιπόν, η πολιτεία να έρθει αρωγός και προστάτης μας και να επιλύει τα προβλήματά μας. Σ' αυτήν την τριετή, λοιπόν, θητεία επανειλημμένα χρειάστηκε να κάνω παρεμβάσεις για να μαζέψω, για να διαμορφώσω μια κατάσταση, που δεν είχε πάρει σωστό δρόμο από την αρχή και θα σας φέρω δυο παραδείγματα, που δείχνουν τη διαφοροποίηση και της προηγούμενης κυβέρνησης στην έλλειψη ευαισθησίας για τα νησιά μας.

Με το ν. 2953/2001 είχε προβλεφθεί στο άρθρο 12 και είχαν διατεθεί 30.000.000.000 δραχμές για επιδότηση 50% για την αντικατάσταση των λεωφορείων. Όμως, αυτή η διάταξη αναφερόταν μόνο στα Κ.Τ.Ε.Λ.. Κανένας, μα κανένας δεν σκέφθηκε ότι δεν υπάρχουν μόνο τα Κ.Τ.Ε.Λ., υπάρχουν και τα μεμονωμένα λεωφορεία των μικρών νησιών, γιατί για να γίνουν Κ.Τ.Ε.Λ. χρειάζονται πάνω από πέντε, έξι λεωφορεία. Τα μικρά μας νησιά δεν έχουν τόσα λεωφορεία. Έφυγαν όλα αυτά τα λεφτά, πέρασε η προθεσμία, εξανεμίστηκαν τα 30.000.000.000 δραχμές και αυτοί οι άνθρωποι, οι φτωχοί άνθρωποι που κόβουν ένα

ή δυο εισιτήρια την ημέρα το χειμώνα και έχουν πραγματικά χλιστρωμένα λεωφορεία, δεν μπορούσαν να τα αντικαταστήσουν. Χρειάστηκε ένας χρόνος. Ξεκίνησε από το Νοέμβριο του 2004 και ψηφίστηκε νόμος το 2005. Οπωσδήποτε ο Υπουργός Μεταφορών και Επικοινωνιών έδειξε μεγάλη ευαισθησία, όμως, δεν υπήρχαν χρήματα, γιατί είχαν τελειώσει τα λεφτά και έπρεπε να βρούμε πάλι άλλα. Και θέλω πραγματικά να ευχαριστήσω απ' αυτό το Βήμα τον κ. Λιάπη για την ευαισθησία του και τον κ. Νεράντζη, βέβαια, που ήταν Υφυπουργός τότε.

Όμως, δεν είναι μόνο αυτό το παράδειγμα, έχουμε και άλλο ένα παράδειγμα. Σήμερα είναι και ο Υπουργός εδώ, ο Υπουργός Δικαιοσύνης. Είχαμε την περίπτωση της κατάργησης ειρηνοδικείων και συμβολαιογραφείων. Το Π.Α.Σ.Ο.Κ., η Αξιωματική Αντιπολίτευση εμμένει χρόνια τώρα στη θέση της να καταργηθούν τα ειρηνοδικεία. Δημοσιεύματα επί δημοσιευμάτων «να καταργηθούν τα ειρηνοδικεία». Είχα έρθει σε ρήξη, πραγματικά, μαζί τους, γιατί δεν είχαν καταλάβει ότι υπάρχουν τα μικρά μας νησιά και δεν είναι δυνατόν να πάρουμε το λεωφορείο ή το αυτοκίνητο να πάμε στο επόμενο νησί για μία δίκη.

Ο κύριος Υπουργός όχι μόνο δεν δέχθηκε την πρόταση του Π.Α.Σ.Ο.Κ. να καταργήσει τα ειρηνοδικεία, αλλά τα στελέχωσε κιόλας και σας ευχαριστούμε, γι' αυτό κύριε Υπουργέ. Επίσης έκανε δεκτή άλλη μία παρέμβασή μου, όταν σταματήσει να υπάρχει ένα ειρηνοδικείο να παραμένει το συμβολαιογραφείο, γιατί βάσει του Κώδικα περί συμβολαιογράφων έπρεπε, σταματώντας να λειτουργεί για τον οποιονδήποτε λόγο, ένα ειρηνοδικείο, να σταματούσε να υπάρχει το συμβολαιογραφείο. Συνέπραξε και σε αυτό.

Επίσης πρέπει να ευχαριστήσω από αυτό το Βήμα –πολλές ευχαριστίες εκφράζω, αλλά στον αγώνα μου για τα νησιά αυτά τα τρία χρόνια τουλάχιστον αισθάνθηκα ότι είχα αρωγούς και συμπαραστάτες τους Υπουργούς μας – και τον κ. Τσιπουρίδη για τη δυνατότητα επιλογής του ασφαλιστικού φορέα για τα μικρά μας νησιά.

Επιμένω, λοιπόν, ότι σε αυτό το άρθρο 101, για τα νησιά μας, έτσι όπως διαμορφώνεται, προτείνεται η αναθεώρηση με κατεύθυνση την αναβάθμιση των νησιωτικών περιοχών και περαιτέρω πρόβλεψη, στην οποία και η Βουλή και η διοίκηση υποχρεούνται να λαμβάνουν υπ' όψιν τις ιδιαίτερες συνθήκες.

Όμως, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αυτό το κείμενο υπήρχε και ως ερμηνευτική διάταξη. Δεν λειτούργησε. Αισιοδοξώ ότι τώρα θα λειτουργήσει. Όμως...

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού)

Ένα λεπτό, κύριε Πρόεδρε.

Όμως, δεν αρκεί το γράμμα του νόμου. Χρειάζεται να ευαισθητοποιηθούμε για τα μικρά μας νησιά και θα ευαισθητοποιηθούμε μόνο όταν ξεκινήσουμε από τα απλά νομοθετήματα, όχι μόνο στο γράμμα του Συντάγματος.

Θα πρέπει, λοιπόν –αυτό που τονίζω και έχω πει δεκάδες φορές από αυτό το Βήμα– να μην υπάρχει νόμος, να μην υπάρχει υπουργική απόφαση, που να μην έχει κριθεί πρώτα από μία επιτροπή, από μία ομάδα ανθρώπων που ξέρουν τις νησιωτικές μας ιδιαιτερότητες, για να δουν εάν αυτός ο νόμος, αυτή η υπουργική απόφαση, αυτή η κανονιστική διάταξη, αυτό το προεδρικό διάταγμα –όποια μορφή έχει αυτό το νομικό πλαίσιο– αν μπορεί να εφαρμοστεί στις Κυκλάδες μας ή πάλι αν έπρεπε να ακολουθηθεί ειδική μέριμνα. Αν δεν το κάνουμε αυτό, πάλι στο κενό θα πέσουμε.

Η πρότασή μου, λοιπόν –την οποία σας είπα την έχω επανλάβει δεκάδες φορές– είναι ότι πρέπει σε κάθε Υπουργείο, στη νομοπαρασκευαστική του επιτροπή, στη Βουλή να υπάρχουν άνθρωποι, που να διαβάζουν όλα τα νομοσχέδια και να εκφράζουν την άποψή τους, αν μπορούν αυτά να δημιουργήσουν ένα τέτοιο πλαίσιο ευνοϊκό για τις Κυκλάδες μας. Πιστεύω ότι αυτός είναι ο τρόπος.

Κλείνοντας –για να ευαισθητοποιήσω, ξεκινώντας την ευαισθητοποίηση με το νέο Σύνταγμα– θα μου επιτρέψετε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι –και σας ευχαριστώ για την ανοχή σας– να κάνω πάλι ένα προσκλητήριο στα μικρά μας νησιά με τους κατοίκους τους.

Από τα είκοσι τέσσερα Κυκλαδονήσια τα δέκα έξι έχουν κάτω από δυόμισι χιλιάδες κατοίκους: Σίφνος, Κέα, Αμοργός, Ίος, Κύθνος, Σέριφος, Αντίπαρος, Κίμωλος, Φολέγανδρος, Κουφονήσια, Ανάφη με διακόσιους εβδομήντα τρεις κατοίκους, Θηρασιά με διακόσιους εξήντα οκτώ κατοίκους, Σίκινος με διακόσιους τριάντα οκτώ...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ολοκληρώστε, κυρία συνάδελφε.

ΑΡΙΑΔΗΝΗ ΜΑΝΟΥΣΟΥ-ΜΠΙΝΟΠΟΥΛΟΥ: ...Σχοινούσα με διακόσιους έξι, Δονούσα με εκατόν εξήντα τρεις και η Ηρακλεία μας με εκατόν πενήντα κατοίκους. Δεν είναι τα νησιά μας, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, μόνο χώρος για διακοπές το καλοκαίρι. Είμαστε και το χειμώνα εκεί και δεν πρέπει να μας ξεχνάει η πολιτεία.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε την κ. Μανούσου, την οποία είδα ότι χειροκροτεί με ιδιαίτερη ικανοποίηση ο συνάδελφος κ. Χωματάς.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΑΡΑΜΑΡΙΟΣ: Όλοι, κυρία Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Όλοι βέβαια, αλλά δεν είναι και τόσο σύνηθες να χειροκροτούν από την ίδια εκλογική περιφέρεια.

Ο Υπουργός Δικαιοσύνης κ. Παπαληγούρας έχει το λόγο.

ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΠΑΠΑΛΗΓΟΥΡΑΣ (Υπουργός Δικαιοσύνης):

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η διαδικασία της συνταγματικής Αναθεώρησης αποτελεί οπωσδήποτε κορυφαία κοινοβουλευτική διαδικασία.

Από αυτήν την κορυφαία, την υψίστη κοινοβουλευτική διαδικασία η Αξιωματική Αντιπολίτευση επέλεξε να απουσιάζει, θεωρώντας ότι με την απουσία της μπορεί να συγκαλύψει την πολιτική της αδυναμία, να κουκουλώσει τα εσωκομματικά της προβλήματα, να δώσει τέλος στο παρατεταμένο αδιέξοδο που τη μαστιάζει. Κρύβεται, νομίζοντας ότι έτσι θα κρύψει την αδυναμία της να υποστηρίξει με συνέπεια συγκεκριμένες θέσεις, που αφορούν στη λειτουργία της ελληνικής πολιτείας, που αφορούν στη διαμόρφωση του πολιτικού μας συστήματος.

Στην Αξιωματική Αντιπολίτευση ανατίθεται από το Σύνταγμα ένας εξαιρετικά σοβαρός θεσμικός ρόλος στη λειτουργία του πολιτεύματος. Όταν στο Κοινοβούλιο συζητούνται οι κανόνες λειτουργίας της πολιτείας, όταν συζητείται η Αναθεώρηση του Καταστατικού μας Χάρτη, η Αξιωματική Αντιπολίτευση μπορεί να διαφωνήσει, μπορεί να διαμαρτυρηθεί, μπορεί να καταψηφίσει, δεν μπορεί, όμως, να απέχει, να εγκαταλείπει τα κοινοβουλευτικά έδρανα, να αποποιείται των ευθυνών της, των ευθυνών που επιβάλλει ο θεσμικός της ρόλος, να επιχειρεί να φορτώσει τα εσωκομματικά της προβλήματα στη χώρα. Η φυγή δεν είναι στάση ευθύνης.

Θα υπενθυμίσω μόνο αυτό: ότι στην αιφνίδια και με πρόδηλες τότε σκοπιμότητες διαδικασία της συνταγματικής Αναθεώρησης του 1986, παρά τα έγχρωμα ψηφοδέλτια, παρά την πόλωση και την πολική ένταση της εποχής, η Νέα Δημοκρατία παρέμεινε στο Κοινοβούλιο, πρόβαλε τις θέσεις της, υπεραμύνθηκε των απόψεών της, σεβάστηκε τους θεσμούς συμμετέχοντας εποικοδομητικά στη συνταγματική Αναθεώρηση. Δεν εγκατέλειψε ποτέ το ρόλο της. Δεν αποποιήθηκε των ευθυνών της.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η συνταγματική Αναθεώρηση που επιχειρούμε, όσον αφορά ιδιαίτερα στον τομέα της δικαιοσύνης, στοχεύει στην περαιτέρω ενίσχυση της ανεξαρτησίας της, καθώς και της διαφάνειας στο δημόσιο βίο.

Με γνώμονα αυτές τις δύο βασικές αρχές, πρώτον, προτείνουμε τη σύσταση Συνταγματικού Δικαστηρίου. Το Συνταγματικό Δικαστήριο, στο πλαίσιο της αναθεώρησης του άρθρου 100 του Συντάγματος, θα έχει σταθερή σύνθεση και τη σύνθεση αυτή μπορούμε να τη συζητήσουμε. Θα αποτελεί το διάδοχο σχήμα του Ανώτατου Ειδικού Δικαστηρίου με αυξημένες, όμως, αρμοδιότητες, απ' ενός σε θέματα ελέγχου της συνταγματικότητας των νόμων και απ' ετέρου ελέγχου του λεγόμενου πολιτικού χρήματος.

Ρωτούν πολλοί γιατί ιδρύουμε Συνταγματικό Δικαστήριο, δεδομένης μάλιστα της μακράς συνταγματικής παράδοσης στο

σύστημα του διάχυτου και παρεμπόπτοντος ελέγχου της συνταγματικότητας των νόμων. Απάντηση: Διότι, κυρίες και κύριοι, η εποχή μας χαρακτηρίζεται από την ταχύτητα των εξελίξεων, από τις γρήγορες αλλαγές του τοπίου, αλλά –και αυτό δεν έχει ίσως επισημανθεί– από τη διάχυση του Συντάγματος στην καθημερινή ζωή των πολιτών.

Το Σύνταγμα δεν είναι, όπως ενδεχομένως ήταν παλιότερα, ένα κείμενο που σπάνια το επικαλούνταν οι διάδικοι και σπάνια αναφέρονταν σε αυτό τα δικαστήρια. Οι συνταγματικές διατάξεις αποτελούν σήμερα καθημερινή πραγματικότητα στη δικαστηριακή και όχι μόνο πρακτική.

Εν' όψει της συχνής πλέον ευθείας εφαρμογής των διατάξεων του Συντάγματος και της αυξημένης ιεραρχικής ισχύος τους, δεν είναι πια ανεκτή η ανασφάλεια δικαίου, που μοιραία προκαλεί το σύστημα του διάχυτου και παρεμπόπτοντος ελέγχου της συνταγματικότητας των νόμων. Άλλα δικαστήρια μπορεί να κρίνουν μία διάταξη συνταγματική, άλλα αντισυνταγματική και μέχρι να φτάσει στο οριστικό πια στάδιο της κρίσης, αν ποτέ φτάσει, η διάταξη παραμένει μετέωρη.

Οι αντιφατικές και αλληλοσυγκρουόμενες αποφάσεις συνεχίζουν μάλιστα να εκδίδονται και ο πολίτης, τρέχοντας δεξιά και αριστερά στα δικαστήρια και στα δικηγορικά γραφεία, δεν γνωρίζει τι επιτάσσει η έννομη τάξη.

Η εποχή μας απαιτεί ασφάλεια δικαίου, ταχύτητα στην επίλυση των διαφορών και μάλιστα των σημαντικότερων μεταξύ αυτών, όπως είναι οι συνταγματικές διαφορές. Στους στόχους αυτούς πιστεύουμε ότι θα συμβάλει η ίδρυση Συνταγματικού Δικαστηρίου.

Δεν είναι άλλωστε τυχαίο, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι η μεγάλη πλειονότητα των ευρωπαϊκών κρατών έχει επιλέξει την ίδρυση συνταγματικών δικαστηρίων για την επίλυση θεμάτων συνταγματικότητας των νόμων. Δεν είναι που όλοι έγιναν ξαφνικά οπαδοί του Κέλσεν, ο οποίος ως γνωστόν στο Μεσοπόλεμο ήταν ο πιο γνωστός θιασώτης της ίδρυσης συνταγματικών δικαστηρίων. Είναι οι ανάγκες της σύγχρονης εποχής, η απαίτηση για ταχεία επίλυση των συνταγματικών διαφορών, η ανάγκη για ασφάλεια δικαίου, που επιβάλλουν την ίδρυση Συνταγματικού Δικαστηρίου.

Θα πρέπει πάντως εμφαντικά να τονιστεί ότι με την πρότασή μας δεν καταργείται ο διάχυτος και παρεμπόπτον έλεγχος. Δεν καταργείται το άρθρο 93, παράγραφος 4 του Συντάγματος. Τα δικαστήρια υποχρεούνται και μετά την προτεινόμενη ρύθμιση να μην εφαρμόζουν νόμο, που το περιεχόμενό του είναι αντίθετο προς το Σύνταγμα. Δεν διαρρηγγύεται δηλαδή η μακρά συνταγματική μας παράδοση, αφού για να θυμηθούμε και την αριστοτέλεια ρήση «Βέλτιον το κινείν τους πατρώους νόμους».

Επιχειρείται συγκερασμός, επιχειρείται όσμωση των δύο συστημάτων, του διάχυτου και του συγκεντρωτικού ελέγχου της νομιμότητας. Επιχειρείται η υιοθέτηση ενός μικτού συστήματος, που και τη συνταγματική μας παράδοση θα σέβεται και τη μείζονα ασφάλεια, την ταχύτερη επίλυση των συνταγματικών διαφορών θα διασφαλίσει, προς όφελος πάντα του Έλληνα πολίτη.

Ακόμη, σε ειδικό τμήμα του Συνταγματικού Δικαστηρίου, όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα συνταγματικά δικαστήρια των ευρωπαϊκών χωρών, ανατίθεται ο έλεγχος της διαφάνειας των οικονομικών των πολιτικών κομμάτων, των προεκλογικών και των λειτουργικών δαπανών των Βουλευτών, καθώς και ο ετήσιος έλεγχος του «πόθεν έσχες» τους.

Η πρότασή μας αυτή εντάσσεται στη γενικότερη και στη διαρκή μας προσπάθεια για αποτελεσματική καθίδρυση διαφάνειας στην κίνηση του λεγόμενου πολιτικού χρήματος για την περαιτέρω ακόμα ανάταση, ανάταξη και εμπέδωση της εμπιστοσύνης των πολιτών προς τα κόμματα, θα έλεγα συνολικότερα προς τον ελληνικό κόσμο.

Προτείνουμε την τροποποίηση του άρθρου 88, παράγραφος 2 του Συντάγματος, με το οποίο ανατέθηκε σε ειδικής σύνθεσης δικαστήριο, στο μισθοδικείο, η επίλυση των διαφορών σχετικά με τις αποδοχές και τις συντάξεις των δικαστικών λειτουργών. Η ίδρυση του μισθοδικείου από την Αναθεώρηση του 2001, όπως γίνεται αποδεκτό από όλες τις πτέρυγες της Βουλής, δεν

αποδείχθηκε κατά την εφαρμογή της επιτυχημένη, δεν αντιμετώπισε -κακά τα ψέματα- με ικανοποιητικό τρόπο τα προβλήματα, που είχε επιδιωχθεί να επιλύσει.

Δεν αμφισβητούμε βέβαια στους δικαστές, όπως και σε κάθε Έλληνα πολίτη, το δικαίωμα στη δικαστική προστασία, το δικαίωμα δηλαδή να προσφεύγουν στα δικαστήρια, που προβλέπει η έννομη τάξη μας. Με την πρότασή μας, η επίλυση αυτών των μισθολογικών διαφορών ανατίθεται στο Συνταγματικό Δικαστήριο. Και τούτο, γιατί η επίλυσή τους θεμελιώνεται κατά βάση σε συνταγματικές διατάξεις.

Προτείνουμε δεύτερον, αλλαγές στον τρόπο ανάδειξης της ηγεσίας της δικαιοσύνης. Το ισχύον θεσμικό πλαίσιο, το άρθρο 90 του Συντάγματος, παρέχει σήμερα πλήρη διακριτική ευχέρεια στην εκτελεστική εξουσία, στο Υπουργικό Συμβούλιο, κατά την επιλογή της ηγεσίας της δικαιοσύνης. Αποτέλεσμα είναι η δημιουργία αναπόφευκτων υπονοιών για αυθαίρετη παρείσφρηση κομματικών ή ανάξινων πάντως κριτηρίων στην ανάδειξη των δικαστικών λειτουργιών στις κορυφαίες θέσεις της δικαστικής ιεραρχίας.

Η καθιέρωση με τη συνταγματική Αναθεώρηση του 2001 της τετραετούς θητείας των προέδρων των δικαστηρίων ήταν οπωσδήποτε ένα θετικό βήμα προς την κατεύθυνση της ενίσχυσης της ανεξαρτησίας της δικαιοσύνης, ανεπαρκές όμως.

Με την προτεινόμενη διάταξη επιχειρούμε να ολοκληρώσουμε τη σχετική μεταρρύθμιση και περιορίζουμε το εύρος της διακριτικής ευχέρειας του Υπουργικού Συμβουλίου, χωρίς βέβαια να φθάνουμε και στο άλλο άκρο, χωρίς να φθάνουμε στο σημείο η αρχαιότητα, η επετηρίδα να είναι το αποκλειστικό κριτήριο αυτόματης προαγωγής στις ανώτερες βαθμίδες της δικαιοσύνης. Το Υπουργικό Συμβούλιο θα επιλέγει μεταξύ περιορισμένου αριθμού ανώτατων δικαστών, του τριπλάσιου αριθμού των προς πλήρωση θέσεων και οι πρόεδροι των ανωτάτων δικαστηρίων θα επιλέγονται περιοριστικά και μόνο μεταξύ των αντιπροέδρων.

Τρίτον, προβλέπουμε ακόμα τη σύσταση ειδικού τμήματος στο Συμβούλιο της Επικρατείας για την ταχεία εκδίκαση των διαφορών από τις δημόσιες συμβάσεις, ώστε ένας τόσο σημαντικός και κρίσιμος τομέας της κρατικής δραστηριότητας να μην ταλανίζεται και κυρίως να μην καθυστερεί από χρονίζουσες, από ατέρμονες δικαστικές έριδες.

Προτείνουμε παράλληλα τη σύσταση ειδικού τμήματος στο Ελεγκτικό Συνέδριο για το δημοσιονομικό έλεγχο των δημόσιων συμβάσεων, έλεγχο που θα εγγυάται τα δημοσιονομικά συμφέροντα του κράτους, που θα εγγυάται τα συμφέροντα των δημοσίων φορέων.

Η υιοθέτηση αυτών των διατάξεων οπωσδήποτε θα συμβάλει στην αποτελεσματική και στην έγκαιρη λειτουργία της κρατικής μηχανής, στην καθιέρωση της διαφάνειας και της αποτελεσματικότητας στη δημόσια διαχείριση, καθώς και στην αποτροπή εν τη γενέσει τους φαινομένων διαφθοράς, διαπλοκής και κατασπατάλησης του δημοσίου χρήματος.

Τέταρτον, προβλέπουμε τη ρητή συνταγματική κατοχύρωση του δικαιώματος σε προσωρινή δικαστική προστασία. Η προοδευτική και καινοτόμος για την εποχή μας διάταξη του άρθρου 20, παράγραφος 1 του Συντάγματος για το δικαίωμα του καθενός στην παροχή έννομης προστασίας από τα δικαστήρια, συμπληρώνεται σήμερα με την προσθήκη του δικαιώματος στην προσωρινή δικαστική προστασία και μάλιστα σε εύλογο χρόνο.

Η αξίωση παροχής προσωρινής δικαστικής προστασίας θα αποτελεί πλέον μια αυτοτελή μορφή απονομής της δικαιοσύνης, ισότιμη προς την προσφυγή στη διαγνωστική διαδικασία κατά την αναγνωριστική, την καταψηφιστική ή τη διαπλαστική της μορφή.

Διευρύνονται έτσι τα θεμελιώδη δικαιώματα των πολιτών, συμπορεύεται η χώρα μας με την Ευρωπαϊκή Σύμβαση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και το ευρωπαϊκό κεκτημένο και επιβάλλεται ο περιορισμός του παθολογικού φαινομένου της καθυστέρησης στην απονομή της δικαιοσύνης που έχει ουσιαστικά επιταχυνθεί, αλλά παρά τη σημαντική αυτή επιτάχυνση, παραμένει αργή.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το προειδοποιητικό το κουδούνι

λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Υπουργού)

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, με το σύνολο των συνταγματικών μεταρρυθμίσεων που προτείνουμε, επιδιώκουμε να κάνει ένα βήμα μπροστά η χώρα, να βγει από το φαύλο κύκλο της στασιμότητας και της συντήρησης, να ανοιχτεί σε καινούργιους δρόμους ανάπτυξης, σε δρόμους προοπτικής.

Η Αναθεώρηση γίνεται για να ενισχύσουμε τους δημοκρατικούς μας θεσμούς, για να αναζωογονηθεί η λειτουργία της δημοκρατίας. Δεν μπορεί αυτή να αναβάλλεται εξαιτίας εσωκομματικών προβλημάτων και προστριβών. Τέτοια προβλήματα δεν αφορούν τη χώρα, δεν αφορούν τους πολίτες, τους είναι παγερά αδιάφορα.

Η Αξιωματική Αντιπολίτευση, πριν ακόμα αποδράσει από τα κοινοβουλευτικά έδρανα, μας εξηγούσε αναλυτικά τους λόγους που καθιστούσαν αναγκαία την άμεση αναθεώρηση πολλών άρθρων του Συντάγματος.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Υπουργού)

Σήμερα, βέβαια, διακηρύσσουν -έχω την εντύπωση ότι αυτή είναι η τελευταία τους θέση, αλλά δεν βλέπω και το χέρι μου στο Ευαγγέλιο- ότι οι ίδιοι θα δρομολογήσουν από την αρχή, οψέποτε αποκτήσουν κοινοβουλευτική πλειοψηφία, τη διαδικασία της Αναθεώρησης. Σε μία εποχή που χαρακτηρίζεται, όπως είπα πριν, από την ταχύτητα των εξελίξεων, από την επείγουσα έλευση του μέλλοντος, έχουν την εντύπωση ότι ο τόπος μπορεί να τους περιμένει.

Η επόμενη Βουλή, εφόσον η πρότασή μας ψηφιστεί από την Πλειοψηφία της παρούσας Βουλής, θα είναι ούτως ή άλλως Αναθεωρητική, είτε συμφωνεί σ' αυτό η Αξιωματική Αντιπολίτευση είτε όχι, διότι έτσι προβλέπει το άρθρο 100 του Συντάγματος. Και δεν καταλαβαίνω τις περί του αντιθέτου διακηρύξεις της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης. Εννοεί ότι δεν θα σεβαστεί το Σύνταγμα; Διερωτώμαι. Έτσι κι αλλιώς πάντως, ο ελληνικός λαός δεν προβλέπεται να της δώσει πλειοψηφία στις επόμενες εκλογές και επομένως, δεν πρόκειται να μάθουμε τις επιλογές της, εάν βέβαια υποθέσουμε ότι και η ίδια τις γνωρίζει.

Τελειώνω, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, με την παρατήρηση ότι η χώρα μας έχει στραμμένο σταθερά το βλέμμα προς το μέλλον και ανοίγει το βηματισμό της. Δίνει τον αγώνα του καλού, για να συγκλίνει με τις προηγμένες ευρωπαϊκές χώρες, για να φθάσει το μέσο όρο της Ευρώπης. Σ' αυτόν τον αγώνα, τον αγώνα του Πρωθυπουργού, του Κώστα Καραμανλή και της Κυβέρνησής του, συμβάλλει και η προτεινόμενη από τη Νέα Δημοκρατία Αναθεώρηση του Συντάγματος.

Σας καλώ να την υπερψηφίσετε.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε, κύριε Υπουργέ.

Πριν δώσω το λόγο στον Κοινοβουλευτικό Εκπρόσωπο του Συνασπισμού, θα ήθελα να πω στην κ. Παπακώστα να κάνει λίγη υπομονή.

Κύριε Κουβέλη, έχετε το λόγο.

ΦΩΤΗΣ ΚΟΥΒΕΛΗΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, στο τέλος αυτής της διαδικασίας, είμαι υποχρεωμένος να επαναλάβω ότι η συνταγματική Αναθεώρηση θα ήταν δικαιολογημένη, από την ώρα που θα αντιμετώπιζε συγκριμένα και υπαρκτά προβλήματα λειτουργίας του πολιτικού συστήματος γενικότερα.

Άκουσα τον κύριο Υπουργό να ομιλεί για την αναζωογόνηση του πολιτικού συστήματος. Αλλά ποια αναζωογόνηση εισηγείται η πρόταση που έχει καταθέσει η Νέα Δημοκρατία, όταν παραμένει το πρωθυπουργοκεντρικό μοντέλο της ασκούμενης πολιτικής, όταν το σύνολο των εξουσιών και των αρμοδιοτήτων βρίσκεται στα χέρια της εκάστοτε κυβέρνησης και του εκάστοτε Πρωθυπουργού και όταν η Βουλή των Ελλήνων έχει σταθερά εδώ και πολλά χρόνια σχέση παρακολουθηματική προς την εκάστοτε εκτελεστική εξουσία;

Ποια αναζωογόνηση του πολιτικού συστήματος διακυβέρνησης μπορεί να υποστηρίξει η Κυβέρνηση ότι αναδεικνύει αυτή η αναθεωρητική διαδικασία, όταν δεν προκύπτουν από τις προτάσεις που έχουν κατατεθεί από τη Νέα Δημοκρατία βαθιές, ριζι-

κές τομές και διαμόρφωση θεσμών συμμετοχής των πολιτών στην ασκούμενη πολιτική;

Αρνείται η Κυβέρνηση, αρνείται η κυβερνητική πλειοψηφία να δεχθεί το λεγόμενο «λαϊκό δημοψήφισμα», αρνείται να δεχθεί τη λαϊκή νομοθετική πρωτοβουλία. Και αναφέρομαι ενδεικτικά σε δύο διαδικασίες, σε δύο θεσμούς που θα επέτρεπαν στον Έλληνα πολίτη να εκφράζεται για τα μεγάλα ζητήματα του τόπου μ' έναν κυριαρχικό όσο και πρωτογενή τρόπο.

Όλα αυτά, σε καμία περίπτωση δεν αντιμετωπίζονται. Εξακολουθεί να παραμένει βαθύτατα συγκεντρωτικό το σύστημα της πολιτικής λειτουργίας του τόπου και οι όποιες προτάσεις προωθούνται, αποτελούν εκσυγχρονισμούς, οι οποίοι είναι εξαιρετικά ταυτισμένοι με συγκεκριμένες πολιτικές επιλογές συντηρητικού χαρακτήρα -υποστηρίζω εγώ- της Κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, προτείνεται η ίδρυση Συνταγματικού Δικαστηρίου. Όμως, ακούω τόσες μέρες και δεν μπορώ να αντιληφθώ, ποια είναι η πραγματικότητα η οποία επιβάλλει ουσιαστικά την κατάργηση -αν θέλετε όχι την κατάργηση, αλλά την εξασθένιση- του διάχυτου και παρεμπιπτόντος συνταγματικού ελέγχου. Απέτυχε ο διάχυτος και παρεμπιπτόντος συνταγματικός έλεγχος στη χώρα μας; Προφανέστατα όχι.

Έχει εξαιρετική επιτυχία μέσα σε μια μεγάλη διαδρομή. Δεν υπάρχουν περιπτώσεις όπου μπορεί κανείς να υποστηρίξει ότι επήλθε καθυστέρηση, ότι επήλθε δυσχέρεια και δυσκαμψία στην απονομή του δικαίου και στον έλεγχο της συνταγματικότητας των νόμων.

Εκείνο το οποίο επιδιώκεται με την ίδρυση του Συνταγματικού Δικαστηρίου είναι -επαναλαμβάνω- η εξασθένιση του διάχυτου συνταγματικού ελέγχου και η εγκατάσταση ενός δικαιοπολιτικού συγκεντρωτισμού και δυνάμει αυταρχισμού. Ο οιοσδήποτε δικαιούται να διερωτάται ποια θα είναι η σύνθεση αυτού του Συνταγματικού Δικαστηρίου, ποια θα είναι η σχέση των προσώπων που θα το απαρτίζουν με την εκάστοτε εκτελεστική εξουσία, όταν μέσα σ' αυτήν τη μακρά διαδικασία της Αναθεώρησης του Συντάγματος όλους αυτούς τους μήνες δεν ακούσαμε από τα κυβερνητικά χείλη να μας λένε πώς θα συγκροτείται και πώς θα συντίθεται αυτό το Συνταγματικό Δικαστήριο.

Έγινε επίκληση της ευρωπαϊκής πραγματικότητας και είπε ο κύριος Υπουργός ότι και άλλες ευρωπαϊκές χώρες έχουν Συνταγματικό Δικαστήριο. Είναι ακριβές, κύριε Υπουργέ. Έχει και η Γερμανία και η Ιταλία. Όμως, είμαι βέβαιος ότι γνωρίζετε πως τα συνταγματικά δικαστήρια σ' αυτές τις δύο χώρες επεβλήθησαν από τις συμμαχικές δυνάμεις μετά την πτώση του ναζισμού και του φασισμού, διότι δεν είχαν εμπιστοσύνη στους Γερμανούς και στους Ιταλούς δικαστές, διότι ήταν εμπιστοσύνη από τη φασιστική και ναζιστική ιδεολογία αντιστοίχως.

Αναφέρθηκε το παράδειγμα της Γαλλίας. Όμως, τι σχέση έχει το λεγόμενο «Συνταγματικό Δικαστήριο» που λειτουργεί στη Γαλλία μ' αυτό το οποίο εσείς προτείνετε; Καμία σχέση.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το -ο μη γένοιτο- Συνταγματικό Δικαστήριο που θα εγκριθεί, θα αποτελέσει πράγματι ένα στοιχείο συγκεντρωτισμού στο χώρο της δικαιοσύνης και δυνάμει επηρεασμού αυτού του δικαστηρίου από την εκάστοτε εκτελεστική εξουσία, έτσι ώστε να διασφαλιστούν τα οφειλόμενα ως σαφή όρια μεταξύ της εκτελεστικής και της δικαστικής εξουσίας.

Στο Συνταγματικό Δικαστήριο, σύμφωνα με την πρόταση της Νέας Δημοκρατίας, θα δοθεί και η αρμοδιότητα να επιλύει διαφορές που έχουν σχέση με τις αποδοχές των δικαστών. Εμείς και στην αναθεωρητική διαδικασία του έτους 2001 είχαμε καταψηφίσει τη σχετική πρόταση και υποστηρίξαμε, όπως και σήμερα υποστηρίζουμε, ότι οι αποδοχές των δικαστών μπορούν να ρυθμίζονται με νόμο και οι τυχόν διαφορές που θα προκύπτουν να εκδικάζονται από τους ίδιους τους δικαστές. Και αυτό αποτελεί στοιχείο διαφάνειας και το μεγαλύτερο στοιχείο αυτοελέγχου των ίδιων των δικαστών. Είχαμε προειδοποιήσει ότι το λεγόμενο -αδοκίμως λέγεται έτσι- «Μισθοδικείο» θα οδηγήσει σε καταστάσεις σαν αυτές που λίγους μήνες πριν διαπιστώσαμε ότι υπάρχουν.

Σε συνάφεια με τα προαναφερόμενα για την ανάγκη της

σαφούς διάκρισης των εξουσιών, η πρόταση που σήμερα κατατίθεται από τη Νέα Δημοκρατία και η πρόταση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. στην αναθεωρητική διαδικασία του έτους 2001, συντηρούν τον ομφάλιο λώρο μεταξύ της εκτελεστικής εξουσίας και της δικαστικής εξουσίας. Πρόκειται για έναν ομφάλιο λώρο, ο οποίος νοθεύει τη διάκριση των εξουσιών και δυνάμει αποτελεί μίαντα μεταφοράς επιλογών από το χώρο της εκτελεστικής εξουσίας στο χώρο της δικαιοσύνης.

Εγώ δεν θέλω να περιπτώσιολογήσω, για να αναφερθώ και σε περιστατικά πολιτικού χαρακτήρα και σε καταγγελίες που έχουν σχέση μ' αυτόν τον επηρεασμό της δικαστικής εξουσίας από την εκτελεστική εξουσία σε αυτές τις ημέρες που συζητάμε την Αναθεώρηση του Συντάγματος. Και σε τι θα έβλαπτε; Αντίθετα, θα ωφελούσε, αν η λεγόμενη «ηγεσία» των ανωτάτων δικαστηρίων δεν διορίζεται από την εκτελεστική εξουσία, από την Κυβέρνηση, αλλά εκλέγεται από ένα ευρύ εκλεκτορικό σώμα, με κυρίαρχο, βέβαια, το ρόλο των ίδιων των δικαστών. Και αν δεν θέλετε αυτήν την πρόταση, επικουρικά από τις ολομέλειες των ίδιων των δικαστηρίων, να εκλέγεται.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΣΩΤΗΡΗΣ ΧΑΤΖΗΓΑΚΗΣ**)

Και μάλιστα η ηγεσία η οποία θα εκλέγεται από τις ολομέλειες των ίδιων των δικαστηρίων, να έχει περιορισμένη θητεία, έτσι ώστε να αποφεύγεται η διαμόρφωση ιδιότυπων κέντρων, που πράγματι είναι δυνατόν να λειτουργούν ως στεγανά μέσα στο χώρο των δικαστηρίων.

Με την ίδια λογική που αποκρούεται η ύπαρξη στεγανών και διαμορφωμένων κέντρων, διαφωνούμε με την πρόταση ίδρυσης ειδικών τμημάτων και στο Συμβούλιο της Επικρατείας και στο Ελεγκτικό Συνέδριο. Και διερωτώμαι: Γιατί χρειάζεται συνταγματική πρόβλεψη για την ίδρυση αυτών των ειδικών τμημάτων στο Συμβούλιο της Επικρατείας και στο Ελεγκτικό Συνέδριο, όταν ο ίδιος ο κανονισμός των δικαστηρίων, νόμος είναι, μπορεί να τα προβλέπει οποτεδήποτε και ο κοινός νομοθέτης, δηλαδή το ελληνοβουλίο, κρίνει πως τούτο είναι αναγκαίο;

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έγινε μια αναφορά στη νησιωτική Ελλάδα και στην ορεινή Ελλάδα, στους ορεινούς όγκους. Και μάλιστα προτείνεται η ερμηνευτική δήλωση που υπάρχει για τη νησιωτική Ελλάδα, από τη Νέα Δημοκρατία, να αποτελέσει διάταξη και να ενισχυθεί κατά τούτο, δηλαδή να μην είναι ερμηνευτική δήλωση, αλλά να είναι διάταξη του συγκεκριμένου άρθρου 101.

Όλοι έχουμε στραμμένη και οφείλουμε να έχουμε στραμμένη την προσοχή μας και προς τη νησιωτική Ελλάδα και προς τους ορεινούς όγκους αυτής της όμορφης χώρας μας. Αλλά γιατί πρέπει να εξασφαλίζει τη ρητορεία το Σύνταγμα; Διότι περί ρητορείας πρόκειται.

Σε τι εμπόδισε η ύπαρξη ερμηνευτικής δήλωσης για τη νησιωτική Ελλάδα, να δρομολογηθούν διαδικασίες και πολιτικές δράσεις για να στηριχθεί η νησιωτική Ελλάδα; Σε τι εμπόδισε το άρθρο 101 χωρίς την πρόβλεψη της μέριμνας για τους ορεινούς όγκους, να αναπτυχθούν επίσης πολιτικές δράσεις για να στηριχθεί η ορεινή Ελλάδα; Όλα αυτά, επαναλαμβάνω, έχουν σχέση με μια ρητορεία του Συντάγματος και αυτή η ρητορεία σε καμία περίπτωση δεν δικαιολογείται. Σε κάθε περίπτωση, λειτουργεί ως επίφαση και πολλές φορές προσχηματικά.

Έρχομαι στο άρθρο 103 του Συντάγματος αναφορικά με τους δημοσίους υπαλλήλους.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, απόλυτη μονιμότητα των δημοσίων υπαλλήλων δεν υπάρχει, το γνωρίζετε, αλλά είναι σχετική, με την έννοια ότι αν καταργηθεί η θέση, ο υπάλληλος φεύγει από τη Δημόσια Διοίκηση. Επίσης, εάν ο υπάλληλος τιμωρηθεί, σύμφωνα με τις προϋποθέσεις και τους κανόνες που τάσει η νομοθεσία, εκδιώκεται από τη Δημόσια Διοίκηση. Έρχεται, όμως, η διάταξη του άρθρου 103 τώρα, στην πρόταση της Νέας Δημοκρατίας, να σχετικοποιήσει περαιτέρω τη μονιμότητα των δημοσίων υπαλλήλων. Γιατί; Γιατί θέλει τους υπαλλήλους του δημοσίου και του ευρύτερου δημόσιου τομέα να καταλαμβάνουν οργανικές θέσεις, να εξελίσσονται και σιγά σιγά -αυτή είναι η πλάγια οδός- να αποβάλλονται οι κλασικοί μόνιμοι δημόσιοι υπάλληλοι, αφού η Δημόσια Διοίκηση σταδια-

κά θα στελεχώνεται από υπαλλήλους που θα συνδέονται με το δημόσιο ή με τον ευρύτερο δημόσιο τομέα με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου.

Τι σημαίνει αυτό; Η σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου μπορεί να καταγγέλλεται οποτεδήποτε για σπουδαίο λόγο. Είναι ευχερέστερη κατά συνέπεια η αποβολή από τη Δημόσια Διοίκηση του εργαζόμενου με σχέση ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου, σε σχέση με τη δυνατότητα αποβολής από το χώρο του δημοσίου του κλασικού, του γνωστού σε όλους μας δημοσίου υπαλλήλου. Πρόκειται για μια πολιτική επιλογή, που θέλει τη Δημόσια Διοίκηση να «απαλλάσσεται» από τους δημοσίους υπαλλήλους και να στελεχώνεται σταδιακά από υπαλλήλους με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου, οι οποίοι θα είναι εξαιρετικά εύαλτοι, αφού, όπως προανέφερα, θα μπορεί η σύμβασή τους να καταγγέλλεται οποτεδήποτε.

Κατά τούτο είναι «ευφυής» η σύλληψη της Νέας Δημοκρατίας. Δεν ομιλεί για κατάργηση της μονιμότητας, αλλά τη «σχετικοποιεί» και την καθιστά τόσο εύθραυστη με τον τρόπο που προτείνεται η συγκεκριμένη διάταξη.

Για το θέμα των συμβασιούχων, εγώ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω τη βεβαιότητα όσο και την επιστημονική άποψη ότι το άρθρο 103 δεν αποτελεί εμπόδιο για την τακτοποίηση όλων εκείνων των συμπολιτών μας που ονομάζουμε «συμβασιούχους». Το π. δ. 164 αφήνει πάρα πολλές περιπτώσεις αρρυθμιστες. Ένας μεγάλος αριθμός συμβασιούχων βρίσκεται έξω από το χώρο εργασίας, αλλά αν κάποιοι θεωρούν –αν το θεωρεί η Νέα Δημοκρατία– ότι αποτελεί εμπόδιο το άρθρο 103, προτείνω και πάλι εκείνο που πρότεινα και στην Επιτροπή Αναθεώρησης του Συντάγματος, ότι δηλαδή αρκεί μία ερμηνευτική δήλωση, τίποτε περισσότερο, τίποτε λιγότερο. Οτιδήποτε άλλο αποτελεί υπερβολή και νομίζω ότι αποτελεί και επιλογή να μείνουν μακριά από το χώρο εργασίας δεκάδες χιλιάδες συμβασιούχοι.

Τέλος, άλλη συνταγματική χαρακτηρία διακήρυξη είναι οι δημόσιοι υπάλληλοι –λέει η πρόταση της Νέας Δημοκρατίας– να υπηρετούν έγκαιρα και αποτελεσματικά τον πολίτη. Χρειάζεται συνταγματική ρύθμιση γι' αυτό; Δεν μπορώ να το καταλάβω. Γιατί χρειάζεται συνταγματική ρύθμιση; Δεν είναι υποχρέωση του δημοσίου υπαλλήλου να υπηρετεί έγκαιρα και αποτελεσματικά τον πολίτη; Όλα αυτά αποτελούν φληναφήματα συνταγματικού επιπέδου, κατά συνέπεια απαράδεκτα. Δεν μας βρίσκουν σύμφωνους και γι' αυτό είναι βέβαιο ότι εμείς θα τα καταψηφίσουμε.

Τέλος, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, παρά το γεγονός ότι υπάρχουν και άλλα θέματα, η Τοπική Αυτοδιοίκηση μπορεί να πορευθεί αποτελεσματικά, υπό την προϋπόθεση ότι θα ενισχύεται οικονομικά και ότι οι αρμοδιότητες που θα της μεταβιβάζονται κάθε φορά, θα συνοδεύονται αποφασιστικά και από τη μετακύλιση πόρων, προκειμένου να μπορούν να υλοποιηθούν και να μεταποιηθούν ο' ένα συγκεκριμένο αυτοδιοικητικό αποτέλεσμα οι εξουσίες που παρέχονται στην Τοπική Αυτοδιοίκηση.

Βεβαίως, αν θέλουμε να μιλάμε για Τοπική Αυτοδιοίκηση, για το βάρος στην Αυτοδιοίκηση, θα πρέπει να συμφωνήσουμε ότι χρειάζεται η ανάδειξη των οργάνων της Τοπικής Αυτοδιοίκησης να γίνεται μ' ένα σύστημα απλής αναλογικής. Ο χώρος της Τοπικής Αυτοδιοίκησης είναι ο χώρος που αποτελεί το προσφορότερο πεδίο για τις μεγαλύτερες δυνατές κοινωνικοπολιτικές συνθέσεις και βεβαίως πρέπει να αποκοπεί και ο μακρύς βραχίονας της εκτελεστικής εξουσίας στο χώρο της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, που είναι ο γενικός γραμματέας της περιφέρειας, ο περιφερειάρχης. Οτιδήποτε άλλο λειτουργεί και πάλι προσχηματικά.

Σας ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Ευχαριστούμε πολύ τον κ. Κουβέλη.

Το λόγο έχει η κ. Παπακώστα.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΠΑΠΑΚΩΣΤΑ-ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΥ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, συνεχίζεται η συζήτηση για την κορυφαία αναθεωρητική διαδικασία της τρίτης ενότητας των άρθρων των υπό αναθεώρηση διατάξεων.

Το έχω πει όσες φορές έχω ανέβει στο Βήμα και έχω ανέβει

αρκετές με αφορμή αυτήν την κορυφαία συζήτηση για τις υπό αναθεώρηση διατάξεις του καταστατικού χάρτη της χώρας: Μου προκαλεί θλίψη το γεγονός της απουσίας της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης. Προκαλεί βεβαίως θλίψη αυτό το γεγονός, διότι οι προτάσεις που υποστηρίχθηκαν από τους συναδέλφους της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης, αλλά και από τον ίδιο τον Αρχηγό της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης κ. Παπανδρέου, μένουν ανυποστήρικτες, ωσάν να μην τις εννοούσαν όταν αυτές είχαν μπει στην αναθεωρητική διαδικασία.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, στην πολιτική πρέπει κανείς να υποστηρίζει τις θέσεις του και να τις πηγαίνει μέχρι τέλους. Και εξηγούμαι: Ή δεν μπαίνεις καθόλου στην αναθεωρητική διαδικασία και άρα δεν κάνεις καμία απολύτως εισαγωγή με θέσεις και προτάσεις ή όταν μπεις σ' αυτήν, μένεις μέχρι τέλους και υποστηρίζεις ό,τι πιστεύεις, με τις ενστάσεις, με τις διαφοροποιήσεις, με τις αρνήσεις ενδεχομένως, αλλά και με τις θέσεις.

Κατά συνέπεια, λοιπόν, προκαλεί θλίψη αυτό το γεγονός.

Από την άλλη πλευρά όμως, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, μου προκαλεί επίσης απορία εύλογη, φαντάζομαι, το γεγονός ότι κατά τη διάρκεια της διεξαγωγής αυτής της κορυφαίας συζήτησης για την Αναθεώρηση του Συντάγματος, η κρατική τηλεόραση αποφεύγει συστηματικά την απευθείας μετάδοση των συζητήσεων που πραγματοποιούνται, των εργασιών δηλαδή της Εθνικής Αντιπροσωπείας. Αυτή είναι η δεύτερη παρατήρηση.

Τώρα, όσον αφορά στην ενότητα των άρθρων που κουβεντιάζουμε: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είχα την τιμή –και το θεωρώ πράγματι εξαιρετική τιμή– να συνυπογράψουν την πρότασή μου πενήντα συνάδελφοι Βουλευτές απ' όλες τις πτέρυγες της Βουλής, η οποία αφορά στην προκειμένη ενότητα, έχει να κάνει με το άρθρο 102, παράγραφος 2, εδάφιο β' και τιτλοφορείται: «Διεύρυνση του εκλογικού δικαιώματος στους νομίμως εργαζομένους στην Ελλάδα και τους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης».

Όμως, αυτό δεν είναι η ουσία. Η ουσία είναι ότι σχετικά με το Σύνταγμα της χώρας μας σήμερα και μάλιστα με αφορμή την αναθεωρητική διαδικασία, αν θα ανατρέξει κανείς, δεν θα δει πουθενά στον 21ο αιώνα, δεν θα δει σε καμία διάταξη, σε κανένα εδάφιο, σε καμία ερμηνευτική δήλωση, να υπάρχει ο όρος «μετανάστας» σε σχέση με την Ελληνίδα και τον Έλληνα ή να υπάρχει η έκφραση «μεταναστευτική πολιτική». Το λέω αυτό, διότι είμαστε μια χώρα η οποία εγκαθίδρυσε τη δημοκρατία. Το λέω αυτό, γιατί στον 21ο αιώνα είμαστε στο σκληρό πυρήνα των χωρών κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το λέω αυτό, γιατί στην Ευρώπη αυτές οι πολιτικές πλέον είναι στην καθημερινότητα. Το λέω αυτό, γιατί στην γειτονική Ιταλία –για παράδειγμα– ο καταστατικός χάρτης αυτής της ευρωπαϊκής χώρας, που είναι και δίπλα μας, περιλαμβάνει τέτοιου είδους, συνταγματικής περιωπής, διατάξεις.

Από τη μια πλευρά, η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας και το καθ' ύλην αρμόδιο Υπουργείο καθημερινά –και το εννοώ– προωθεί πολιτικές μοντέρνες, πολιτικές ευαίσθητες, πολιτικές οι οποίες εναρμονίζουν –αν θέλετε– την ελληνική πραγματικότητα μ' αυτό το πλέγμα των μεταναστών, των ανθρώπων οι οποίοι έχουν έρθει στον τόπο μας και οι οποίοι μέχρι τώρα ανήκαν σ' αυτό που ονομάζεται «τέταρτος κόσμος», δηλαδή ένας κόσμος, ένα σύνολο ατόμων, ένα σύνολο υποκειμένων δίχως ατομικά, δίχως πολιτικά, δίχως κοινωνικά δικαιώματα. Και από την άλλη πλευρά, είναι ο συνδυασμός της ελληνικής πραγματικότητας, το πλέγμα, δηλαδή, αυτό, όπου εκεί οι πιο ανίσχυρες οικονομικά και κοινωνικά ομάδες, όπως είναι οι χαμηλότεροι στην κοινωνική βαθμίδα ή οι χαμηλότεροι, οι ασθενέστεροι στα οικονομικά τους θέματα πολίτες, εμφανίζονται περίπου να συμπίεζονται από την υπέρμετρη αύξηση του αριθμού των αλλοδαπών εργαζομένων στην Ελλάδα.

Δεν νοείται, για παράδειγμα, να έχουμε –και ορθώς το έχουμε– στο άρθρο 21 του Συντάγματος μας διάταξη για την άσκηση της δημογραφικής πολιτικής –που είναι πράγματι σωστό, γιατί είναι ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα τα οποία αντιμετωπίζει η χώρα μας σήμερα– και να μην υπάρχει κάτι τέτοιο εν όψει της αναθεωρητέας διαδικασίας από την προτείνουσα

Βουλή για την Αναθεωρητική Βουλή.

Και να δούμε εκεί πώς, κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θα πετύχουμε τις εκατόν ογδόντα ψήφους, τους εκατόν ογδόντα συναδέλφους, οι οποίοι απαιτούνται με ευθύνη του ΠΑ.ΣΟ.Κ. βεβαίως μετά την αποχώρησή του, γιατί το Σύνταγμα απαιτεί συναίνεση. Πώς εκεί θα πετύχουμε σε κορυφαίες διατάξεις, τις οποίες έχει ανάγκη ο τόπος και τις οποίες προωθεί η Κυβέρνηση, με πρωτοβουλία του Πρωθυπουργού και της Κοινοβουλευτικής Ομάδας της Νέας Δημοκρατίας, αυτού του είδους τη συναίνεση και τη συνεννόηση; Και πώς με ευθύνη πάντοτε της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης, μετά την αποχώρησή της, να εφαρμόσουμε και να υλοποιήσουμε τις πολιτικές που απαιτεί ο τόπος εν όψει των νέων δεδομένων, των προκλήσεων της εποχής;

Σ' αυτές τις νέες προκλήσεις, δεν μπορεί να λείπει η μνεία με συνταγματικής περιωπής διάταξη ιδίως στα άρθρα 21 αλλά και 102, των υπό αναθεώρηση διατάξεων του Συντάγματος, όσον αφορά την ανάγκη ύπαρξης του όρου, παράλληλα με τη δημογραφική πολιτική, της άσκησης μεταναστευτικής πολιτικής με συνταγματικής περιωπής διάταξη, γιατί αυτό δίνει έναν ουμανιστικό χαρακτήρα, έναν ανθρωπιστικό χαρακτήρα στη δημοκρατία μας, η οποία τον έχει εκ των πραγμάτων.

Το Σύνταγμα, όμως, βεβαίως υπάρχει για να καθορίζει, για να δίνει το πλαίσιο, να δίνει τις αρχές. Όταν έχουμε αναγάγει πλέον στις υπό αναθεώρηση διατάξεις ερμηνευτικές δηλώσεις, οι οποίες είναι σαφείς –δεν θέλω να αναφερθώ συγκεκριμένα– τις αναγάγουμε σε εδάφια, σε παραγράφους και τις ενσωματώνουμε υπό τη μορφή άρθρων ακόμη, δεν είναι δυνατόν και δεν νοείται να μην υπάρχει στο Σύνταγμα διάταξη, η οποία να αναφέρεται στην ανάγκη χάραξης, εκ μέρους της ελληνικής πολιτείας, μεταναστευτικής πολιτικής, η οποία βεβαίως πραγματοποιείται.

Και βεβαίως θα πρέπει να πει κανείς, όσον αφορά το άρθρο 102, ότι δεν βλέπτε σε τίποτα απολύτως να διευρύνουμε, στην ενδεχόμενη βούληση του νομοθέτου, το εκλογικό δικαίωμα γι' αυτούς τους αλλοδαπούς συμπολίτες μας, οι οποίοι νόμιμα εργάζονται στη χώρα μας και οι οποίοι ενδεχομένως θέλουν να εκφραστούν στις εκλογές των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης.

Θεωρώ, λοιπόν, ότι αυτά είναι ζητήματα, τα οποία μπορεί να λύσει η Εθνική Αντιπροσωπεία χωρίς συμπλέγματα, χωρίς άλλου είδους αμφισβητήσεις, με καθαρό τρόπο. Διότι νομίζω ότι είναι οι πολιτικές, οι οποίες επικρατούν σήμερα στην Ευρώπη. Είναι οι πολιτικές, οι οποίες εφαρμόζονται από αυτήν την Κυβέρνηση. Και νομίζω ότι ένα Σύνταγμα, το οποίο αναθεωρείται, θα πρέπει να τις συμπεριλαμβάνει ως ικανή και αναγκαία συνθήκη στοιχείων ουμανισμού, στοιχείων δημοκρατίας, στοιχείων εναρμόνισης με την υπόλοιπη Ευρωπαϊκή Κοινότητα, αλλά και με την ίδια την υπόστασή μας ως ανθρώπων, ως ενεργών πολιτών, ως πολιτικών, οι οποίοι βλέπουμε μπροστά.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Σας ευχαριστούμε πολύ, κυρία Παπακώστα.

Η κ. Βέρα Νικολαΐδου έχει το λόγο.

ΒΕΡΑ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρία και κύριοι Βουλευτές, συζητούμε την τρίτη και τελευταία ενότητα των υπό αναθεώρηση άρθρων του Συντάγματος.

Θα ξεκινήσω από το άρθρο 102, που έχει σχέση με την Τοπική Αυτοδιοίκηση.

Οι προτάσεις, που έχουν κατατεθεί και από τα δύο κόμματα, είναι περίπου ίδιες και όχι καινούργιες: Να μεταφερθούν κρίσιμες αρμοδιότητες προς την Τοπική Αυτοδιοίκηση, κρατικές αρμοδιότητες –εμείς τις χαρακτηρίζουμε «βαρίδια»– της Δημόσιας Διοίκησης. Να δοθούν δήθεν εξουσίες, για να προχωρούν ζητήματα, χωρίς να υπάρχουν συνταγματικά κωλύματα –αυτά που υπήρχαν από το Συμβούλιο της Επικρατείας– τα οποία ζητήματα, εάν αποφασίζονταν από Υπουργείο, τότε η κατακραυγή και το πολιτικό κόστος θα ήταν φυσικά προς το Υπουργείο.

Αποκέντρωση, λοιπόν, της κατακραυγής, της αγανάκτησης, των κινητοποιήσεων από τα Υπουργεία στην περιφέρεια, δηλαδή στους δήμους ή στις νομαρχίες, με παράλληλη δυνατότητα είσπραξης τοπικών εσόδων απευθείας από τους Ο.Τ.Α.. Αυτό, βέβαια, υπάρχει σαν διατύπωση και στην αναθεώρηση του 2001, μόνο που χρειαζόταν και νόμος, για να προχωρήσει παραπέρα η υλοποίησή του.

Φορολογική αποκέντρωση προτείνει το ΠΑ.ΣΟ.Κ. για τα οικονομικά της Αυτοδιοίκησης –και συμφωνεί η Νέα Δημοκρατία– με στόχο την πραγματική διασφάλιση της οικονομικής αυτοτέλει-ας των Ο.Τ.Α.. Δηλαδή, έχουμε σήμερα το κράτος, τους φορολογικούς νόμους, το Σ.Δ.Ο.Ε. κ.λπ.. Θα έχουμε και φόρους, που θα επιβάλλονται από τους Ο.Τ.Α., από το δήμαρχο, τον κοινοτάρχη ή το νομάρχη.

Φυσικά για διεκδίκηση και μάλιστα για διεκδίκηση εκείνων των παρακρατηθέντων, με τη μη εφαρμογή του ν. 1828, ούτε κουβέντα δεν γίνεται –ξεχασμένες έννοιες– ακόμα και γι' αυτούς τους δήμους που δικαιώθηκαν στο Β' βαθμό με δικαστική απόφαση και βέβαια και για ολόκληρη την Τοπική Αυτοδιοίκηση.

Ποια είναι η τακτική της Κυβέρνησης; Γνωστή σε όλους. Υποσχέσεις –παράταση έτσι αυτής της εξοργιστικής κατάστασης– για να παραπλανήσει, αλλά και για να παραγραφούν τα χρέη της προς την Τοπική Αυτοδιοίκηση. Ήδη τα παρακρατηθέντα μεταξύ 1990 και 1997 έχουν παραγραφεί. Φυσικά θα παραγραφούν και άλλα, συνεχίζοντας αυτήν την πολιτική.

Φορολογική δυνατότητα στους δήμους: Είναι ένα θέμα, το οποίο θα είναι πολύ επίκαιρο –στο κέντρο της προσοχής, θα έλεγα– στην επερχόμενη γενική συνέλευση της Κ.Ε.Δ.Κ.Ε. για εκλογή οργάνου. Να είστε σίγουροι ότι στους διαδρόμους όλοι θα διαμαρτύρονται, γιατί ήδη παραμιλούν για την οικονομική κατάσταση των Ο.Τ.Α.. Στο μικρόφωνο, όμως, θα είναι υπερήφανοι για τη φορολογική δυνατότητα και τις κρατικές αρμοδιότητες, που θα κληθούν να διαχειριστούν.

Εδώ πρέπει να πω ότι υπάρχει ευθύνη και στα απερχόμενα όργανα της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, στα οποία υπάρχει συμφωνία και σύμπλευση των αιρετών εκπροσώπων, που στηρίζονται από το ΠΑ.ΣΟ.Κ., τη Νέα Δημοκρατία, αλλά και από το Συνασπισμό. Πριν μερικές ημέρες, βέβαια, όλοι αυτοί οι αιρετοί στις τοπικές εκλογές υπόσχονταν στους δημότες τους ότι δεν θα βάλουν φόρους. Σήμερα, για το ότι έγιναν το μακρύ χέρι του κράτους και για το ότι θα διασπαστεί με τη δική τους συνευθύνη το ενιαίο της Δημόσιας Διοίκησης και ευθύνης, δεν κάνουν κουβέντα.

Για την άσκηση αρμοδιοτήτων που συνιστούν αποστολή του κράτους και ιδιαίτερα γι' αυτές που έχουν σχέση με την παιδεία, με την υγεία, με την κοινωνική πρόνοια και το χωροταξικό σχεδιασμό, το Κ.Κ.Ε. πιστεύει και λέει ότι πρέπει να παρέχονται –ιδιαιτέρως για τις αρμοδιότητες που έχουν σχέση με την παιδεία, την υγεία και την κοινωνική πρόνοια– ενιαία, δημόσια και δωρεάν και όχι να υπάρχουν διαφόρων κατηγοριών παροχές ανάλογα με τα έσοδα του δήμου ή της νομαρχίας, ανάλογα, εάν θέλετε, με το τι μυαλά κουβαλάει και τι αντίληψη έχει για τα θέματα αυτά η διοίκηση των Ο.Τ.Α..

Πολλοί μας ρωτούν: «Μα, δεν θέλετε αρμοδιότητες; Η Τοπική Αυτοδιοίκηση πάντα ζητούσε αρμοδιότητες». Κοιτάξτε, η Τοπική Αυτοδιοίκηση σήμερα ζητά αρμοδιότητες, αλλά δεν ζητά αρμοδιότητες για να προσφέρει κοινωνικό έργο, που θα μπορούσε να το κάνει βέβαια. Για παράδειγμα, θα μπορούσε να ασχοληθεί με τη λαϊκή κατοικία, αξιοποιώντας κρατικούς και ευρωπαϊκούς πόρους γι' αυτούς που έχουν ανάγκη και για τα νέα ζευγάρια, που τρέμουν στη σκέψη του πώς θα αντιμετωπίσουν το πρόβλημα της στέγης, δίπλα στις υπόλοιπες υποχρεώσεις που δημιουργούνται, εάν ξεκινήσουν τον έγγαμο βίο τους.

Ζητά αρμοδιότητες σήμερα η Τοπική Αυτοδιοίκηση για να κάνει συμπράξεις με τους επιχειρηματίες, με μεγάλες κατασκευαστικές εταιρείες, για έργα, για τη λειτουργία νομικών προσώπων και υπηρεσιών. Δεν την απασχολεί, δυστυχώς, το τι θα στοιχίζουν, ποιος θα πληρώνει. Θα το λύσει με τη φορολογική δυνατότητα που της παρέχει πλέον και το Σύνταγμα και κυνηγώντας τη συμμετοχή της στα μεγάλα έργα, για να κερδίσει και αυτή.

Αυτό, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, δεν είναι Αυτοδιοίκηση. Όπως έχω ήδη πει και θα το ξαναπώ, είναι δυστυχώς πολυμετοχική ανώνυμη εταιρεία. Και μετά, βέβαια, έρχεστε και συζητάτε για διαφθορά σε δήμους και νομαρχίες -περισσότερους ή λιγότερους, δεν έχει σημασία- και θέλετε να καταργήσετε οποιαδήποτε σημεία σ' όλα τα άρθρα μέσα στο Σύνταγμα, όπου υπάρχουν κάποιες δυσκολίες για τα επιχειρηματικά σχέδια, για τους επενδυτές, που είναι γνωστό ότι στην κυριολεξία «περιμένουν στη γωνία» να τροποποιηθεί, για παράδειγμα, το άρθρο 24, ώστε να αποφασίζει η Τοπική Αυτοδιοίκηση και να μην υπάρχει το εμπόδιο των αποφάσεων του Συμβουλίου της Επικρατείας για τα περιβαλλοντικά.

Αυτό φυσικά μπορεί να επεκταθεί σε κάθε ζήτημα που είναι δημόσια αρμοδιότητα, δημόσια αποστολή, για να απαλλάσσεται το κράτος από την υποχρέωση να εξασφαλίζει πόρους και να φθάσει κάποια στιγμή που θα σταματήσει κάθε επιχορήγηση προς την Τοπική Αυτοδιοίκηση. Θα ισχύει μόνο το «βάλτε φόρους», οπότε η Αυτοδιοίκηση ή θα φορολογεί τους πάντες και τα πάντα ή θα τρέχει να βρει σπόνσορες, επιχειρηματίες, οι οποίοι φυσικά και θα έχουν λόγο στα προγράμματα.

Για τις περιφέρειες, κάνει μία πρόταση το ΠΑ.ΣΟ.Κ. -ειλικρινά, προσπάθησα να την καταλάβω, αλλά δεν είναι και πολύ εύκολο- δηλαδή ο Β' βαθμός να είναι μαζί με τις νομαρχίες. Λίγο υπερδεδεμένα τα λέει, όπως συνήθως, το ΠΑ.ΣΟ.Κ.. Η Κυβέρνηση δεν έχει πει την άποψή της για το θέμα αυτό. Για εμάς δεν έχει σημασία ο βαθμός, Α' βαθμός Β' βαθμός ή και Γ' βαθμός που λέγαμε παλιότερα. Το πρόβλημα είναι τι συγκεκριμένο προσανατολισμό έχει η Αυτοδιοίκηση και πώς θα εκλέγονται τα όργανα σε όλες τις βαθμίδες. Εμείς, είναι γνωστό ότι στέκουσε σταθερά στο θέμα της απλής αναλογικής, που είναι το δικαίωτο και το πιο αντιπροσωπευτικό σύστημα. Βέβαια, από το 1994 υπάρχει ο καημός ότι στην Ευρωπαϊκή Ένωση είναι μεγάλες οι περιφέρειες και ίσως γι' αυτό γίνεται αυτή η πρόταση, που λέω και πάλι ότι είναι αρκετά υπερδεδεμένη.

Έχουμε καταθέσει, σαν κόμμα, προτάσεις για τα περισσότερα άρθρα.

Θα σταθώ μισό λεπτό, κύριε Πρόεδρε, στο άρθρο 103 που αφορά τους συμβασιούχους και θα πω μόνο μια κουβέντα, γιατί πραγματικά νομίζω ότι πρέπει να είστε λίγο πιο ειλικρινείς. Δεν θα σταθώ στη φιλολογία του ποιος και τι φταίει, ποιος τους προσέλαβε, ποιος και τι υποσχέθηκε. Γεγονός είναι -και το λέτε και εσείς οι ίδιοι- ότι από τους διακόσιους εβδομήντα χιλιάδες, έχουν τακτοποιηθεί περίπου τριάντα τρεις χιλιάδες με το προεδρικό διάταγμα 164/2004. Δεν έσωσε τους συμβασιούχους ούτε η απόφαση 70/1999 του Ευρωκοινοβουλίου. Υπάρχουν κωλύματα. Είναι, όμως, μια μεγάλη ευκαιρία τώρα η Αναθεώρηση του Συντάγματος. Εάν πράγματι θέλετε να λυθεί το θέμα, τροποποιήστε στο άρθρο 103, την παράγραφο 8. Δίνει λύση στο πρόβλημα των συμβασιούχων. Ή έχετε την πολιτική βούληση και θέλετε να το λύσετε ή σας αρέσει να τους κρατάτε όμηρους και φυσικά να εφαρμόζονται οι ελαστικές σχέσεις εργασίας.

Κυρίες Πρόεδρε, θέλω να υπενθυμίσω κάτι που είπε ο ειδικός μας αγορητής, ότι οι Βουλευτές του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας είμαστε παρούσες και παρόντες σε όλη τη διαδικασία, σε όλη τη συζήτηση. Δεν συμφωνούμε, έχουμε καταθέσει τις δικές μας προτάσεις και δεν θα πάρουμε μέρος αύριο στην ψηφοφορία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Ευχαριστώ, κυρία συνάδελφε.

Το λόγο έχει ζητήσει ο Υπουργός Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης κ. Παυλόπουλος.

Ορίστε, κύριε Υπουργέ, έχετε το λόγο.

ΠΡΟΚΟΠΗΣ ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΣ (Υπουργός Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης): Ευχαριστώ, κυρίες Πρόεδρε.

Αφού σημειώσω για μια ακόμη φορά, τώρα που κλείνουμε τις εργασίες της πρώτης φάσης Αναθεώρησης του Συντάγματος και πριν μπούμε στην ψηφοφορία, ότι καθένας αυτές τις στιγμές αναλαμβάνει τις ευθύνες του, θέλω να υπενθυμίσω ότι ίσως στην κοινοβουλευτική μας πορεία, ιδίως μετά τη Μεταπολίτευση,

είναι η πρώτη φορά που ένα κόμμα -και μάλιστα στο επίπεδο της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης- έρχεται, από τη μία πλευρά, να αναγνωρίσει την ανάγκη Αναθεώρησης του Συντάγματος και από την άλλη απουσιάζει. Το ξαναλέω, γιατί χρειάζεται να το υπενθυμίζουμε. Καθένας αναλαμβάνει τις ευθύνες του και ελπίζουμε πραγματικά μετά τις εκλογές το ΠΑ.ΣΟ.Κ. να τις αναλάβει πλήρως.

Σε ό,τι αφορά τα ζητήματα τα οποία συζητιούνται σήμερα, θα συμπληρώσω ορισμένα θέματα και κυρίως θα απαντήσω σε ορισμένα ζητήματα που ετέθησαν από κάποιους συναδέλφους.

Θέμα πρώτο. Είναι ή δεν είναι, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η πεμπτοσύνη της κατοχύρωσης της δικαιοσύνης, από τη μία πλευρά η ανεξαρτησία της και από την άλλη η ασφάλεια δικαίου;

Τα δύο βασικά χαρακτηριστικά -και το λέω κυρίως προς την πλευρά της Αριστεράς- που χαρακτηρίζουν τη συνταγματική κατοχύρωση της δικαιοσύνης επαναλαμβάνω ότι είναι η ανεξαρτησία της και η ασφάλεια δικαίου. Βεβαίως, έχουμε κάνει πολλά βήματα και αρχικά με το Σύνταγμα του 1975 και στη συνέχεια με την Αναθεώρηση που έληξε το 2001. Όμως, δεν ξέρουμε ότι στο μεταξύ χρονικό διάστημα, ακριβώς λόγω του γεγονότος ότι υπάρχουν ορισμένα κενά στο Σύνταγμα μας, η ανεξαρτησία αυτή έχει ανάγκη από περαιτέρω θωράκιση; Και δεν ξέρουμε ότι η ασφάλεια του δικαίου είναι κάτι που εμείς οι ίδιοι οι Βουλευτές, και ιδίως οι Βουλευτές της Αριστεράς, πρέπει να το επιδιώκουμε; Γιατί; Γιατί ασφάλεια δικαίου σημαίνει ότι αυτό που αποφασίζει η Βουλή, πάντοτε υπό τη βάσανο του ελέγχου της συνταγματικότητας των νόμων, εφαρμόζεται πραγματικά. Δεν αποδυναμώνεται ο νόμος μέσα από την ασφάλεια δικαίου;

Η Αριστερά -και εκείνοι ιδίως που στηρίζουν περισσότερο τον κοινοβουλευτισμό- θα έπρεπε να επιζητούν την περαιτέρω αναθεώρηση για την περαιτέρω θωράκιση της δικαιοσύνης προς αυτές τις δύο κατευθύνσεις. Γι' αυτό προτείνουμε, από τη μία πλευρά, ως προς την ανεξαρτησία της δικαιοσύνης, ότι πρέπει να περιορίσουμε τη διακριτική ευχέρεια της εκτελεστικής εξουσίας για την επιλογή της ηγεσίας της. Και λέμε οι κορυφές της δικαιοσύνης να επιλέγονται από τους αντιπροέδρους και λέμε, επίσης, ότι οι αντιπρόεδροι δεν μπορεί να επιλέγονται ελεύθερα και να κάνουμε βουτιές τεράστιες, αλλά θα πρέπει να επιλέγονται μεταξύ των δέκα αρχαιότερων. Επίσης, να υπάρχει μια συγκεκριμένη θητεία και όχι αυτό που είδαμε επί κυβερνήσεων ΠΑ.ΣΟ.Κ., βουτιές που παρέκαμπταν ανθρώπους χωρίς κανένα λόγο και αντιπρόεδροι, οι οποίοι παραμένουν πάνω από δεκαετία σε μια συγκεκριμένη θέση. Αυτό που προτείνεται, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, από την πλευρά της Αριστεράς και της Αντιπολίτευσης, δεν θωρακίζει περαιτέρω την ανεξαρτησία της δικαιοσύνης; Γιατί το αρνούνται κάποιοι;

Δεύτερον, έρχομαι στο θέμα του Συνταγματικού Δικαστηρίου, σε ό,τι αφορά τα θέματα του ελέγχου της συνταγματικότητας των νόμων. Το τόνισε ο κ. Παπαληγούρας, το επαναλαμβάνω και εγώ, θα το επαναλάβουν και οι συνάδελφοι που θα μιλήσουν στη συνέχεια και οι οποίοι στη νομική επιστήμη έχουν θητεύσει χρόνια ολόκληρα.

Κανείς δεν αμφισβητεί ότι ο διάχυτος έλεγχος της συνταγματικότητας των νόμων είναι ένα κεκτημένο -δημοκρατικό, θα έλεγα, κεκτημένο- της έννομης τάξης μας. Είναι η δυνατότητα και το χρέος των δικαστηρίων να ελέγχουν τη συνταγματικότητα των νόμων. Αυτό είναι αδιαμφισβήτητο και δεν το θίγει κανείς. Αλλά το μεγάλο ερώτημα είναι το ακόλουθο: Είναι δυνατόν να εμφανίζεται το φαινόμενο, να υπάρχει ανασφάλεια δικαίου χρόνια ολόκληρα, να δημιουργούνται καταστάσεις υπέρ οικονομικά ασθενέστερων πολλών φορές, να δημιουργούνται τετελεσμένα γεγονότα και να ανατρέπονται μετά από χρόνια; Δεν καταλαβαίνει κανείς ότι αυτή η ανασφάλεια δικαίου πλήττει πραγματικά εκείνους που έχουν περισσότερο ανάγκη; Και δεν καταλαβαίνουμε ότι, χωρίς να θιγεί ο πυρήνας του διάχυτου ελέγχου της συνταγματικότητας των νόμων, είμαστε υποχρεωμένοι να διασφαλίσουμε τις συνθήκες, ώστε τάχιστα το θέμα της συνταγματικότητας να λύνεται, και όχι να σέρνεται; Όχι να έχει μία άποψη ο ένας, μία άποψη ο άλλος και κάποτε, στο

τέλος, να φθάνουμε να ανατρέπουμε καταστάσεις που, το τονίζω, πλήττουν εκείνους που έχουν περισσότερο ανάγκη.

Τι είπαμε, λοιπόν; Ότι το Συνταγματικό Δικαστήριο, με αμιγώς δικαστική σύνθεση –το τονίζω, αμιγώς δικαστική σύνθεση– χωρίς άλλα πρόσωπα –και αυτό είναι βελτίωση περαιτέρω σε σχέση με όσα ισχύουν σήμερα– θα έρχεται να κρίνει το θέμα του ελέγχου της συνταγματικότητας των νόμων σε τελικό βαθμό. Το δικαστήριο, δηλαδή, θα αποφαινεται ότι τίθεται θέμα ελέγχου της συνταγματικότητας και αφού αποφανθεί, θα το παραπέμψει. Πού είναι το πρόβλημα; Σε τι θίγει αυτό, το θέμα του ελέγχου συνταγματικότητας των νόμων; Και είναι καλύτερα να υπάρχει αυτό το φαινόμενο, το οποίο παρατηρείται σήμερα; Να διαιωνίζεται τόσα χρόνια αυτή η ανασφάλεια δικαίου; Αυτά είναι αυτονόητα πράγματα, κατά την εκτίμησή μου.

Θέμα δευτέρον. Είπαμε ότι είναι ανάγκη πάλι να υπάρχει το θέμα της νομιμότητας στο μέγιστο δυνατό βαθμό, αλλά για να διευκολύνεται γενικότερα και η πορεία η αναπτυξιακή του τόπου, να δημιουργηθούν ειδικά, για τα θέματα των δημοσίων συμβάσεων, που είναι θέμα διαφάνειας, τμήματα στο Συμβούλιο της Επικρατείας, στο Ελεγκτικό Συνέδριο, για να κρίνουν τη νομιμότητα στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων εκατέρωθεν. Και αυτό, δεν μπορώ να καταλάβω ποιον ενοχλεί και πώς ενοχλεί. Δηλαδή είναι καλύτερα να είναι διάσπαρτος ο έλεγχος από διάφορα τμήματα και όχι από τμήμα, το οποίο αποκτά ειδικότητα στον τομέα αυτόν και μπορεί να ελέγξει καλύτερα τη νομιμότητα, άρα και τη διαφάνεια; Και δεν είναι καλό στο σημείο αυτό να ξεκαθαρίσουμε άπαξ δια παντός τις αρμοδιότητες μεταξύ Συμβουλίου Επικρατείας και Ελεγκτικού Συνεδρίου, δηλαδή τι ελέγχει ο καθένας; Το Συμβούλιο της Επικρατείας οτιδήποτε μέχρι την κατάρτιση της σύμβασης και το Ελεγκτικό Συνέδριο από την κατάρτιση και μετά.

Μπορεί να υπάρχει αυτό το φαινόμενο, όπου έχουμε διάσπαρτα τμήματα που ελέγχουν τα θέματα της νομιμότητας των δημοσίων συμβάσεων, όταν ξέρουμε τι τεράστια θέματα διαφάνειας –τα αντιμετωπίσε και η Βουλή πολλές φορές– υπάρχουν, αλλά και πόσο είναι ανάγκη αυτό το θέμα να λήγει, γιατί διαφορετικά δεν μπορεί να προχωρήσει η οικονομική ανάπτυξη; Πρέπει να συνδυάσουμε αυτά τα δύο πράγματα και είναι εύκολο να τα συνδυάσουμε.

Τρίτον, πάλι στο θέμα του Συνταγματικού Δικαστηρίου. Το είπα. Αμιγώς δικαστική η σύνθεσή του. Έχει το θέμα του ελέγχου της συνταγματικότητας των νόμων, έχει και το θέμα το οποίο αφορά ζητήματα σχετικά με άλλες αρμοδιότητες, όπως θέματα τα οποία σχετίζονται με τη διαφάνεια του δημόσιου βίου. Δεν έχουμε να φοβηθούμε και το αποδείξαμε με τη ζωή μας, αλλά στο σημείο αυτό μπορεί να εμφανίζεται η Βουλή ως ελέγχουσα και ελεγχόμενη; Μήπως αυτό είναι εκείνο που πολλές φορές μειώνει το κύρος της και δεν πρέπει; Εμείς πρέπει να στηρίξουμε την άποψη ότι ελέγχων και ελεγχόμενος δεν μπορεί να υπάρχει σε κανένα επίπεδο στο χώρο της έννομης τάξης μας και του πολιτειακού μας συστήματος. Και πρέπει να έχει αυτήν την αρμοδιότητα ένα δικαστήριο, το οποίο έχει αυτήν τη δικαστική αμιγώς σύνθεση που τόνισα προηγουμένως.

Τέταρτον, για το άρθρο 101. Ο λόγος για τον οποίο θεωρούμε ότι η ερμηνευτική δήλωση πρέπει να μείνει μέρος του 101 είναι ο εξής, αφού προστεθεί και το θέμα των ορεινών όγκων. Η διάταξη αυτή είναι απόλυτα ουσιαστική. Δεν είναι μία ατελής διάταξη, για να το πω έτσι. Και έχει τεράστια σημασία, γιατί όταν την έχουμε μέσα στο Σύνταγμα και έχει πλήρη ισχύ ως διάταξη του Συντάγματος, μας επιτρέπει και για τους ορεινούς όγκους και για τις νησιωτικές περιοχές να παίρνουμε μέτρα, χωρίς να τίθεται το θέμα της αρχής της ισότητας που μπορεί να υπάρξει, αν δεν υπάρχει αυτή η ρητή συνταγματική ρύθμιση. Γι' αυτό μπαίνει, για να μπορούμε να παίρνουμε ειδικά μέτρα για τις νησιωτικές περιοχές και τις ορεινές περιοχές, έτσι ώστε να μην τίθεται κανένα θέμα συνταγματικότητας, με βάση την αρχή της ισότητας. Γι' αυτό και το βάζουμε. Δεν μπαίνει με όρους συνημάτων, έχει ουσιαστικό νόημα η ρύθμιση την οποία κάνουμε.

Άλλο ζήτημα αφορά το άρθρο 102, που ετέθη από την κ. Νικολαΐδου. Έχουμε σήμερα την πληρέστερη διάταξη από

πλευράς Τοπικής Αυτοδιοίκησης σε ολόκληρη την Ευρώπη. Την είχαμε ήδη από το Σύνταγμα του 1975. Είναι βέβαιο ότι μετά την Αναθεώρηση του 2001, όπου κάναμε σημαντικές προόδους, αυτή είναι η πιο προοδευτική διάταξη που υπάρχει. Γιατί προτείνουμε την αναθεώρησή της; Διότι δώσαμε τη δυνατότητα με την προηγούμενη Αναθεώρηση ρητώς με το άρθρο 102 –όσο ρητώς πιστεύαμε την εποχή εκείνη ότι μπορεί να γίνει ή έπρεπε να γίνει– υποθέσεις που δεν είναι αμιγώς τοπικές, να μπορούν να δοθούν στους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης. Είναι μεγάλη πρόοδος, που υπερβαίνει ακόμη και αυτό το τεκμήριο αρμοδιότητας των τοπικών υποθέσεων. Το Συμβούλιο της Επικρατείας, εν ολομелεία, με οριακή πλειοψηφία –αλλά πάντως δεν κάνω κριτική, δικαίωμά του ήταν να το πει, έτσι το είπε– έκρινε ότι η διάταξη δεν είναι τόσο σαφής, ώστε να μας επιτρέψει να δίνουμε αυτήν την αρμοδιότητα.

Ε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, τι κάνουμε; Ενισχύουμε την αρμοδιότητα των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης κάνοντας σαφέστερη τη ρύθμιση του άρθρου 102, για να μην υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία για τα δικαστήρια και για το Συμβούλιο της Επικρατείας. Δεν είναι σημαντικό αυτό;

Σε ό,τι αφορά τα υπόλοιπα, η κριτική που ακούω τώρα για τον Α' και Β' βαθμό Τοπικής Αυτοδιοίκησης στα οικονομικά, θα μου επιτρέψετε να πω, ότι δεν στέκει. Διότι επί των ημερών μας το μεν Πρόγραμμα «ΘΗΣΕΑΣ» από 1,7 δισεκατομμύρια ευρώ που είχε το «Ε.Π.Τ.Α.» έχει 3,5 δισεκατομμύρια ευρώ, συν οι συμπράξεις δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, στη δε Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση βρήκαμε έναν προϋπολογισμό που είχε 110.000.000 ευρώ καθαρών πόρους ή κάτι λιγότερο και αυτήν τη στιγμή μιλάμε για σχεδόν 500.000.000 ευρώ. Τετραπλασιασμός μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα και μ' αυτήν την κακή οικονομική συγκυρία. Δεν λέω ότι είναι πολλά, αλλά αυτή η Κυβέρνηση έχει κάνει άλματα σε σχέση με τους προηγούμενους, μη μηδενίζουμε τα πάντα.

Άρθρο 103. Το είπα και το επαναλαμβάνω, μεγαλύτερη παραπληροφόρηση απ' αυτό που ακούστηκε, ότι δήθεν θίγουμε το θέμα της μονιμότητας, δεν υπάρχει. Πού ακούστηκε; Εδώ έχουμε αυτήν τη στιγμή ένα προσωπικό τεράστιας σημασίας αορίστου χρόνου, το οποίο εμείς με δική μας πρωτοβουλία το πολλαπλασιάσαμε με τον αριθμό των ομηρίων των συμβασιούχων. Και αυτό το προσωπικό δεν είναι δυνατόν να αξιοποιηθεί. Και λέμε κάτι το αυτονόητο. Να προβλεφθεί, γιατί αλλιώς δεν μπορεί να υπάρξει –υπάρχει θέμα συνταγματικότητας με κοινό νόμο– η δυνατότητα, ώστε τουλάχιστον ως ένα βαθμό, παραδείγματος χάρι μέχρι το βαθμό του διευθυντή, να αξιοποιηθούν αυτοί οι άνθρωποι. Αυτό είναι κατάργηση της μονιμότητας; Αυτό είναι θωράκιση της μονιμότητας, το είπε και ο Πρωθυπουργός την άλλη φορά μέσα σ' αυτήν την Αίθουσα.

Ε, την κριτική τώρα για τους συμβασιούχους, μην την ακούω. Κάναμε τριάντα τρεις χιλιάδες αορίστου χρόνου που ήταν σε ομηρία και με τον τρόπο αυτό σώσαμε και τον τόπο από την καταδικαστική απόφαση που ήδη υπέστη το Π.Α.Σ.Ο.Κ. για τα έργα και τις ημέρες του. Αλλά να έχεις μια Κυβέρνηση, να τα κάνει όλα αυτά και να δέχεται κριτική, όταν η προηγούμενη κυβέρνηση δεν έκανε κανέναν αορίστου χρόνου και δεν ακουγόταν τίποτε, θα μου επιτρέψετε να πω, ότι σ' αυτό υπάρχουν και ορισμένα όρια. Και δεν μιλώ για την Αριστερά φυσικά. Μιλώ για άλλους, εκτός Αιθούσης, οι οποίοι τότε είχαν ξεχάσει ότι υπήρχαν συμβασιούχοι όμηροι και σήμερα σπεύδουν να διεκδικήσουν τα πάντα εν ονόματι του λαϊκισμού.

Μια τελευταία παρατήρηση από τις προτάσεις που έχει κάνει η κ. Παπακώστα που το έθεσε προηγουμένως, μια και μίλησε πριν από μένα. Ο λόγος για τον οποίο λέω ότι δεν χρειάζεται να μπει στο Σύνταγμα, δεν είναι γιατί δεν είναι σωστές οι προτάσεις. Αλλά τα θέματα των μεταναστών και σε ό,τι αφορά τη μεταναστευτική πολιτική και σε ό,τι αφορά το δικαίωμα ψήφου, αυτά τα πράγματα δεν εμποδίζονται από καμία διάταξη του Συντάγματος. Αν τα προσθέταμε, θα βάζαμε κάτι παραπάνω στο Σύνταγμα που δεν το χρειάζεται. Εμπόδιζε τίποτα την πολιτική μας, για τη μεταναστευτική ακριβώς ροή, να την αναπτύξουμε; Σε καμία περίπτωση. Το κάναμε και αυτή η Κυβέρνηση και εδώ έχει κάνει άλματα σε σχέση με τις προηγούμενες.

Για το θέμα της ψήφου, μας εμπόδισε και εμποδίζει τίποτα να δώσουμε ψήφο στους μετανάστες; Και θα το κάνουμε μέσω του καθεστώτος των επί μακρόν διαμενόντων, εκεί που συνταγματικώς είναι επιτρεπτό και είναι για τις δημοτικές και νομαρχιακές εκλογές; Εμείς το ξεκινήσαμε και εμείς το κάνουμε. Και μεταναστευτική πολιτική και κοινωνική ένταξη και καθεστώς των επί μακρόν διαμενόντων και οικογενειακή επανένωση, όλα αυτά τα κάναμε. Να βάλουμε στο Σύνταγμα, τι; Μια διάταξη, η οποία δεν είναι απαραίτητη, απλώς για να λέμε ότι υπάρχει στο Σύνταγμα; Τι θα προσέθετε πολιτικά ή νομικά; Πολιτικά ίσως μάλιστα να μπορούσε να δώσει το δικαίωμα σε κάποιους, τη στιγμή που είμαστε σε μια χώρα που είναι μπροστά από πολλές άλλες, να θεωρούν ότι έχουμε και πρόβλημα από πλευράς μεταναστευτικής πολιτικής. Ότι έχουμε ένα έλλειμμα και βάζουμε στο Σύνταγμα μας, γιατί πρέπει να δεσμεύσουμε τον κοινό νομοθέτη. Δεν είναι έτσι. Πρέπει να είμαστε περήφανοι για τη μεταναστευτική μας πολιτική και να θυμόμαστε πάντοτε ότι στο Σύνταγμα βάζουμε ρυθμίσεις που είναι απαραίτητες. Για τη μετανάστευση, κανένας δεν μας εμποδίζει να κάνουμε άλματα, ακόμη μεγαλύτερα απ' αυτά που έχουμε κάνει. Και μ' αυτήν την έννοια επικροτώ μεν και συμφωνώ απόλυτα με την ουσία και την κατεύθυνση της πρότασης που κατέθεσε η κ. Παπακώστα και οι συνάδελφοι, αλλά θεωρώ ότι δεν είναι αναγκαίο να μπει στο Σύνταγμα κάτι τέτοιο, διότι δεν προσθέτει τίποτα. Αντιθέτως, θα μπορούσε να εκληφθεί, ως κάτι άλλο, το οποίο είμαι βέβαιος ότι ούτε η κ. Παπακώστα ούτε οι συνάδελφοι που συνυπέγραψαν την πρόταση, θα το ήθελαν.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Ευχαριστούμε κύριε Υπουργέ.

Έχει ζητήσει το λόγο ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας ο κ. Τζέκης.

Ορίστε, κύριε Τζέκη, έχετε το λόγο.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΖΕΚΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι Βουλευτές ακούσαμε τον εισηγητή της Πλειοψηφίας να αναφέρει ότι η Αναθεώρηση βελτιώνει το επίπεδο της ζωής των πολιτών. Και πράγματι μπαίνει ένα ερώτημα: Μετά από τόσες αναθεωρήσεις που έγιναν στο παρελθόν είδατε εσείς βελτίωση στη ζωή των πολιτών; Εμείς βλέπουμε ότι πραγματικά υπάρχει μία επιβάρυνση στη ζωή των πολιτών σ' όλα τα επίπεδα.

Και έκανε και ένα δεύτερο βήμα και είπε ότι η Αναθεώρηση αυτή που συζητάμε παίρνει υπ' όψιν και ενσωματώνει τα σημερινά δεδομένα σε επίπεδο εθνικό, ευρωπαϊκό και παγκόσμιο. Πραγματικά είναι ένα μεγάλο ζήτημα αυτά τα δεδομένα τι χαρακτηριστικά έχουν, ποιον ωφελούν, ποιον δεν ωφελούν, για να βγάλεις το συμπέρασμα τελικά αν αυτή η μεταρρύθμιση κινείται σε μία προοδευτική κατεύθυνση ή σε μία συντηρητική και πολλές φορές σε οπισθοδρομική, όπως θα αποδειχούμε, κατεύθυνση. Και, βεβαίως, είναι πλήρως ενσωματωμένη στα δεδομένα που επικρατούν στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Μάλιστα, ανέφερε και τη νομική επιστήμη. Και εμείς με απλά λόγια, για να μας καταλαβαίνει και ο ελληνικός λαός, λέμε ότι τη νομική επιστήμη όπως και κάθε επιστήμη τη χρησιμοποιεί σαν εργαλείο, για να προωθήσει συγκεκριμένες πολιτικές. Έτσι, λοιπόν, πρέπει να βγει ένα συμπέρασμα ποιον υπηρετεί η συγκεκριμένη επιστήμη. Παραδείγματος χάριν, μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση –γιατί υπάρχει και το ευρωπαϊκό κεκτημένο– πρόσχημα την τρομοκρατία η νομική επιστήμη δεν ήρθε και θέσπισε ένα δίκαιο με επιβολή τρομονόμων, όπως τους ονομάζουμε, που περιστέλλουν δημοκρατικά, ατομικά δικαιώματα μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση; Μα, το κάνει.

Έτσι, λοιπόν, πιστεύουμε ότι η ασφάλεια δικαίου εξαρτάται από το θεσμικό πλαίσιο που ψηφίζει η Βουλή. Δηλαδή η ασφάλεια δικαίου δεν είναι κάτι ακαθόριστο. Πρέπει να καθορίσουμε ποιον και γιατί θα θεωρήσουμε ότι είναι ασφάλεια δικαίου.

Έτσι, λοιπόν, η πραγματική, η ανεξάρτητη δικαιοσύνη από το σφικτό εναγκαλισμό της εκτελεστικής εξουσίας είναι ένα πολύ σοβαρό ζήτημα και έχει να κάνει βέβαια και με το ζήτημα του διορισμού των δικαστηρίων από την εκάστοτε κυβέρνηση. Γιατί, λοιπόν, να μην υπάρχει η επιλογή από ένα διευρυμένο εκλεκτο-

ρικό Σώμα που πραγματικά να υποδηλώνει ότι εδώ γίνεται μια σοβαρή δουλειά και ότι αυτοί, οι οποίοι εκλέγονται στην ηγεσία της δικαιοσύνης, λογοδοτούν και σ' εκείνο το Σώμα από το οποίο εκλέγονται, παρά μόνο διορίζονται από την εκάστοτε κυβέρνηση με ό,τι αυτό συνεπάγεται και για τα δημοκρατικά πολιτικά δικαιώματα των δικαστών; Γιατί λέει μέσα το Σύνταγμα ότι απαγορεύεται να έχεις και πολιτική προτίμηση. Βλέπουμε, όμως, να συστοιχίζονται όχι όλοι αλλά αρκετοί πίσω από τα δύο κόμματα. Διότι ο τρόπος της επιλογής και του διορισμού είναι ξεκάθαρος. Πρέπει να ακολουθήσεις, λοιπόν, ή τον ένα ή τον άλλο, για να μπορέσεις να ανέβεις την κλίμακα μέχρι την κορυφή.

Έτσι, λοιπόν, το άρθρο 100 που αναφέρεται στο Συνταγματικό Δικαστήριο πραγματικά αποδεικνύει και του λόγου του αληθές. Δεν είναι αυτό το βασικό επιχείρημα που ακούγεται, ότι πρέπει να συντομευθούν οι διαδικασίες. Γιατί μέχρι τώρα το σύστημα, το οποίο ακολουθήθηκε, έβγαζε και εμπόδια σε αντισυνταγματικές νομοθετικές πρωτοβουλίες της εκάστοτε κυβέρνησης. Τι μας εμπόδισε, δηλαδή, αυτό το διάχυτο που επικρατούσε και επικρατεί μέχρι σήμερα, για να πούμε ότι αυτό δεν μας κάνει και άρα πάμε στο Συνταγματικό Δικαστήριο; Τι φοβάται η Κυβέρνηση και πώς θωρακίζει την εκτελεστική εξουσία βάζοντας ακριβώς από κάτω τη δικαστική εξουσία;

Είναι οι πολλές αποφάσεις που πήραν τα δικαστήρια και έβγαλαν αντισυνταγματικούς πολλούς νόμους και της σημερινής Κυβέρνησης, όπως και της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης στο παρελθόν. Και αυτό είχε να κάνει με θέματα μισθολογικά, με θέματα αναδρομικών, με θέματα ασφαλιστικά που, αν θέλετε, από τις αποφάσεις αυτές οι κυβερνήσεις έβγαιναν έξω και από τους υπολογισμούς των οικονομικών τους σχεδίων.

Πρέπει να δούμε το ζήτημα του άρθρου 100 και από μια άλλη σκοπιά, ότι πραγματικά εδώ περιορίζει, αν θέλετε, και το δικαίωμα ή τη διάθεση από τον πολίτη που, συνεκτιμώντας όλα αυτά, θέλει να ασκήσει το δικαίωμά του, που είναι τι; Ότι ένα αυτό τον κρίνει ότι είναι αντισυνταγματικός και πάει στα δικαστήρια για να βρει το δίκιο του. Και εδώ τι είναι τώρα; Ότι δεν μπορεί. Και να βγάλει απόφαση ότι είναι αντισυνταγματικός το Ανώτατο Δικαστήριο, θα οδηγηθεί στο Συνταγματικό Δικαστήριο. Βλέπουμε, δηλαδή, ότι θωρακίζει η Κυβέρνηση και το ζήτημα της δικαστικής εξουσίας προσαρμοσμένο στην εκτελεστική εξουσία.

Μάλιστα, δίνει πολύ μεγάλες αρμοδιότητες σ' αυτό το Συνταγματικό Δικαστήριο, που είναι ποιο; Ότι πρέπει, λέει, να ελεγχθούν τα οικονομικά των κομμάτων και των Βουλευτών, το «πόθεν έσχες». Αφήστε το «πόθεν έσχες». Δεν ισχύει δεν ισχύει ποτέ. Εάν θέλετε να μπούμε στον πυρήνα του πόθεν έσχες, να μπούμε επί της ουσίας και όχι αυτά τα ψευδεπίγραφα, όπως λέμε για να τα ακούει και η κοινή γνώμη. Τα οικονομικά των κομμάτων, βεβαίως, είναι ένα πολύ σοβαρό πολιτικό ζήτημα που το αναλύσαμε χτες.

Υπάρχει όμως και το ζήτημα των μισθοδικαίων. Λέτε ότι αυτό το δικαστήριο που έκρινε τα οικονομικά των δικαστών τώρα θα είναι το Συνταγματικό Δικαστήριο και εδώ, ακριβώς, τώρα υπάρχει το ζήτημα ότι δεν έχουν ούτε συνδικαλιστικά δικαιώματα οι δικαστές. Γιατί να μην υπάρχει, δηλαδή, το δικαίωμα της συλλογικής σύμβασης των δικαστών; Είναι βασικό ζήτημα η συλλογική σύμβαση. Γιατί να μην υπάρχει, παρά μόνο να εξαρτώνται από την εκάστοτε εκτελεστική εξουσία και βέβαια τώρα από το Συνταγματικό Δικαστήριο; Και το χρησιμοποιείτε ως πρόσχημα και μάλιστα μπορώ να πω με μία ήπια μορφή να συκοφαντείται και το Δικαστικό Σώμα απέναντι στην κοινή γνώμη, όταν βέβαια ακούει τους μισθούς που δίνονται στο Δικαστικό Σώμα, όταν υπάρχουν μισθοί και συντάξεις των 500 και των 400 ευρώ κ.λπ. Άρα, δηλαδή, η κοινωνική δικαιοσύνη δεν είναι να πάνε όλοι προς τα κάτω, είναι να έρθουν οι από κάτω προς τα πάνω, κάτι που όμως δεν ακολουθεί ούτε η σημερινή Κυβέρνηση ούτε και οι εισοδηματικές πολιτικές μέχρι τώρα.

Επίσης έρχομαι στα άρθρα 75 και 98 για τα τμήματα. Γιατί δημιουργία ειδικού τμήματος στο Συμβούλιο της Επικρατείας και στο Ελεγκτικό Συνέδριο; Και να σας θυμίσω εδώ ότι υπήρχε και το Τμήμα Ε', που ήταν για γνωμοδότηση αντισυνταγματικό-

τητας για το ζήτημα του περιβάλλοντος. Εκείνο το έβγαλε η προηγούμενη κυβέρνηση από τη μέση, το διατηρήσατε και εσείς και τώρα έρχεστε όμως να δημιουργήσετε ειδικά τμήματα στα ανώτατα δικαστήρια, λέγοντας ότι έτσι θα εξυπηρετηθεί το δημόσιο συμφέρον σε σχέση με τις συμβάσεις που γίνονται. Εμείς βλέπουμε, όμως, ότι ο ενδελεχής έλεγχος που γινόταν μέχρι τώρα δεν θα γίνεται. Βλέπουμε ότι τα ίδια πρόσωπα αυτά θα είναι συνεχώς μέσα από το δούναι και λαβείν με διάφορες συμβάσεις και ιδίως μεγάλων προμηθευτικών και εργολάβων, αν θέλετε, επιχειρηματικών ομίλων και εδώ είναι και η προσοχή που λέμε προς την Κυβέρνηση.

Έρχομαι τώρα, κύριε Πρόεδρε, στο ζήτημα του άρθρου 101 που αφορά τις νησιώτικες περιοχές και βέβαια στην πρόταση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. για τις ορεινές. Οποία υποκρισία! Μα, πρέπει να είναι μέσα στο Σύνταγμα; Δηλαδή η ανάπτυξη της περιφέρειας, των νησιών, των ορεινών όγκων πρέπει να είναι μέσα στο Σύνταγμα; Και κοιτάτε τώρα εδώ, το 2001 μπήκε και η ερμηνευτική δήλωση που έχει να κάνει με τις σοβαρότατες μακροχρόνιες πολιτικές ευθύνες όλων των κυβερνήσεων, να το δούμε μετά τη Μεταπολίτευση. Ήταν αυτές οι κυβερνήσεις που άδειασαν τα νησιά, αυτές οι κυβερνήσεις που με τις πολιτικές τους άδειασαν του ορεινούς όγκους. Είναι η Κοινή Αγροτική Πολιτική που θάβει πραγματικά την παράκτια αλιεία που έδινε ζωή και ζαντάνια στα νησιά. Έρχεστε τώρα και λέτε εδώ ότι πρέπει να αναπτύξουμε τα νησιά και ξέρετε πώς την εννοείτε την ανάπτυξη; Τουριστική ανάπτυξη. Μα, είδαμε μέχρι τώρα, δεκαετίες, η στρεβλή τουριστική και οικιστική ανάπτυξη σε ποιο επίπεδο έφερε τις νησιώτικες και ορεινές περιοχές. Είναι, δηλαδή, ζήτημα πολιτικών επιλογών η περιφερειακή ανάπτυξη.

Κύριε Υπουργέ, δώστε μας ορισμένες εξηγήσεις. Μεσογειακά ολοκληρωμένα προγράμματα, Α', Β', Γ' Κοινοτικά Πλαίσια Στήριξης και τώρα πολλές υποσχέσεις με το Δ' Κοινοτικό Πλαίσιο Στήριξης. Σας είπαμε ότι ο πακτωλός χρημάτων -που είναι και χρήματα του ελληνικού λαού και των άλλων λαών- πήγε σε επιχειρηματικούς ομίλους και όχι προς όφελος των λαών είτε της νησιωτικής είτε της ορεινής περιοχής. Γι' αυτό λέμε ότι είναι υποκρισία να θέλουμε να βάλουμε συνταγματικές διατάξεις για την ανάπτυξη των νησιών και των ορεινών περιοχών.

Θα σας φέρω ένα παράδειγμα. Το άρθρο 24 είχε διάταξη πως πρέπει να βγει το Δασολόγιο, το Κτηματολόγιο, να προχωρήσει ο εθνικός χωροταξικός σχεδιασμός. Έγιναν εδώ και τριάντα ένα χρόνια, με δεκατέσσερα χρόνια κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας και άλλα δεκαεπτά από το ΠΑ.ΣΟ.Κ.; Όχι. Βρείτε εσείς το ποσό της αναλογίας της ευθύνης που έχετε και οι δύο μέσα στα τριάντα ένα χρόνια, γιατί υποβαθμίστηκε η νησιωτική και ορεινή περιοχή. Εξαιτίας ακριβώς των πολιτικών σας επιλογών.

Στο άρθρο 102 αναφέρθηκαν και οι συνάδελφοι σύντροφοι του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας αναλυτικά. Αναφέρεται στους Ο.Τ.Α.. Είναι σχεδιασμένο να περάσουν ουσιαστικές αρμοδιότητες του κράτους προς την Τοπική Αυτοδιοίκηση και Β' βαθμού, νομαρχιακή σήμερα ή περιφερειακή αύριο.

Το ζήτημα, βέβαια, δεν είναι μόνο οι πόροι. Οι πόροι είναι ένα πολύ σημαντικό ζήτημα, γιατί έχουμε δισεκατομμύρια ευρώ που παρακρατήθηκαν παράνομα και καταχρηστικά και δεν έχουν αποδοθεί χρόνια ολόκληρα στην Τοπική Αυτοδιοίκηση.

Εδώ φέρνουν την ευθύνη και οι εκλεγμένοι, που πρόσκεινται και στη σημερινή Κυβέρνηση και στην Αξιωματική Αντιπολίτευση και στο Συνασπισμό, οι οποίοι αποδέχονται το χαρακτηρισμό της Αυτοδιοίκησης να λειτουργεί ως επιχειρηματίας σε βάρος, βέβαια, της τοπικής κοινωνίας και στο σύνολο σε βάρος του ελληνικού λαού.

Στο άρθρο 103 είπε ο κ. Παυλόπουλος ότι δεν καταλαβαίνει τις αιτιάσεις του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας. Πώς να τις καταλάβει; Εδώ υπάρχει μία μεθόδευση, όχι τώρα, μακροχρόνια. Δεκάδες χιλιάδες είναι οι αορίστου χρόνου και καλύπτουν, αν θέλετε, οργανικές θέσεις. Μα, ποιος τους πήρε; Δεν είναι πέντε και δέκα ετών. Αυτή είναι μια μακροχρόνια διαδικασία.

Έχουμε και την άλλη μορφή εργασίας, τη μερική απασχόληση, στο δημόσιο. Είναι και τα προγράμματα stage, που σημαίνει ότι εργάζεται κάποιος χωρίς ασφάλεια με 300 ευρώ, καλύπτει

όμως οργανική θέση στο δημόσιο.

Βλέπετε, λοιπόν, ότι υπάρχει ένας σχεδιασμός να αρθεί σταδιακά η μονιμότητα, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για τους εργαζόμενους. Εδώ ισχύει αυτό που είπα στην αρχή, η οπισθοδρόμηση. Ξέρετε ότι η μονιμότητα δεν υπήρχε πριν από δεκάδες χρόνια. Εκεί οδηγούν σήμερα τα πράγματα.

Μιλάμε για συμβασιούχους και πολλά δάκρυα χύνονται και από την Κυβέρνηση και από την Αξιωματική Αντιπολίτευση, γιατί ξέχασε τις μεγάλες ευθύνες που έχει. Εμείς, στην Αναθεώρηση του 2001, σας είχαμε πει: «Προσέξτε, αυτό που βάζετε μέσα στη διάταξη θα αφήσει απέξω πάρα πολλούς συμβασιούχους».

Τότε, όμως, όλοι εκτός του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας εκωφεύσατε. Τώρα βλέπουμε πραγματικά ότι υπάρχει ένα πολύ μεγάλο ζήτημα. Αν θέλουμε να τακτοποιηθούν οι συμβασιούχοι, η πρόταση του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας είναι πρόσφατη. Να αλλάξουμε, λοιπόν, τη σχετική διάταξη για να δώσουμε το δικαίωμα της μονιμότητας.

Το άρθρο 104 αναφέρεται στην ευθύνη δημοσίων υπαλλήλων. Υπάρχουν οι νόμοι, που όταν κάποιος δεν κάνει καλά τη δουλειά του θα υποστεί τις συνέπειες. Γιατί θέλετε συνταγματική διάταξη; Γιατί θέλετε, δηλαδή, να αποσείσετε και τις μεγάλες ευθύνες που έχει η Κυβέρνηση, γιατί και οι δημόσιοι υπάλληλοι εκτελούν οδηγίες της εκτελεστικής εξουσίας, της Κυβέρνησης. Να τους έχουμε μόνιμα κάτω από την απειλή «κάτσε φρόνιμα, μην αγωνίζεσαι, μη διεκδικείς, μη μιλάς, έχε το κεφάλι σκυμμένο». Γι' αυτό λέμε ότι πρέπει κι αυτό να το σκεφθείτε. Ο απόλυτος έλεγχος των δημοσίων υπαλλήλων δεν μπορεί να μετρηθεί ως θετικό.

Θα πω και μια κουβέντα, κύριε Πρόεδρε, για τις ανεξάρτητες αρχές, γιατί ακούσαμε και τον Υπουργό Ανάπτυξης να μιλάει για τη Ρ.Α.Ε.. Μάλιστα, πρότεινε και ο Ε.Φ.Ε.Τ. να γίνει ανεξάρτητη αρχή.

Οι ανεξάρτητες αρχές δεν χρειάζεται να μπουν στο Σύνταγμα. Υπάρχουν οι νόμοι που τις κατοχυρώνουν. Ξέρετε τι γίνεται, όμως, τώρα με τις αλληπάλληλες και εν πληθώρα ανεξάρτητες αρχές;

Μεταθέτουν ευθύνες της Κυβέρνησης σε ανεξάρτητες αρχές, για να μη δέχονται το πολιτικό κόστος για τις πολιτικές αποφάσεις που παίρνει η Κυβέρνηση και εκτελεί η ανεξάρτητη αρχή.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Εμείς, λοιπόν, κύριε Πρόεδρε -και κλείνω μ' αυτό- αποκαλύψαμε το πραγματικό περιεχόμενο των διατάξεων που είναι υπό αναθεώρηση. Είναι σε αντιδραστική και οπισθοδρομική κατεύθυνση. Διατυπώσαμε τις προτάσεις για ενίσχυση των δικαιωμάτων του λαού, αλλά και της χώρας μας. Θέλουμε ριζική αναθεώρηση που όμως ο ίδιος ο λαός πρέπει να συνειδητοποιήσει για την αλλαγή του συσχετισμού σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο. Είναι, δηλαδή, υπόθεση του λαού.

Απευθυνόμαστε στο λαό και του λέμε ότι στις εκλογές, όποτε και εάν γίνουν, θα πρέπει να αποδυναμώσει τα κόμματα του δικοματισμού που εναλλάσσονται στη διακυβέρνηση της χώρας και επιφέρουν δεινά για τον ίδιο το λαό και να ενισχύσει αποφασιστικά το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας που δίνει το παρόν του και μέσα στη Βουλή, αλλά ιδίως έξω από τη Βουλή σε κοινωνικούς αγώνες.

Κύριε Πρόεδρε, εμείς αναλύσαμε τις θέσεις μας, κάναμε τις προτάσεις μας. Αύριο βέβαια δεν θα παρευρεθούμε στην ψηφοφορία γιατί πιστεύουμε ότι και ο ελληνικός λαός πρέπει να μη δεχθεί αυτές τις διατάξεις, να βγει στους δρόμους, να αγωνιστεί γιατί το δικό του το δίκιο είναι πάνω από το δίκιο των επιχειρηματικών ομίλων του κεφαλαίου.

Ευχαριστώ πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Ο κ. Χωματάς έχει το λόγο.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΩΜΑΤΑΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κύριοι συνάδελφοι, η Αναθεώρηση του Συντάγματος αποτελεί αναμφισβήτητη μια κορυφαία κοινοβουλευτική διαδικασία που μας αφορά άμεσα όλους και απαιτεί τη γόνιμη και δημι-

ουργική συμμετοχή όλων των πολιτικών δυνάμεων του τόπου.

Κρίμα, διότι η αποχή του ΠΑ.ΣΟ.Κ. απ' αυτήν τη διαδικασία μας στερεί τη δυνατότητα και την ευκαιρία να αποδείξουμε στον ελληνικό λαό ότι όλοι εμείς οι εκπρόσωποί του στο ελληνικό Κοινοβούλιο νοιαζόμαστε για τα προβλήματά του και ότι πάνω απ' όλα μας ενώνει η αγάπη για την πατρίδα και η κοινή προσπάθεια για ένα καλύτερο και πιο ελπιδοφόρο μέλλον.

Και λέω «κρίμα» διότι, όπως διαμορφώθηκαν οι συνθήκες, θα μπορούσε κάποιος να ισχυριστεί ότι η ιστορία επαναλαμβάνεται, φέρνοντας στη μνήμη μας τη ρήση του Δημήτρη Ψαθά «άπαντες πλην Λακεδαιμονίων», την οποία χρησιμοποίησε σε άρθρο του στον ημερήσιο Τύπο κατά την ημέρα υπογραφής της ένταξης της Ελλάδος στην τότε Ε.Ο.Κ. με την απουσία και πάλι του ΠΑ.ΣΟ.Κ..

Συνεπώς η Νέα Δημοκρατία, η παράταξη η οποία το 1975 θέσπισε το δημοκρατικότερο και το προοδευτικότερο Σύνταγμα που γνώρισε ποτέ ο τόπος μας, καλείται σήμερα και πάλι να είναι αυτή που μέσα από την παρούσα Αναθεώρηση θα αναβαθμίσει τους θεσμούς και θα προάγει την ποιότητα της δημοκρατίας μας.

Η σημερινή Κυβέρνηση με την Αναθεώρηση του Συντάγματος συνεχίζει το μεταρρυθμιστικό της έργο και πραγματοποιεί ένα ακόμη αποφασιστικό βήμα για την επανίδρυση του κράτους, υλοποιώντας τις δεσμεύσεις της απέναντι στους Έλληνες πολίτες.

Το πλέον εύλογο και δικαιολογημένο αίτημα των πολιτών είναι η βελτίωση και ο εκσυγχρονισμός του ισχύοντος θεσμικού πλαισίου, ούτως ώστε το κράτος να ανταποκρίνεται πληρέστερα και αποτελεσματικότερα στις μεγάλες απαιτήσεις της σύγχρονης εποχής.

Το αίτημα αυτό προβάλλει ακόμη πιο ισχυρό σ' εκείνες τις περιοχές της χώρας, οι οποίες εξαιτίας της γεωμορφολογίας της πατρίδας μας αντιμετωπίζουν αυξημένες δυσκολίες που δυσχεραίνουν και ενίοτε αναστέλλουν την αναπτυξιακή τους προοπτική. Τα μέρη αυτά είναι οι απομονωμένες ορεινές περιοχές της πατρίδας μας, οι ακριτικές περιοχές και ασφαλώς η νησιωτική Ελλάδα.

Εις ό,τι αφορά το νησιωτικό χώρο, οι δυσκολίες και οι ιδιαιτερότητες που τον χαρακτηρίζουν έγκεινται στη γεωγραφική του ιδιομορφία, στην εδαφική του ασυνέχεια και στη δυσχερή προσβασιμότητά του. Σε πείσμα αυτών των δυσκολιών η πολιτεία οφείλει να μεριμνά για την οικονομική θωράκιση της νησιωτικής Ελλάδος, ούτως ώστε απ' ενός μεν να μη μεταβληθούν τα νησιά μας σε κοινωνίες γερόντων και ανέργων και απ' ετέρου να εξασφαλιστεί η δύναμη της ανθρώπινης παρουσίας που θα αποτρέψει την εθνικά επικίνδυνη εγκατάλειψη και ερήμωσή τους.

Είναι αλήθεια ότι η παρούσα Κυβέρνηση έχει επανειλημμένως αποδείξει ότι αντιμετωπίζει ως ζήτημα πρώτης προτεραιότητας την αποκέντρωση, την περιφερειακή ανάπτυξη και τη στήριξη των περιοχών που έχουν ανάγκη.

Μια ακόμη έμπρακτη απόδειξη της ευαισθησίας της Κυβέρνησης για το θέμα αυτό αποτελεί η πρόταση αναθεώρησης του άρθρου 101 του Συντάγματος περί οργάνωσης της διοίκησης, στο πλαίσιο της οποίας προτείνεται να ενταχθεί η ερμηνευτική δήλωση που το συνοδεύει ως αυτοτελής παράγραφος στο εν λόγω άρθρο.

Η σημασία της πρότασης της Νέας Δημοκρατίας έγκειται στο ότι αναβαθμίζει την ερμηνευτική δήλωση, περιβάλλοντάς την με το κύρος της συνταγματικής διάταξης κατοχυρώνοντας με τον πλέον ρητό και κατηγορηματικό τρόπο την ανάγκη σεβασμού της ιδιαιτερότητας των νησιών μας.

Μάλιστα η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, πιστή στις εξαγγελίες της για την υποστήριξη του νησιωτικού χώρου, προχωρά ένα βήμα ακόμη πιο μπροστά, με την προσθήκη στο άρθρο 101 της υποχρέωσης της διοίκησης και του κοινού νομοθέτη να λαμβάνουν ειδική μέριμνα για τη βιώσιμη οικονομική ανάπτυξη των νησιωτικών περιοχών. Στρατηγικός στόχος της Κυβέρνησης είναι η ρύθμιση αυτή να ενισχύσει την ανθρωποκεντρική δυναμική και βιώσιμη ανάπτυξη της νησιωτικής Ελλάδας, διασφαλίζοντας την ευημερία των πολιτών και προάγοντας την

κοινωνική συνοχή και αλληλεγγύη.

Η βιώσιμη ανάπτυξη της νησιωτικής Ελλάδας θα πρέπει να αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα της εθνικής στρατηγικής περιφερειακής ανάπτυξης και να αποσκοπεί στο να αποφέρει όφελος, όχι μόνο για τις σημερινές, αλλά και κυρίως για τις επόμενες γενεές.

Με την ευκαιρία, όμως, της συζήτησης για την αναθεώρηση του άρθρου 101 οφείλω να επισημάνω τη μη συστηματική και επαρκή μέχρι σήμερα εφαρμογή των κειμένων διατάξεων υπέρ των νησιωτικών περιοχών. Για το λόγο αυτό άλλωστε, πολλοί φορείς της νησιωτικής Ελλάδας έχουν εκφράσει επανειλημμένα παράπονα προς την πολιτεία, διαπιστώνοντας ότι η γεωγραφική ιδιαιτερότητα των νησιών δεν έγινε σεβαστή σε μια σειρά νομοθετικών ρυθμίσεων.

Η προτεινόμενη από τη Νέα Δημοκρατία συνταγματική κατοχύρωση της ιδιαιτερότητας των νησιών προσφέρει στην εκτελεστική εξουσία τη θεσμική υποδομή για τη λήψη των απαραίτητων νομοθετικών πρωτοβουλιών. Η πολιτεία οφείλει να στρέψει άμεσα την προσοχή και το ενδιαφέρον της στην παραμελημένη νησιωτική Ελλάδα. Η χώρα μας δεν είναι δυνατόν να εξακολουθήσει να αναπτύσσεται με δυο διαφορετικές ταχύτητες και μάλιστα αυτό να συμβαίνει εις βάρος ακριτικών και εθνικά ευαίσθητων περιοχών, όπως είναι τα νησιά του Αιγαίου. Ο δρόμος για μια πραγματικά ισχυρή Ελλάδα πρέπει να περνά από μια ισχυρή περιφέρεια που θα αναπτύσσεται, θα προοδεύει και θα ευημερεί.

Έχουμε χρέος να κάνουμε πράξη την εφαρμογή ολοκληρωμένων αναπτυξιακών παρεμβάσεων για το κάθε νησί, ανάλογα με τις αντιξοότητες που αυτό αντιμετωπίζει, αλλά και τα συγκεκριμένα πλεονεκτήματα που διαθέτει. Δεν θα πρέπει άλλωστε να ξεχνάμε ότι τα νησιά μας, παρά το πλήθος των προβλημάτων που καλούνται να αντιμετωπίσουν, συγκεντρώνουν περισσότερο από το 60% της τουριστικής κίνησης της χώρας μας και εξ αυτού του λόγου συνεισφέρουν σημαντικά στην εθνική μας οικονομία.

Τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν καθημερινά οι κάτοικοι των νησιών μας είναι γνωστά και χρονίζοντα. Ενδεικτικά και μόνο αναφέρω την ανάγκη για επίλυση του ακτοπλοϊκού προβλήματος, την εύρυθμη λειτουργία της Δημόσιας Διοίκησης, εκσυγχρονισμό των λιμενικών εγκαταστάσεων, κάλυψη των υγειονομικών αναγκών, παροχή ίσων ευκαιριών στους μαθητές των νησιών, ενίσχυση της αγροτικής οικονομίας, αντιμετώπιση της λειψυδρίας, ορθολογική διαχείριση των απορριμμάτων και των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας.

Αναφερόμενος στο πρόβλημα της λειψυδρίας το οποίο σήμερα βρίσκεται στο επίκεντρο της επικαιρότητας, θα μου επιτρέψετε να πω ότι σαν σήμερα πριν από δεκαεπτά χρόνια απέστειλα σχετική επιστολή προς τον τότε Πρωθυπουργό Ζολώτα, τους Αρχηγούς των κομμάτων, τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης και τους αρμόδιους φορείς για την ανάγκη λήψης μέτρων για την αντιμετώπιση της λειψυδρίας, ιδιαίτερα στα νησιά μας, τα οποία μια και θα έπρεπε να αναπτυχθούν πλήρως τουριστικά, ήταν απαραίτητο να διαθέτουν επάρκεια νερού για κάθε χρήση.

Καταθέτω για τα Πρακτικά τα σχετικά έγγραφα, με την παράκληση προς το σημερινό Πρωθυπουργό της Ελλάδας, κ. Κώστα Καραμανλή, να θεωρήσει το θέμα ως υψίστης εθνικής σημασίας για την ανάπτυξη των νησιών μας και την παραμονή των κατοίκων στις εστίες τους και να πράξει τα δέοντα.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Ιωάννης Χωματάς καταθέτει για τα Πρακτικά τα προαναφερθέντα έγγραφα, τα οποία βρίσκονται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Καταλήγοντας, θα ήθελα να τονίσω ότι η εκτελεστική εξουσία με την προτεινόμενη αναθεώρηση αποκτά τη θεσμική θωράκιση για να αντιμετωπίσει άμεσα και αποτελεσματικά τα προβλήματα του νησιωτικού χώρου. Αποστολή μας είναι να υπηρετούμε τις διαχρονικές αξίες και τα αιτήματα της κοινωνίας μας, με στόχο την εξασφάλιση ενός καλύτερου αύριο για τον τόπο μας.

Αυτούς τους σκοπούς υπηρετούν οι προτεινόμενες νέες ρυθμίσεις του Καταστατικού Χάρτη της χώρας και γι' αυτό πιστεύω ότι όλες οι πολιτικές δυνάμεις του τόπου θα πρέπει να αρθούν

στο ύψος των περιστάσεων και να τις υποστηρίξουν στην επόμενη Αναθεωρητική Βουλή, χωρίς μικροκομματικές προσεγγίσεις και ιδεοληψίες που γυρνούν την πατρίδα μας πίσω σε άλλες εποχές.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Ευχαριστούμε τον κ. Χωματά.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι τη συνεδρίασή μας παρακολουθούν από τα άνω δυτικά θεωρεία της Βουλής, αφού προηγουμένως ξεναγήθηκαν στην έκθεση με θέμα: «Έλληνες στη Διασπορά 15ος-21ος αι.» καθώς και στους λοιπούς χώρους του Μεγάρου της Βουλής των Ελλήνων, σαράντα πέντε μαθητές και μαθήτριες και τέσσερις συνοδοί-καθηγητές από το Γυμνάσιο Πυργετού Λάρισας.

Η Βουλή τους καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα από όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Ο Βουλευτής Λάρισας κ. Τσιόγκας έχει το λόγο.

ΜΑΞΙΜΟΣ ΧΑΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ: Τους φέρατε από τον Πυργετό να σας δουν, κύριε Τσιόγκα;

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΖΕΚΗΣ: Να τον ακούσουν, όχι να τον δουν.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Βλέπω ότι είναι εδώ και ο κ. Χαρακόπουλος του νομού Λάρισας.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΙΟΓΚΑΣ: Είναι ευκαιρία οι μαθητές του Πυργετού να ακούσουν και ένα Βουλευτή του νομού Λάρισας.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Και να δουν και να ακούσουν, όλα παίζουν ρόλο.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΙΟΓΚΑΣ: Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, παρά την έντονη αντίδραση του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας, το άρθρο 103, όπως τροποποιήθηκε στην προηγούμενη Αναθεώρηση του Συντάγματος το 2001 από τη Νέα Δημοκρατία και το ΠΑ.ΣΟ.Κ., απαγορεύει τη μετατροπή των συμβάσεων σε αορίστου χρόνου. Οι συμβασιούχοι, δηλαδή, δεν μπορούν να μονιμοποιηθούν και όταν οι ίδιοι διαμαρτύρονται προς τα Υπουργεία, τα Υπουργεία λένε «δεν το επιτρέπει το Σύνταγμα».

Όμως ποιος τροποποίησε το Σύνταγμα που απαγορεύει τη μονιμοποίηση των συμβασιούχων;

Χιλιάδες συμβασιούχοι, λοιπόν, διαμαρτύρονται και διεκδικούν το δικαίωμα στη δουλειά. Απαιτούν το δικαίωμα στη δουλειά, στην πλήρη και σταθερή εργασία. Με μία έννοια, ζητούν το αυτονόητο.

Όμως δεν είναι έτσι τα πράγματα γιατί ο καπιταλισμός, το εκμεταλλευτικό σύστημα που ζούμε, δεν αναγνωρίζει αυτονόητα δικαιώματα για τους εργάτες και τις εργάτριες και η αντιλαϊκή πολιτική που εφαρμόζει η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, όπως και η προηγούμενη του ΠΑ.ΣΟ.Κ., δεν δίνει πεντάρα για το πρόβλημα του άνεργου, του απολυμένου, του συμβασιούχου. Κάνει τη δουλειά της. Αξιοποιεί τα προβλήματα που δημιουργεί, διασώζει την αξιοπρέπειά τους και τους πετάει σαν συμμένη λεμονόκουπα.

Αυτή είναι η πραγματικότητα που πρέπει να προβληματίσει όλους τους εργαζόμενους, ώστε μέσα από την πείρα αυτών των χρόνων, να βγουν χρήσιμα συμπεράσματα που θα συμβάλουν το επόμενο διάστημα τόσο στην ανάπτυξη του διεκδικητικού κινήματος, όσο και στον καθορισμό της πολιτικής στάσης και συμπεριφοράς.

Αυτό είναι εντελώς απαραίτητο, γιατί ο κόμπος έχει φθάσει στο χτένι και δεν δικαιολογείται καμία εμπιστοσύνη στα λόγια της παρηγορίας που εκστομίζουν ή λένε κάθε φορά οι εκπρόσωποι της Κυβέρνησης, του ΠΑ.ΣΟ.Κ. αλλά και του Συνασπισμού, καθώς επίσης του εργοδοτικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού που είναι συνυπεύθυνοι, συνένοχοι για τη σημερινή κατάσταση.

Αυτές οι δυνάμεις, μαζί με τους δημάρχους τους, παίζουν για πολλά χρόνια ένα καλά οργανωμένο παιχνίδι στις πλάτες των συμβασιούχων. Παίζουν παιχνίδι με την οδηγία 70/1999 της Ευρωπαϊκής Ένωσης, παιχνίδι με τον εφησυχασμό και την αναμονή της δικαίωσης από τα υπηρεσιακά συμβούλια, από το Α.Σ.Ε.Π., παιχνίδι με τα δικαστήρια και τα μεγαλοδικηγορικά γραφεία, κρατώντας για δεκαετίες ολόκληρες όμηρους χιλιάδες συμβασιούχους και τις οικογένειές τους, κλέβοντας την

πήφο τους στις βουλευτικές και τις τοπικές εκλογές.

Τα ίδια ισχύουν και στον ιδιωτικό τομέα, όπου οι κυβερνήσεις κάνουν πλάτες στους βιομήχανους για να έχουν τους συμβασιούχους στα εργοστάσιά τους.

Η ώρα της αλήθειας έχει έρθει προ πολλού. Η οδηγία 70/1999 της Ευρωπαϊκής Ένωσης που τη χρησιμοποίησαν τα άλλα κόμματα πρωτοστατούντος του Συνασπισμού, μαζί με τις πλειοψηφίες στη Γ.Σ.Ε.Ε. και την Α.Δ.Ε.Δ.Υ., είναι ένα κατασκευάσμα του κεφαλαίου που κινείται στην κατεύθυνση της παραπέρα ελαστικοποίησης των εργασιακών σχέσεων. Στόχος είναι η εκμετάλλευση των εργαζομένων, η εκμετάλλευση της φθηνής εργατικής δύναμης. Για το λόγο αυτό, επιχειρούν να ενισχύσουν τις συμβάσεις ορισμένου χρόνου.

Αυτό λέει η κοινοτική Οδηγία και δεν λέει πουθενά για τη μετατροπή των συμβάσεων ορισμένου χρόνου σε αορίστου χρόνου και τη μονιμοποίηση των συμβασιούχων.

Το ΠΑ.ΣΟ.Κ. ρίχνοντας χιλιάδες εργαζόμενους στην ομηρία με άθλιους μισθούς και άθλιες εργασιακές σχέσεις, καλλιέργησε ψεύτικες προσδοκίες. Όμως με το π. δ. 81/2003 συντήρησε και διόγκωσε το πρόβλημα συνειδητά, σχεδιασμένα. Διατήρησε την ομηρία, εκμεταλλεύτηκε τους συμβασιούχους, επέκτεινε το θασμό των εκτάκτων σ' όλους τους χώρους στο δημόσιο, στις πρώην Δ.Ε.Κ.Ο. και στον ιδιωτικό τομέα.

Η Νέα Δημοκρατία έδωσε ψεύτικες υποσχέσεις, καλλιέργησε κλίμα ευφορίας για μαζική εξαπάτηση, έπαιξε με την αγωνία των συμβασιούχων και διαχειρίστηκε αυτήν την κατάσταση με κριτήριο την υπαρπαγή της ψήφου.

Το π.δ. 164/2004 της Νέας Δημοκρατίας είχε καθορισμένα όρια. Οι ρυθμίσεις που προέβλεπε είχαν σαν δεδομένο την απορρόφηση ενός μικρού, σε σχέση με το μέγεθος του προβλήματος, αριθμού συμβασιούχων. Στόχευε στην εκτόνωση της κατάστασης, γνωρίζοντας ότι ο φαύλος κύκλος της ομηρίας και της εξαπάτησης θα συνεχιστεί.

Σήμερα που ο εμπαιγμός βγήκε στην επιφάνεια και το πρόβλημα εκδηλώθηκε με ιδιαίτερη οξύτητα, δοκιμάζονται νέα μέσα παραπλάνησης και χειραγώγησης των συμβασιούχων.

Η Κυβέρνηση και το Υπουργείο Εσωτερικών δοκιμάζουν το μέσο της συγκέντρωσης μορίων, καλλιεργώντας αυταπάτες, ότι με εφόδια τα μόρια θα μπορούν να προσδοκούν οι συμβασιούχοι στην επόμενη διαδικασία του Α.Σ.Ε.Π..

Η Κ.Ε.Δ.Κ.Ε. η οποία στηρίζεται στις κοινές αποφάσεις των εκπροσώπων της Νέας Δημοκρατίας, του ΠΑ.ΣΟ.Κ. και του Συνασπισμού πρωταγωνιστεί τόσα χρόνια στη στήριξη και διαιώνιση αυτής της άθλιας κατάστασης. Μιλάει για τροποποίηση του π.δ. 164/2004 για να μονιμοποιηθεί ένα μέρος των συμβασιούχων που εργάζονται για πολλά χρόνια στο δημόσιο και έχουν εξαιρεθεί από το προηγούμενο π.δ. της Νέας Δημοκρατίας.

Οι πλειοψηφίες της Γ.Σ.Ε.Ε. και της Α.Δ.Ε.Δ.Υ. θέτουν προϋποθέσεις οι οποίες για ένα μεγάλο τμήμα των συμβασιούχων είναι απαγορευτικές. Το ΠΑ.ΣΟ.Κ. προσπαθεί να ξεπλύνει τις αμαρτίες των περασμένων χρόνων, να κοροϊδέψει για άλλη μια φορά τους συμβασιούχους και καταφεύγει στην υιοθέτηση της πρότασης της Γ.Σ.Ε.Ε..

Όλοι μαζί αυτά τα μέτρα, παραπλανητικά για το κριτήριο των αποκαλούμενων «πάγιων και διαρκών αναγκών», στην καλύτερη περίπτωση μπορούν να καλύψουν ένα μικρό μέρος των συμβασιούχων στο απώτερο διάστημα. Επί της ουσίας, πρόκειται για συνέχιση της ίδιας απαράδεκτης κατάστασης, με στόχο τη διάσπαση των εκτάκτων, την εκτόνωση της οργής τους και την εκμετάλλευση της αγωνίας τους. Και αυτά, σε συνθήκες που τα προβλήματα θα οξυνθούν με το κλείσιμο δημοτικών επιχειρήσεων το επόμενο διάστημα.

Γι' αυτό χρειάζεται αγώνας με το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας και το Πανεργατικό Αγωνιστικό Μέτωπο που αντιπαλεύουν χρόνια αυτήν την πολιτική που γεννάει ανέργους, υποαπασχολούμενους και συμβασιούχους. Αντιπαλεύουν χρόνια την εργασιακή και πολιτική ομηρία, προσπαθούν να συμβάλουν στην ανάπτυξη μαζικού κινήματος που θα διεκδικεί αποφασιστικά το δικαίωμα στην πλήρη και σταθερή εργασία, την άμεση μετατροπή των συμβάσεων ορισμένου χρόνου σε αορίστου, τη μονι-

μποίηση των συμβασιούχων.

Και αυτός ο αγώνας συνδέεται με την πάλη για την κατάργηση των ελαστικών εργασιακών σχέσεων, των ευέλικτων μορφών απασχόλησης και υπερεκμετάλλευσης. Συνδέεται με την πάλη για ουσιαστικές αυξήσεις, για 52 ευρώ μεροκάματο, για 1.300 ευρώ μισθό, για ασφαλιστικά δικαιώματα που απαντούν στις ανάγκες των εργαζομένων.

Το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας είναι στο πλευρό των συμβασιούχων. Είναι δύναμη που δίνει μαζί τους τη μάχη για την ενίσχυση του κινήματος που επιδρά και θα επιδράσει περισσότερο το επόμενο διάστημα στην ισχυροποίηση της πάλης και τη δημιουργία των προϋποθέσεων για το δικαίωμα στην πλήρη και σταθερή εργασία.

Και εδώ, πρέπει να ανοίξει η συζήτηση θέτοντας στην καρδιά του προβλήματος το δρόμο ανάπτυξης, ώστε να συνειδητοποιηθεί ότι οι εργαζόμενοι θα ταλαιπωρούνται από τη συνεχή όξυνση των προβλημάτων. Όσο υπάρχει το καθεστώς των μονοπωλίων και η οικονομική ανάπτυξη σηματοδοτείται από τα κέρδη της πλουτοκρατίας, να συνειδητοποιηθεί ότι το δικαίωμα στη δουλειά και τα άλλα δικαιώματα απαιτούν ριζικές αλλαγές και ανατροπή του συσχετισμού δύναμης. Απαιτούν εξουσία της εργατικής τάξης και των συμμάχων τους, κοινωνική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής και ανάπτυξη με κριτήριο τις λαϊκές ανάγκες.

Έχει μεγάλη σημασία για την οργάνωση και την αποτελεσματικότητα του αγώνα να ανοίξει συνολικό μέτωπο κατά των αντιπάλων των εργαζομένων, παίρνοντας υπ' όψιν ότι με ευθύνη της Νέας Δημοκρατίας και του ΠΑ.ΣΟ.Κ., πέρασε στο Σύνταγμα η διάταξη για την απαγόρευση της μονιμοποίησης των εκτάκτων που είχε τεθεί ζήτημα άρσης της μονιμότητας των δημοσίων υπαλλήλων με την Αναθεώρηση του Συντάγματος.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Ενώ με ευθύνη αυτών των δυνάμεων, με την προώθηση των ιδιωτικοποιήσεων, την εμπορευματοποίηση της παιδείας, της υγείας και των κοινωνικών υπηρεσιών, με την υπονόμευση των συλλογικών συμβάσεων, τη μερική απασχόληση, τη διευθέτηση του εργασίου χρόνου, τα αντιασφαλιστικά μέτρα, κλιμακώνεται η επίθεση σ' όλα τα μέτωπα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Ευχαριστούμε, κύριε Τσιόγκα.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΙΟΓΚΑΣ: Ολοκληρώνω, κύριε Πρόεδρε, με μια φράση.

Σήμερα οι συμβασιούχοι πρέπει να έχουν στα χέρια τους όλα τα δεδομένα και με βάση τους επιβάλλεται να απορρίψουν, να καταδικάσουν κάθε εμπαιγμό, ανεξάρτητα από το περιτύλιγμα που χρησιμοποιούν οι εκπρόσωποι της κυρίαρχης πολιτικής και του ομοιομορφισμού.

Γι' αυτό, σ' αυτές τις εκλογές, όποτε κι αν γίνουν, θα πρέπει να εγκαταλείψουν τη Νέα Δημοκρατία και το ΠΑ.ΣΟ.Κ., να ενισχύσουν το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας και ιδιαίτερα οι συμβασιούχοι να ξεκολλήσουν όσο γίνεται πιο γρήγορα από τη Νέα Δημοκρατία, το ΠΑ.ΣΟ.Κ. και το Συνασπισμό που τους κοροϊδεύουν για δεκαετίες.

Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Ευχαριστούμε, κύριε Τσιόγκα.

Το λόγο έχει ο κ. Θαλασσινός.

ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΣ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η τρίτη ενότητα που συζητάμε σήμερα περιλαμβάνει μια σειρά σημαντικών ζητημάτων, τα οποία αφορούν τη λειτουργία της δικαιοσύνης, την Αυτοδιοίκηση, τη Δημόσια Διοίκηση και τις νησιωτικές περιοχές.

Αν και νομικός και μάχιμος δικηγόρος πριν από την εκλογή μου, δεν θα αναφερθώ αναλυτικά στα υπό αναθεώρηση άρθρα για το ζήτημα αυτό. Όμως, πιστεύω ότι οι προς αναθεώρηση διατάξεις των άρθρων 90, 95, 98 και 100 είναι προς τη σωστή κατεύθυνση, καθόσον προβλέπουν τις απαραίτητες εκείνες μεταρρυθμίσεις, ώστε να αναβαθμιστεί το δικαιοδοτικό μας σύστημα.

Αυτές οι μεταρρυθμίσεις αφορούν τον τρόπο επιλογής των προέδρων των ανωτάτων δικαστηρίων της χώρας από τους

αντιπροέδρους των οικείων δικαστηρίων, καθώς και το χρονικό διάστημα της θητείας τους, που δεν μπορεί να υπερβεί τα τρία χρόνια.

Επίσης προβλέπεται η σύσταση ειδικού τμήματος στο Συμβούλιο της Επικρατείας, ώστε να επιλύονται οι διαφορές που αναφέρονται στις δημόσιες συμβάσεις, η σύσταση ειδικού τμήματος στο Ελεγκτικό Συνέδριο, με αντικείμενο τον έλεγχο των δημοσίων συμβάσεων και η μετατροπή του Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου σε Συνταγματικό Δικαστήριο, το οποίο θα αποφανεται οριστικά για τη συνταγματικότητα ή όχι ενός νόμου, όπου υπάρχουν αντίθετες αποφάσεις ανωτάτων δικαστηρίων. Δηλαδή, με τον τρόπο αυτόν προκρίνεται ένα ενδιάμεσο σύστημα μεταξύ του διάχυτου και του συγκεντρωτικού ελέγχου, κατά τα πρότυπα πολλών χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ως νησιώτης Βουλευτής, θα περιορίσω την τοποθέτησή μου στο άρθρο 101 του Συντάγματος. Για μας, τους νησιώτες, η ένταξη της ερμηνευτικής δήλωσης του εν λόγω άρθρου, ως αυτοτελούς παραγράφου στο συνταγματικό κείμενο, είναι πάρα πολύ σημαντική. Η ρύθμιση αυτή συνιστά ένα θετικό και ταυτόχρονα σημαντικό βήμα, για την εξουδετέρωση των μειονεκτημάτων τα οποία παρουσιάζονται σ' αυτές τις περιοχές, όπως και στην άρση των ανισοτήτων σε σχέση με τις περιοχές της υπόλοιπης ηπειρωτικής χώρας. Δεν είναι ούτε φληναφήματα ούτε εκ του περισσού! Να μην ομφαλοσκοπούμε. Να βλέπουμε και την υπόλοιπη Ελλάδα. Να βλέπουμε και τη νησιωτική χώρα.

Συνταγματική αναγνώριση αυτών των ιδιαιτεροτήτων από την πολιτεία σημαίνει ότι υπάρχει υποχρέωση στον κοινό νομοθέτη, αλλά και στη διοίκηση, όταν δρουν κανονιστικά, να λαμβάνουν υπ' όψιν αυτές τις ιδιαιτερότητες ως παράγοντες που επηρεάζουν την απρόσκοπτη και βιώσιμη οικονομική ανάπτυξη τους. Άλλωστε, οι ιδιαιτερότητες των νησιωτικών περιοχών και η ανάγκη εφαρμογής ειδικών πολιτικών γι' αυτές, δηλαδή η «νησιωτικότητα», όπως τη λένε, έχουν αναγνωριστεί και από την Ευρωπαϊκή Ένωση με τη Συνθήκη του Άμστερνταμ και αργότερα με τη Σύνοδο Κορυφής στη Νίκαια με ψηφίσματα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου.

Θέλω, επίσης, να επισημάνω ότι αντίστοιχες προβλέψεις υπάρχουν στα Συντάγματα της Φινλανδίας -στο άρθρο 75- της Δανίας -στο άρθρο 86- της Πορτογαλίας -στα άρθρα 225 έως 229- και της Γαλλίας -στα άρθρα 72 και 73- με στόχο την εξασφάλιση της εδαφικής συνέχειας.

Κύριοι συνάδελφοι, εδώ θέλω να διευκρινίσω ότι η θεσμική αυτή παρέμβαση, δεν συνιστά σε καμία περίπτωση χαριστική πράξη για τους νησιώτες, ούτε υπαγορεύεται εκ λόγων επαιτείας. Αντίθετα, η ρύθμιση αυτή είναι αναγκαιότητα, προκειμένου, όπως είπα, να εξουδετερωθούν τα μειονεκτήματα, που παρουσιάζονται, εξ αντικειμένου, στις νησιωτικές περιοχές σε σχέση με την ηπειρωτική χώρα.

Θέλω να τονίσω και εγώ, όπως έχουν τονίσει και οι άλλοι συνάδελφοι και εντός και εκτός Κοινοβουλίου, ότι τίποτα στα νησιά δεν είναι το ίδιο με τη στεριανή Ελλάδα. Το λέω και το πιστεύω, όπως το πιστεύουν όλοι οι νησιώτες, οι οποίοι βιώνουν αυτά προβλήματα.

Πολύ συνοπτικά θα μου επιτρέψετε να αναφέρω μερικές από τις ιδιαιτερότητες ή -αν θέλετε- από τα μειονεκτήματα της νησιωτικής χώρας και, κυρίως, των απομακρυσμένων νησιών.

Είναι η μεγάλη, κατά κανόνα, απόσταση από την ηπειρωτική Ελλάδα, ανάλογα, βέβαια, με το δίκτυο των ακτοπλοϊκών συγκοινωνιών, με συνέπεια την απομάκρυνση από τα κέντρα αγορών και διανομής και τη σημαντική αύξηση του κόστους ζωής για τους νησιώτες, την αύξηση του κόστους παραγωγής, την επίδραση στην ανταγωνιστικότητα των παραγομένων αγαθών και πολλά άλλα.

Υπάρχει μεγάλη διαφοροποίηση στον πληθυσμιακό παράγοντα και των νησιών μεταξύ τους αλλά και σε σχέση με την ηπειρωτική Ελλάδα. Πυκνοκατοικημένες περιοχές παρουσιάζουν περισσότερες δυνατότητες ανάπτυξης. Αναπτύσσουν ισχυρότερα πολιτικά κέντρα και δίκτυα επιρροής, αλλά επιτυγχάνουν και μεγαλύτερη απορρόφηση κονδυλίων. Αντίθετα, πολλά νησιά πάσχουν από χαμηλή πληθυσμιακή πυκνότητα και δεν έχουν τις

ίδιες ή, τουλάχιστον, ανάλογες ευκαιρίες. Υπάρχει εδαφική ασυνέχεια της νησιωτικής χώρας σ' ό,τι αφορά την αναπτυξιακή διαδικασία. Επιβάλλεται ο σχεδιασμός αλλά και ο προγραμματισμός, να γίνονται για κάθε νησί ξεχωριστά και όχι με βάση τη νησιωτική περιφέρεια στην οποία ανήκει.

Ταυτόχρονα πρέπει να επισημάνω ότι υπάρχει ανεκμετάλλευτος νησιωτικός χώρος, ορεινές και προστατευόμενες περιοχές, που κατευθύνουν την οικονομική δραστηριότητα προς τις ακτές των νησιών, περιορίζοντας σημαντικά την αγροτική εκμετάλλευση, λαμβανομένου υπ' όψιν ότι ο αγροτικός κλήρος στα νησιά είναι πολύ μικρός και δεν ευνοεί την ανάπτυξη του πρωτογενούς τομέα, στον βαθμό που γίνεται αυτό στη ηπειρωτική χώρα.

Η οικονομία των νησιωτικών περιοχών χαρακτηρίζεται από Α.Ε.Π. μικρότερο από το αντίστοιχο της ηπειρωτικής χώρας, ενώ τα ποσοστά ανεργίας είναι υψηλότερα από τα αντίστοιχα ποσοστά της ηπειρωτικής Ελλάδας.

Τέλος, οι νησιωτικές περιοχές χαρακτηρίζονται από συγκεκριμένη δομή της οικονομικής τους δραστηριότητας, με το συντριπτικό ποσοστό να αφιερώνεται στον τριτογενή τομέα της οικονομίας σε βαθμό πλέον -πολύ το φοβούμαι- μη αναστρέψιμο.

Το γεγονός αυτό περιορίζει ως ένα σημείο τις διαθέσιμες επιλογές, για την αναπτυξιακή πολιτική με ταυτόχρονο περιορισμό και των κοινοτικών κονδυλίων. Αυτές οι συνθήκες έχουν οδηγήσει στη δημιουργία δυσεπίλυτων προβλημάτων, στα οποία πιστεύω ότι μπορούν και πρέπει να δοθούν λύσεις με τη συνδρομή, ασφαλώς, του άρθρου 101.

Μ' αυτόν τον τρόπο θεωράκονται θεσμικά οι περιοχές αυτές της χώρας μας και παρέχεται η δυνατότητα στο σπουδαίο ανθρώπινο δυναμικό των νησιών μας, μέσα από τη ρύθμιση αυτή να δραστηριοποιηθεί και να μετατρέψει τα όποια μειονεκτήματα σε ασύγκριτα πλεονεκτήματα και το κυριότερο να μείνει στον τόπο του.

Ευχαριστώ πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Ο κ. Καραμάριος έχει το λόγο.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΑΡΑΜΑΡΙΟΣ: Κύριε Πρόεδρε, δεν θα σχολιάσω τα κενά έδρανα σε μία κορυφαία, πράγματι, διαδικασία, όπως είναι η Αναθεώρηση του Συντάγματος, ούτε θα σχολιάσω και εκείνους που απέμειναν από το Π.Α.Σ.Ο.Κ. με τον τίτλο του ανεξαρτήτου, που αντί να συζητήσουν, έφτασαν στο σημείο να ειρωνεύονται την πρόταση της Νέας Δημοκρατίας.

Εγώ θα ξεκινούσα από εκείνα που ο αείμνηστος Πρόεδρος, ο Καραμανλής, είπε φεύγοντας, όταν έγινε εκείνο το πραξικόπημα σε βάρος του: «Σας παρακαλώ να ανακοινώσετε στην Εθνική Αντιπροσωπεία ότι εν όψει των διαγραφόμενων εξελίξεων, στις οποίες δεν δύναμαι να συμπράττω, από σήμερα παύω να ασκώ τα καθήκοντά μου ως Πρόεδρος της Δημοκρατίας παραιτούμενος του υπολοίπου της θητείας μου». Και αυτό έγινε, διότι με την τροποποίηση του Συντάγματος και με την αποψίλωση των δικαιωμάτων και εξουσιών του Προέδρου της Δημοκρατίας, ήταν γι' αυτόν πλέον άνευ αντικειμένου η επιτέλεση των καθηκόντων του.

Κύριε Πρόεδρε, η τριμερής δομή του κράτους μας με το άρθρο 26 του Συντάγματος, όπου η Βουλή νομοθετεί, ο Πρόεδρος με την Κυβέρνηση είναι η εκτελεστική εξουσία και με την παράγραφο 3 τα δικαστήρια απαντούν τη δικαιοσύνη, θα έπρεπε να έχει άλλη αυτήν τη στιγμή αντιμετώπιση.

Κατά την άποψή μου την ταπεινή, την οποία έχω εκφράσει από διετίας, δεν μπορεί να γίνει πλήρης αναδόμηση του κράτους μας και εκσυγχρονισμός, εάν δεν θα προχωρούσαμε στη γενναία τροποποίηση και εκείνων των διατάξεων με τις οποίες αυτήν τη στιγμή αποψιλώθηκε ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας.

Σήμερα, βέβαια, βρισκόμαστε σε μία Βουλή, η οποία δεν θα πάρει αποφάσεις διατύπωσης των άρθρων εκείνων τα οποία θα αναθεωρήσουμε. Απλώς θα προτείνουμε και θα εισηγηθούμε. Είναι, δηλαδή, μία δική μας πρόταση προς τη μέλλουσα Βουλή, η οποία θα προέλθει από τις εκλογές, όποτε και αν γίνουν. Τότε εκεί θα συντάξουμε, ακριβώς, τα άρθρα εκείνα, δηλαδή το πώς πρέπει να αναδιατυπωθούν αυτά, που εμείς ζητάμε με την ανα-

θεώρηση.

Για μένα το σημερινό τμήμα που συζητάμε, είναι η πραγματική δομή της διοίκησης. Είναι τα άρθρα 101 με 104. Σ' ό,τι αφορά τα άρθρα 93 με 100 που είναι η δομή οργάνωσης της δικαιοσύνης, εκεί, ασφαλώς, οι οποιεσδήποτε διατάξεις που προτείνεται να αναθεωρηθούν, αποτελούν μία πρόταση. Έχω την εντύπωση ότι είναι προς την ορθή κατεύθυνση, γιατί, ακριβώς, ενδυναμώνουν τη δικαστική λειτουργία στην άσκηση της εξουσίας της, δηλαδή την απονομή της δικαιοσύνης σ' αυτόν το «ναό» της δικαιοσύνης. Αυτό περιμένει ο άνθρωπος, ο πολίτης.

Σ' ό,τι αφορά τα άρθρα 101 με 104 που αφορούν τη δομή και την οργάνωση της διοίκησης, εκεί πάσχει διότι, πράγματι, ο μεγάλος αυτός όγκος της διοίκησης, που είναι οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι Ο.Τ.Α. είναι η «σπονδυλική στήλη» της αποκέντρωσης του κράτους μας, μιας και το κράτος μας βασίζεται στην αποκέντρωση.

Κύριε Πρόεδρε, έχω την εντύπωση ότι αυτή η δομή με την οποία το κράτος μας έχει εκχωρήσει πολλές αρμοδιότητες σε ανεξάρτητες αρχές, είναι υπερβολική γιατί πολλές εξουσίες που εκχωρήθηκαν, δεν επιτελούνται ούτε εκτελούνται σωστά πλην του Συνηγούρου του Πολίτη και κάποιων άλλων ανεξάρτητων αρχών.

Σ' ό,τι αφορά το άρθρο 101 της ερμηνευτικής δήλωσης όπου πολλά είπαν και οι συνάδελφοί μου για τη νησιωτική περιοχή, θα ήθελα να υπενθυμίσω στους κυρίους συναδέλφους ότι η νησιωτική Ελλάδα είναι μεγαλύτερη της ηπειρωτικής. Το ευτύχημα, αγαπητοί κύριοι συνάδελφοι, είναι ότι αυτό που παραπέμπουμε για τροποποίηση δεν είναι απλώς η ερμηνευτική δήλωση να ενσωματωθεί σαν άρθρο διότι διαφορετική ερμηνεία και δύναμη δικαιώματος έχει όταν πηγάζει ευθέως από διάταξη του νόμου του Συντάγματος παρά από ερμηνευτική δήλωση, αλλά είναι διότι ειδικά μνημονεύει την καθιέρωση ειδικής μέριμνας για τα νησιά. Αυτήν τη μέριμνα επιδεικνύει η Κυβέρνησή μας εδώ και δύο χρόνια. Πρέπει να σας τονίσω ότι σ' όλα τα άρθρα, σ' όλους τους νόμους που φέραμε με δικές μας παρεμβάσεις μπήκαν διατάξεις υπέρ των νησιωτικών περιοχών για να υπάρχει στον κάθε νόμο η ρητή δήλωση ότι πρέπει να έχουμε ιδιαίτερη μέριμνα για τα νησιά.

Άρα, λοιπόν, ποιο είναι εκείνο που μένει, κύριε Πρόεδρε; Να δούμε αυτό το σύμπλεγμα των νησιωτικών περιοχών αν έχει, πράγματι, ένα ακτοπλοϊκό θεσμικό πλαίσιο όπου να ξέρει ο κάθε πολίτης και κάτοικος του απομακρυσμένου νησιού, όπου και αν είναι, ότι αύριο το πρωί θα πάει στο νησί του. Γιατί να έχουμε Κ.Τ.Ε.Λ., Ο.Σ.Ε., Ολυμπιακή Αεροπορία με καθορισμένα δρομολόγια και αύριο το πρωί να ξέρετε πότε θα πάτε τον Ιούλιο στη Ρόδο ή σε όποιο άλλο νησί ούτως ώστε να έχουμε τέτοια δυνατότητα να ξέρουμε πότε θα πάμε στα άλλα νησιά; Λείπει, δηλαδή, ένα θεσμικό πλαίσιο που να είναι η βασική ανάπτυξη των νησιών μας, η δομή της ακτοπλοΐας.

Επειδή, κύριε Πρόεδρε, δεν είχα την ευχέρεια το πρωί να παραστώ διότι προήδρευα στην Επιτροπή Θεσμών και Διαφάνειας, θα μιλήσω με δύο κουβέντες για το άρθρο 24 για το οποίο πολλός λόγος έγινε.

Κύριοι συνάδελφοι, όλοι οι Έλληνες και όλες οι Ελληνίδες ξέρουν ποιο είναι το δάσος και ποιο είναι το χωράφι. Το θέμα είναι ποιος θα το καθορίσει αυτό. Εμείς έχουμε στη Ρόδο το Κτηματολόγιο, ένα θεσμό που σας έχω αναφέρει εκατό φορές εδώ. Δεν θα κάνουμε ποτέ Κτηματολόγιο με το μυαλό που έχουμε. Εμείς δεν έχουμε πρόβλημα να προστατεύσουμε τα δάση μας, διότι τα δάση και οι καλλιεργήσιμες γαίες και τα σπίτια είναι καθορισμένα. Εσείς όλοι σήμερα κόπτεστε και φωνάζετε, να τεθεί σαν όριο αεροφωτογραφιών είτε το 1975 είτε το 1960. Για μένα δεν πρέπει να μπει καμία ημερομηνία. Αγαπητέ κύριε Τζέκη, εγώ πηγαίνοντας στο αεροδρόμιο κάθε μήνα, βλέπω και μία νέα οικοδομή να βγαίνει στους παραπλήσιους λόφους.

Άρα, λοιπόν, δεν είναι το πρόβλημα η αεροφωτογράφιση του 1975. Το πρόβλημα είναι εάν οριοθετούμε. Πού είναι ο χωροταξικός σχεδιασμός του Συντάγματος του 1975; Ο αείμνηστος Καραμανλής τότε, έφερε τη συνταγματική αυτή μεγάλη καθιέρωση του χωροταξικού σχεδιασμού, τον οποίο έκτοτε η πολιτεία διαχρονικά δεν μπόρεσε να κάνει.

Εγώ, λοιπόν, ο ταπεινός Βουλευτής ορμώμενος από τη Ρόδο, σας λέγω ότι ματαιοπονείτε όλοι όσοι λέτε ναι ή όχι στην τροποποίηση του άρθρου 24 του Συντάγματος, γιατί, πράγματι, θέλει τροποποίηση. Πού; Στο να υποδειχθεί ο καλύτερος νομοθετικός τρόπος, ο οποίος να μπορεί να καθορίσει εκ των προτέρων, ποιο είναι το δάσος και αφού καθοριστεί, ούτε ο Θεός να μη μπορεί να το αλλάξει. Όχι, όμως, να κλείνουμε τα μάτια σ' αυτές τις ανοικοδομήσεις. Εάν αύριο μπει η αεροφωτογραφία –το λέω στους εκ Αττικής ορμώμενους- ο οιοσδήποτε δασάρχης τηρώντας το Σύνταγμα, θα λέει ότι υπάρχει η αεροφωτογραφία του 1975, για εμένα έδειχνε δάσος, γκρεμίστε τα σπίτια, και θα έχουμε πάλι την ίδια ταλαιπωρία.

Να γιατί, αγαπητοί συνάδελφοι, ο εκτελεστικός νόμος του Συντάγματος του 2001 δεν προχώρησε. Διότι το Συμβούλιο της Επικρατείας είπε: «Σταθείτε, κύριοι. Κάντε πρώτα χωροταξικό σχεδιασμό. Δείτε ποια είναι τα δάση και προστατεύστε τα».

Αρα, λοιπόν, κύριε Πρόεδρε, σ' αυτό το σημείο θα ήθελα να πω ότι είναι καλύτερα να έχουμε στην άλλη Βουλή θέμα συζήτησης, για να κάνουμε καλύτερο Σύνταγμα, παρά να αποχωρούμε κατ' αυτόν τον τρόπο. Και η ιστορία και τα Πρακτικά έχουν καταγράψει αυτήν την απαράδεκτη συμπεριφορά.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Ευχαριστούμε πολύ, κύριε Καραμάρης.

Ο κ. Βεργίνης έχει το λόγο.

ΞΕΝΟΦΩΝ ΒΕΡΓΙΝΗΣ: Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

Κύριε Υπουργέ, κύριοι συνάδελφοι, συνεχίζουμε τη συζήτηση για την αναθεώρηση συνταγματικών διατάξεων, μια κορυφαία συζήτηση για το ελληνικό Κοινοβούλιο, μια κορυφαία συζήτηση για τους συναδέλφους Βουλευτές, αλλά επίσης και μια κορυφαία αναφορά για τους Έλληνες πολίτες τους οποίους εκπροσωπούμε.

Είναι, πράγματι, κύριε Πρόεδρε, αυτή η στιγμή τόσο σημαντική, που δεν ξέρω εάν μπορεί κάποιος και να σκεφθεί ακόμη να γυρίσει την πλάτη του σ' αυτό το Κοινοβούλιο, σ' αυτήν την Αίθουσα, διότι έτσι γυρίζει την πλάτη του στη δημοκρατία, γυρίζει την πλάτη του στον ελληνικό λαό, τον οποίον εκπροσωπεί. Έχω την άποψη ότι οι μάχες δεν δίνονται εκτός Κοινοβουλίου. Λόγω της θέσεώς μας πρώτα δίνονται εντός Κοινοβουλίου. Και παίρνουμε τις θέσεις μας, είτε θετικά είτε αρνητικά. Και παίρνουμε τις θέσεις μας με προτάσεις, προτάσεις πάντα θετικές, προτάσεις εξελικτικές και προοδευτικές. Νομίζω ότι όταν τίθενται θέματα συζήτησης, τότε, ακριβώς, έρχεται ο καθένας με την άποψή του, αλλά άποψη η οποία να προσβλέπει σε βελτίωση και, βεβαίως, να προφταίνει κάποιος το μέλλον.

Πραγματικά θέλω να πω ότι οι συνάδελφοι, ιδιαίτερα της Αξωματικής Αντιπολίτευσης, δεν είναι δυνατόν να απουσιάζουν απ' αυτήν την κορυφαία συζήτηση. Δεν έπρεπε να παρακολουθούν αυτήν τη συζήτηση από τα γραφεία τους ή από τα σπίτια τους, αλλά να είναι εντός του Κοινοβουλίου και εντός του Κοινοβουλίου να δίνουν τη μάχη.

Σ' ό,τι αφορά τα άρθρα τα οποία θεωρούμε αναθεωρητέα, κύριε Πρόεδρε, νομίζω, πράγματι, ότι η συζήτηση που γίνεται για αναθεώρηση των άρθρων, που αναφέρονται στη διοίκηση των δικαστηρίων και επομένως στη δικαστική εξουσία, είναι απόλυτα η συνέχεια του εκσυγχρονισμού, που έγινε με μια προσπάθεια της Αναθεώρησης του Συντάγματος το 2001. Τότε έγινε, πράγματι, μια εκτεταμένη προσπάθεια αναθεώρησης και βελτίωσης της διοίκησης των δικαστηρίων, αλλά και, βεβαίως, της βελτίωσης των συνθηκών των δικαστικών λειτουργιών, κάτω από τις οποίες προσφέρουν τις υπηρεσίες τους.

Είναι βέβαιο ότι απαιτούμε όλοι τη διάκριση των εξουσιών. Είναι συνταγματικός επιβεβλημένο και επιβάλλεται από την άσκηση της δημοκρατίας. Βεβαίως, τίποτε δεν υπάρχει ανεξάρτητο. Η ανεξαρτησία των εξουσιών δεν σημαίνει ότι η μία εξουσία ενεργεί, χωρίς να γνωρίζει τι κάνει η άλλη εξουσία. Αυτό πρέπει να το καταστήσουμε σαφές. Εάν δεν λειτουργήσει σωστά και επικοινωνιακά η μία εξουσία με την άλλη, τότε παύει η ενότητα λειτουργίας ενός οικοδομήματος που λέγεται έθνος, που λέγεται κράτος.

Υπ' αυτήν την έννοια θεωρώ ότι οι προτάσεις της Νέας Δημο-

κρατίας, αλλά και η συμβολή της Αντιπολίτευσης, του Κ.Κ.Ε. και του Συνασπισμού προς την κατεύθυνση της βελτίωσης, είναι επιβεβλημένες.

Δεν είναι ίσως επαρκείς, αλλά θα πρέπει να συμβάλλουμε στη βελτίωση τους. Θεωρώ, για παράδειγμα, τη βελτίωση λειτουργίας του Ελεγκτικού Συνεδρίου εντελώς αναγκαία και απαραίτητη, διότι το Ελεγκτικό Συνέδριο πρέπει, επιτέλους, να λειτουργήσει αποτελεσματικά και όχι μονάχα εις απλόν έλεγχο, αλλά εις καθοριστικών και αποτελεσματικών έλεγχο και μάλιστα σε χρόνο, κύριε Πρόεδρε της Βουλής, που να επιτρέπει τη συνέχιση των εργασιών, τη συνέχιση της λειτουργίας της αγοράς και του κράτους. Δεν μπορούμε, για παράδειγμα, να περιμένουμε μήνες ή και χρόνια, προκειμένου να έχουμε το αποτέλεσμα ελέγχου από το Ελεγκτικό Συνέδριο, για να προχωρήσουν συγκεκριμένα έργα. Αυτό είναι δεδομένο.

Βεβαίως, το Ελεγκτικό Συνέδριο ως δικαστική αρχή θα κάνει τη δουλειά του, αλλά θα πρέπει να συμβάλλουμε στην εξασφάλιση συνθηκών αποτελεσματικής λειτουργίας. Αυτό είναι το σπουδαιότερο, που πρέπει με το νέο Σύνταγμα να προσπαθήσουμε και να επιδιώξουμε και να διαφυλάξουμε.

Σ' ό,τι αφορά την Τοπική Αυτοδιοίκηση, έχω την άποψη ότι αποτελεί βεβαιότατα μέρος της συνολικής διοίκησης του κράτους. Είναι η περιφερειακή διοίκηση, κύριε Πρόεδρε, και, βεβαίως, πρέπει να συμβάλλουμε εις την ανάπτυξη της. Όμως, η συμβολή στην ανάπτυξη της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, δεν σημαίνει κατακερματισμό της διοίκησης, που πρέπει να είναι ενιαία, διότι έχουμε το προνόμιο από όλα τα έθνη, διεθνώς, να έχουμε ισχυρή εσωτερική ενότητα έθνους. Και αυτό δεν διασφαλίζεται μονάχα με την ιδεολογία, με την αντίληψη και την παράδοση, αλλά με τη συνεχή ενιαία διοίκηση ενότητας.

Συνεπώς, λοιπόν, η ανάπτυξη της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, δεν σημαίνει κατά ανάγκη και κατακερματισμό της διοίκησης, διακοπή της συνέχειας της διοίκησης και της αποτελεσματικότητάς της. Και θα έλεγα εδώ, κύριοι συνάδελφοι, να είμαστε αυστηροί εις την ανάπτυξη της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, αλλά, κυρίως, να απαιτούμε και έναν προγραμματικό επιχειρησιακό σχεδιασμό δράσης αυτής, έτσι ώστε, πράγματι, να υπάρχει και η δυνατότητα συντονισμού δράσης, αλλά και ελέγχου, ώστε να αποδίδει καθένας ακριβώς το αποτέλεσμα το οποίο επιδιώκει και συνεπώς, η κεντρική διοίκηση να έχει τη δυνατότητα ελέγχου απλώς της αποτελεσματικότητας των πόρων. Μεταφέρουμε, βεβαίως, αρμοδιότητες στην Τοπική Αυτοδιοίκηση και αυτό πρέπει να γίνει, παράλληλα όμως, να μεταφέρουμε πόρους από τον κρατικό προϋπολογισμό και συγχρόνως να ελέγχουμε την αποτελεσματικότητα των πόρων και όχι απλά να διαθέτουμε τους πόρους, επειδή πρέπει κατά το ποσοστό αυτό να διατεθούν στην Τοπική Αυτοδιοίκηση, ανεξάρτητα από το αποτέλεσμα. Και, δυστυχώς, έχουμε πολλοί την πικρία, να βλέπουμε πόρους, οι οποίοι, τελικά, δεν πηγαίνουν ούτε στη σωστή κατεύθυνση ούτε, βεβαίως, έχουν και το ορθό αποτέλεσμα.

Πάμε και σ' ένα άλλο σημείο, κύριε Πρόεδρε, στο οποίο έχω και εγώ προσωπική ευαισθησία, διότι εκπροσωπώ ένα νησί, τη Λευκάδα. Όμως, δεν είναι μόνο η Λευκάδα, έχουμε ένα σύμπλεγμα νησιών, όπως το Μεγανήσι, τον Καστό, τον Κάλαμο και άλλα δεκαεπτά μικρά νησιά. Όπως είπε ο κ. Καραμάρης, έχουμε μία ευρύτατη νησιωτική περιοχή, η οποία όμως για να αποδώσει, επειδή έχει ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, έχει ιδιαιτερότητες, θα πρέπει να σκύψουμε σ' αυτές τις ιδιαιτερότητες και να βρούμε την αρμόζουσα πολιτική.

Εγώ είμαι ενάντια, κύριε Πρόεδρε, σ' αυτήν την ενιαία πολιτική σ' όλη την επικράτεια. Ένας νόμος που θα πρέπει να εξισώνει τους πάντες και τα πάντα. Δεν είναι δυνατόν! Τα παπούτσια είναι διαφορετικό νούμερο. Πρέπει, τελικά, να υπάρχει ένας νόμος ενιαίος και να εξειδικεύεται εν συνεχεία εκτελεστικά, σε συγκεκριμένα μέτρα για συγκεκριμένες περιοχές και να λαμβάνει υπ' όψιν τις συγκεκριμένες ιδιαιτερότητες και τα χαρακτηριστικά των περιοχών.

Για παράδειγμα, η νησιωτική περιοχή της Λευκάδας έχει ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, που όμως ορισμένα απ' αυτά ταιριάζουν και με ορεινές περιοχές. Έχει τον ορεινό όγκο, πέρα από την παράλια περιοχή, αλλά και τη νησιωτική ζώνη. Συνεπώς,

λοιπόν, εκεί πρέπει να εφαρμόσουμε μία πολιτική, η οποία να προάγει την επικοινωνία αεροπορικά, ακτοπολικά, οδικά, έτσι ώστε να δίνουμε τις δυνατότητες ανάπτυξης και να μην είναι σε απομόνωση.

Παράλληλα, θα πρέπει τα έργα υποδομής να είναι τέτοια, που να είναι προσανατολισμένα στις ιδιαιτερότητες. Δεν είναι δυνατόν να θέλουμε ανάπτυξη, κύριοι συνάδελφοι, σ' ένα νησί και να μην προβλέπουμε μέσα στο επιχειρησιακό σχέδιο –γιατί πρέπει να υπάρχει ένα τέτοιο επιχειρησιακό σχέδιο– την έλλειψη βιολογικών καθαρισμών.

Τότε για ποιες καθαρές παραλίες μιλάμε; Δεν είναι δυνατόν αυτό το πράγμα. Προάγουμε μεν, αν θέλετε, την κατοικία, αλλά παράλληλα καταστρέφουμε τις παραλίες, καταστρέφουμε το ίδιο το έδαφος, μολύνουμε το έδαφος, δεν προστατεύουμε το περιβάλλον και, τελικά, φτάνουμε σ' ένα σημείο, όπου η ίδια η ανάπτυξη καταστρέφει και το περιβάλλον και επομένως και τις δυνατότητες ανάπτυξης της περιοχής.

Κύριε Πρόεδρε, θεωρώ, πράγματι, ότι πρέπει να ενσωματωθεί σ' άρθρο και να ενισχυθεί και να εξειδικευτεί, κύριοι συνάδελφοι, το περιεχόμενο στην επόμενη Βουλή, την Αναθεωρητική Βουλή και, κυρίως, να βγει συγκεκριμένος νόμος, όχι απλά γενικός αναπτυξιακός, αλλά αναπτυξιακός εξειδικευμένος για νησιωτικές περιοχές.

Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε, λέγοντας το εξής: Πρέπει επιτέλους να κάνουμε μία αναπτυξιακή πολιτική, η οποία όμως, να φτάνει μέχρι και το τελευταίο άκρο της Επικράτειας.

Σας ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Ο κ. Φούσας έχει το λόγο.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΦΟΥΣΑΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Συζητούμε σήμερα την τελευταία ενότητα από τις αναθεωρητές διατάξεις του Συντάγματος. Ειδικότερα, από το άρθρο 88, έως το 118. Μεταξύ αυτών, ασφαλώς, είναι και το άρθρο 108, για το οποίο είχα την τιμή να κάνω σχετική πρόταση, προκειμένου να αναθεωρηθεί και αυτό, το οποίο, ως αναθεωρητέο, δεν συμπεριλαμβάνεται, μεταξύ των προτάσεων των δύο κομμάτων, που έχουν και δικαίωμα και τη δυνατότητα να κάνουν τέτοιες προτάσεις.

Από το σύνολο των διατάξεων αυτής της ενότητας, θα έχω την τιμή να ασχοληθώ με τρία μόνο άρθρα. Κατ' αρχάς, θα αναφερθώ στο άρθρο 90 του Συντάγματος που αναφέρεται σε προαγωγές Δικαστικών Λειτουργών. Οφείλω να εξηγήσω, ότι προτείνεται αναθεώρηση και από τα δύο μεγάλα κόμματα δηλαδή, και από τη Νέα Δημοκρατία και από το ΠΑ.ΣΟ.Κ..

Ο μέχρι τώρα τρόπος επιλογής των ηγεσιών των Ανωτάτων Δικαστηρίων της χώρας μας φαίνεται ότι έχει δημιουργήσει προβλήματα, ή το λιγότερο, φαίνεται ότι έχει αντιδράσεις. Και, πράγματι, πρέπει να επιλέγονται οι ηγεσίες των ανωτάτων δικαστηρίων, με τρόπο που να μην δημιουργούν αντιδράσεις. Βεβαίως, το γεγονός, ότι εκλέγεται η ηγεσία των ανωτάτων δικαστηρίων από το Υπουργικό Συμβούλιο –οφείλω να το σημειώσω– έχει ένα, ιδιαίτερα, χαρακτηριστικό στοιχείο. Και το στοιχείο αυτό είναι ότι εκφράζεται η λαϊκή κυριαρχία, μέσω του Υπουργικού Συμβουλίου, το οποίο είναι μέρος βουλευτών ενός κόμματος που εκλέγονται από το λαό, και σχηματίζεται κυβέρνηση.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΖΕΚΗΣ: Πλειοψηφία.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΦΟΥΣΑΣ: Πλειοψηφία ακριβώς.

Παρά ταύτα, πράγματι, πρέπει να βρούμε μία άλλη λύση. Γι' αυτό το κόμμα μου, το κόμμα της Νέας Δημοκρατίας, προτείνει, με τη γνωστή πρότασή του, ότι οι μεν πρόεδροι των Ανωτάτων Δικαστηρίων να εκλέγονται, μεταξύ των υπηρετούντων εκάστοτε αντιπροέδρων, οι δε αντιπρόεδροι να εκλέγονται, μεταξύ των δέκα αρχαιοτέρων δικαστών.

Νομίζω ότι είναι μία μέση λύση. Τελικά, βεβαίως, πάλι την απόφαση θα την παίρνει το Υπουργικό Συμβούλιο, διότι, σας επαναλαμβάνω και το υπογραμμίζω αυτό, μέσω του Υπουργικού Συμβουλίου αποφασίζει ο ελληνικός λαός, ο οποίος εκλέγει το κόμμα, που γίνεται κυβέρνηση που έχει την πλειοψηφία. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος. Εκτός αν μας πείτε, όπως ακούω το ΠΑ.ΣΟ.Κ. να λέει και προτείνει ότι, πράγματι, πρέπει να εκλεγό-

νται οι ηγεσίες από ένα εκλεκτορικό Σώμα. Τότε όμως, δεν έχουμε το στοιχείο της λαϊκής κυριαρχίας. Τότε, δηλαδή, δεν αποφασίζει ο ελληνικός λαός, να συμμετέχουν υποστηρίζουν οι ίδιοι οι δικαστές, να συμμετέχουν οι εκπρόσωποι των δικηγορικών συλλόγων, όταν όμως οι αποφάσεις εκδίδονται εν ονόματι του ελληνικού λαού πώς θα εκπροσωπείται το λαϊκό στοιχείο;

Άρα, λοιπόν, νομίζω ότι ο ορθότερος τρόπος είναι αυτός, που προτείνει η Νέα Δημοκρατία. Σε κάθε περίπτωση εισηγούμαι και εγώ και τάσσομαι υπέρ του ότι πρέπει να αναθεωρηθεί η διάταξη του άρθρου 90, σχετικά, με τον τρόπο εκλογής των ηγεσιών των ανωτάτων δικαστηρίων στη χώρα μας.

Η δεύτερη διάταξη, στην οποία θα ήθελα να αναφερθώ, είναι το άρθρο 100 για το Συνταγματικό Δικαστήριο. Γνωρίζω τις αντιθέσεις των Ενώσεων των Δικαστών, γνωρίζω τις αντιθέσεις ορισμένων κομμάτων, μεταξύ των οποίων και του Κομμουνιστικού Κόμματος της Ελλάδας και του Συνασπισμού και του ΠΑ.ΣΟ.Κ., αλλά εγώ πρέπει να σας πω, ότι τάσσομαι ευθέως υπέρ της ίδρυσης του Συνταγματικού Δικαστηρίου.

Γίνεταί λόγω για το διάχυτο ή μη έλεγχο της συνταγματικότητας των νόμων και πώς θα γίνεται αυτό. Με τον τρόπο που προτείνει η Νέα Δημοκρατία, θα συνεχίσουμε να έχουμε τον διάχυτο έλεγχο της συνταγματικότητας των νόμων στη χώρα μας. Δηλαδή το πρόβλημα είναι –και αυτό με κάνει να τάσσομαι περισσότερο υπέρ της συγκρότησης του συνταγματικού δικαστηρίου– το γεγονός, ότι είναι δυνατόν μια υπόθεση να εκδικάζεται και να τελειώνει κάποτε μετά από δέκα και πλέον χρόνια και στο δέκατο χρόνο να έρχεται ο Άρειος Πάγος και να λέει ότι ο νόμος είναι αντισυνταγματικός και να ξαναγυρίζουμε πάλι από την αρχή. Ενώ τώρα, με το σύστημα αυτό, η συνταγματικότητα θα ελέγχεται, αν προβάλλεται τέτοιο θέμα από την αρχή, αλλά και δεν θα αποκλείεται το κάθε δικαστήριο, όταν χειρίζεται μια υπόθεση, να αντιμετωπίζει και το θέμα της συνταγματικότητας. Άρα υφίσταται ο διάχυτος τρόπος ελέγχου της συνταγματικότητας ενός νόμου.

Η τρίτη διάταξη είναι το άρθρο 101. Ασφαλώς συμφωνώ με τους αγορητές τους προερχομένους και εκλεγόμενους στις νησιωτικές περιοχές, ότι, πράγματι, πρέπει να έχουν μια ιδιαίτερη αντιμετώπιση...

ΞΕΝΟΦΩΝ ΒΕΡΓΙΝΗΣ: Και από τις ορεινές.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΦΟΥΣΑΣ: Επαναλαμβάνω, ότι, πράγματι, πρέπει να έχουν μια ιδιαίτερη αντιμετώπιση.

Πρέπει να πω, όμως, ότι έχουμε δυο προτάσεις εδώ. Έχουμε την πρόταση της Νέας Δημοκρατίας, που αναφέρεται στις νησιωτικές περιοχές, και έχουμε και την πρόταση του ΠΑ.ΣΟ.Κ., το οποίο προτείνει ότι πρέπει να επεκταθεί αυτό το ιδιαίτερο ενδιαφέρον και στις μεμονωμένες ορεινές περιοχές. Εγώ, λοιπόν, πρέπει να σας πω, ότι συμφωνώ ότι, πράγματι, και η πρόταση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. είναι θετική. Πρέπει να έχουμε ειδική αντιμετώπιση και στις ορεινές περιοχές. Δεν το λέω μόνο γιατί κατάγομαι από μια περιφέρεια που είναι ορεινή –και εκ του λόγου αυτού ασφαλώς το υποστηρίζω– αλλά διότι το πιστεύω γενικότερα.

Εδώ, όμως, πρέπει να σημειώσω, ότι είναι, πράγματι, τραγικό το γεγονός και οξύμωρο εμείς να υποστηρίζουμε μια πρόταση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. και το ΠΑ.ΣΟ.Κ. να απουσιάζει από την αίθουσα αυτή. Είναι μια χαρακτηριστική περίπτωση. Εγώ υποστηρίζω αυτήν την πρόταση, αλλά δεν είναι εδώ το ίδιο το ΠΑ.ΣΟ.Κ. για να την στηρίξει, διότι έκρινε ότι πρέπει να αποχωρήσει, για λόγους που εγώ δεν συμφωνώ και εκτιμώ –μιας και ήρθα σήμερα από τα Ιωάννινα, όπου εκεί γιορτάσαμε τα «Ελευθέρια» μας– ότι και ο ελληνικός λαός δεν συμφωνεί μ' αυτήν την αποχώρηση, τουλάχιστον η συντριπτική πλειοψηφία.

Τώρα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έρχομαι στη πρόταση, την οποία είχα την τιμή να κάνω μαζί με άλλους πενήντα τρεις Βουλευτές. Αναφέρομαι στο άρθρο 108. Το άρθρο αυτό αναφέρεται στον Απόδημο Ελληνισμό. Δηλαδή ορίζει το άρθρο 108, όπως ήταν πριν από την Αναθεώρηση του 2001, ότι το κράτος μεριμνά για την ζωή του Απόδημου Ελληνισμού κ.λπ.. Και περαιτέρω, μετά την Αναθεώρηση του 2001, προβλέπεται και το Συμβούλιο Απόδημου Ελληνισμού. Εμένα με απασχολεί αυτό. Δεν θεωρώ ότι είναι Απόδημος Ελληνισμός, εκείνοι οι οποίοι

βρίσκονται σήμερα στην Κωνσταντινούπολη, δεν είναι Απόδημος Ελληνισμός, εκείνοι οι οποίοι γεννήθηκαν και μεγάλωσαν στην Αλεξάνδρεια, δεν είναι Απόδημος Ελληνισμός, εκείνοι οι οποίοι γεννήθηκαν και μεγάλωσαν στη Βόρειο Ήπειρο, δεν είναι Απόδημος Ελληνισμός –κατά την άποψή μου- και ο τρίτος γενιάς Έλληνας, που βρίσκεται στην Αμερική και στο εξωτερικό.

Άρα, λοιπόν, πρέπει να βρούμε μια λέξη, μια φράση, η οποία να συμπεριλαμβάνει όλο τον Ελληνισμό εκτός του ελλαδικού χώρου. Ο διεθνής όρος, η λέξη που χρησιμοποιείται διεθνώς είναι η «διασπορά». Ο πληθυσμός εκτός μιας χώρας λέγεται πληθυσμός της διασποράς κάθε χώρας. Και ξέρετε, η λέξη «διασπορά», ο Ελληνισμός της διασποράς καθιερώθηκε και διεθνώς. Άρα αν το καθιερώσουμε και εμείς αυτό –δεν είναι μόνο ελληνική λέξη, είναι και αγγλική, έτσι λέγεται και είναι και λέξη και άλλων χωρών- θα προβάλλουμε και την ίδια μας τη χώρα.

Αυτή η πρότασή μου, η οποία υπογράφηκε από πενήντα τρεις Βουλευτές, εγκρίθηκε ομόφωνα από την Μόνιμη Επιτροπή Απόδημου Ελληνισμού –και χαίρομαι, διότι εδώ είναι ο Πρόεδρος της ο κ. Χαϊτίδης, που πιθανώς να τοποθετηθεί επ' αυτού και θα την υποστηρίξει- αλλά, βεβαίως, έτυχε της αποδοχής και της πλειοψηφίας της Επιτροπής Αναθεώρησης του Συντάγματος.

Επομένως τώρα ασφαλώς δεν θα ορίσουμε το περιεχόμενο αυτής της διάταξης. Θα βρούμε ποια λέξη θα χρησιμοποιήσουμε, τι είναι το καλύτερο, αν θα είναι «Ελληνισμός της διασποράς» ή αν θα είναι «Ελληνισμός εκτός του ελλαδικού χώρου» ή όπως αλλιώς. Σημασία έχει αυτή η διάταξη τώρα να συμπεριληφθεί μεταξύ των αναθεωρητέων διατάξεων και θα βρούμε το ακριβές περιεχόμενο.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Τώρα τελειώσατε όμως.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΦΟΥΣΑΣ: Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Ευχαριστώ πολύ τον κ. Φούσα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΦΟΥΣΑΣ: Είστε πολύ αυστηρός, κύριε Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Μακάρι να ήμουν, αλλά δεν είμαι.

Το λόγο έχει ο κ. Χαϊτίδης.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΧΑΪΤΙΔΗΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, συζητούμε σήμερα μια ενότητα άρθρων σημαντικότητας, τα οποία προτείνονται προς βελτίωση. Είναι άρθρα που ισχύοντος Συντάγματος και ύστερα από μακρά βάσανο, ύστερα από μακρά διαδικασία στην οποία μετείχαν όλα τα κόμματα της Βουλής, φτάσαμε να τα συζητούμε στην Ολομέλεια πλέον, έστω και αν κατόπιν «ωριμοτέρων» –εγώ βάζω τη λέξη σε εισαγωγικά- σκέψεων οι αγαπητοί συνάδελφοι του ΠΑ.ΣΟ.Κ. θεώρησαν ότι ήταν χρησιμότερο και ωφελιμότερο για τον τόπο να αποχωρήσουν. Όμως, εμείς θα αναπληρώσουμε αυτό το κενό, γιατί έχουμε την ευχέρεια και την ελευθερία να διατυπώσουμε και να υποστηρίξουμε ακόμη και απόψεις τις οποίες οι ίδιοι πρότειναν, αλλά οι ίδιοι δεν βρίσκονται σήμερα εδώ, για να τις υποστηρίξουν.

Από την πληθώρα των σπουδαίων άρθρων της ενότητας 88 έως 118 εγώ στο χρόνο που μου διαθέτει το Προεδρείο και ο Κανονισμός, θα αναφερθώ σε δύο. Το πρώτο είναι –και θεωρώ καθήκον μου να αναφερθώ πρώτα σ' αυτό, έστω και αν αριθμητικά έπεται- το άρθρο 108 για το οποίο η Μόνιμη Ειδική Επιτροπή Απόδημου Ελληνισμού ομόφωνα –γιατί εμείς σ' αυτήν την επιτροπή έτσι ενεργούμε συνήθως- προτείνει την αντικατάσταση της λέξεως «Απόδημος Ελληνισμός» με την προσφορότερη λέξη «Ελληνισμός της διασποράς» ή όπως αλλιώς θα αποφασίσει η Ολομέλεια, όταν θα έρθει προς συζήτηση στην Αναθεωρητική Βουλή το αντίστοιχο άρθρο.

Γιατί το σκεφτήκαμε, γιατί συμφωνήσαμε ομόφωνα, γιατί προτείνουμε αυτή τη διόρθωση; Διότι και γραμματικά και εννοιολογικά και ουσιαστικά υπάρχει ένα λάθος το οποίο δεν είναι μόνο γραμματικό, δεν είναι μόνο εννοιολογικό και μας εκθέτει. Ίσως μπορεί να επιφέρει και άλλες δυσάρεστες συνέπειες οι οποίες είναι εθνικές.

Θα εξηγήσω πολύ σύντομα. Απόδημος Ελληνισμός σύμφωνα με την ελληνική γραμματεία είναι ο ελληνισμός εκείνος, οι Έλληνες εκείνοι οι οποίοι σχετικά πρόσφατα, τα τελευταία είκοσι, τριάντα, πενήντα, εκατό, εκατόν πενήντα χρόνια έφυγαν από την μητροπολιτική Ελλάδα και πήγαν στα πέρατα του κόσμου. Αυτός ονομάζεται Απόδημος Ελληνισμός. Δεν μπορούμε να περιλάβουμε, λοιπόν, σ' αυτήν την ομάδα των Ελλήνων που μετανάστευσαν τους Έλληνες του Πόντου, του Έλληνες της Μαύρης Θάλασσας, τους Έλληνες των Βαλκανίων, τους Έλληνες της Βορείου Ηπείρου, τους Έλληνες της Κωνσταντινουπόλεως, τους Έλληνες της Αιγύπτου, τους Έλληνες της Μέσης Ανατολής.

Με τον όρο «Απόδημοι» δεν μπορούμε να περιλάβουμε και αυτούς οι οποίοι από χιλιάδων ετών είναι γηγενείς των περιοχών αυτών. Και μάλιστα για ορισμένους από αυτούς υπάρχουν ειδικές, διεθνώς κατοχυρωμένες και εγγυημένες συμφωνίες, που αναγνωρίζουν την ελληνική εθνική τους καταγωγή και τη μακρά τους παραμονή στις περιοχές αυτές, το γηγενές της υποστάσεως και της προελεύσεώς τους. Είναι γνωστό το Πρωτόκολλο της Κέρκυρας του 1913, το οποίο υφίσταται και αναφέρεται στα δικαιώματα, την προέλευση του Ελληνισμού της Βορείου Ηπείρου και το οποίο έχουν εγγυηθεί οι τότε Μεγάλες Δυνάμεις της εποχής και, βεβαίως, εξακολουθεί να ισχύει, αφού δεν καταργήθηκε.

Γι' αυτό, λοιπόν, εμείς προτείνουμε να αντικατασταθεί ο όρος «Απόδημος Ελληνισμός» μ' έναν άλλον όρο προσφορότερο, ο οποίος δεν θα αδικεί αυτούς οι οποίοι είναι γηγενείς των περιοχών όπου ευρίσκονται ακόμη, δεν θα δίνει το δικαίωμα σε κάποιους ενδεχομένως να επιδιώξουν την αφαίρεση δικαιωμάτων, που αφορούν το γηγενή πληθυσμό της αντίστοιχης περιοχής. Η Νέα Δημοκρατία φρόντισε μετά από καθυστέρηση τεσσάρων ετών των προηγούμενων κυβερνήσεων –αναφέρομαι στο Σύνταγμα του 2001- να ψηφίσει και το σχετικό εκτελεστικό νόμο που αφορά την εν γένει οργάνωση του Ελληνισμού της διασποράς. Και να μην ξεχνούμε –επαναλαμβάνω αυτό που είπα, επιτυχώς, ο κ. Φούσας- ότι η λέξη «διασπορά» είναι μία λέξη, η οποία διεθνώς έτσι χρησιμοποιείται. Η ελληνική λέξη «διασπορά» χρησιμοποιείται διεθνώς. Επομένως, είναι η πλέον πρόσφορη ίσως να χρησιμοποιηθεί εν προκειμένω, ώστε το άρθρο 108 να προσαρμοστεί υπό την έννοια που ανέλυσα.

Αναφέρομαι όμως και στο άρθρο 101. Αγαπητοί συνάδελφοι, κύριε Πρόεδρε, ναι, βεβαίως έχουμε υποχρέωση να ενδιαφερόμαστε για τις νησιωτικές περιοχές, οι οποίες όχι μόνον διακρίνονται δυστυχώς σήμερα για μία επικίνδυνη αραίωση του πληθυσμού, νησιωτικές περιοχές οι οποίες όχι μόνο διακρίνονται για μία παράλειψη της ελληνικής πολιτείας –θα έλεγα- διαχρονική να αξιοποιήσουμε και να αναδείξουμε τις μοναδικές ομορφίες και τον πλούτο που διαθέτουν, νησιωτικές περιοχές οι οποίες ειδικά στη περιοχή του Αιγαίου απειλούνται σήμερα, πολλές φορές με το επιχείρημα ότι υπάρχει ελάχιστος πληθυσμός, ο οποίος δημιουργεί ίσως για μερικούς το δικαίωμα ή και τη δυνατότητα να αμφισβητούν ακόμη και την ελληνική εθνική κυριαρχία επί των νήσων αυτών.

Αλλά να μην ξεχνούμε ότι υπάρχουν και οι δυσπρόσιτες ορεινές ακριτικές περιοχές κατά μήκος των βορείων συνόρων και κατά μήκος όλων των συνόρων της Ελλάδας που παρουσιάζουν το ίδιο φαινόμενο και ενδεχομένως να διατρέξουν τους ίδιους κινδύνους στο αμέσως προσεχές μέλλον και το ενδιαφέρον γι' αυτές τις περιοχές, κατά τη γνώμη μου, δεν πρέπει να είναι μόνον οικονομικό. Αυτές οι περιοχές έχουν ανάγκη από την παροχή μιας στοιχειώδους ιατροφαρμακευτικής περιθάλψεως, έχουν ανάγκη από την οργάνωση και λειτουργία –έστω και με μικρό αριθμό μαθητών- σχολείων όλων των βαθμίδων, έχουν ανάγκη από την εξασφάλιση επικοινωνιών, συγκοινωνιών, είτε οδικών είτε και αερομεταφορών με μικρά ελικοδρόμια, ακόμη και για περιπτώσεις όχι μόνο συνήθων μετακινήσεων αλλά, κυρίως, αερομεταφοράς ασθενών, έχουν ανάγκη από επικοινωνία τηλεοπτική, ραδιοφωνική με σύγχρονα μέσα, διότι θεωρούνται και νιώθουν οι ολίγοι κάτοικοί τους απομονωμένοι.

Για όλους αυτούς τους λόγους στο άρθρο 101 παρακαλώ να προστεθεί, όπως έχει ήδη προταθεί –και δεν διατάζω να το ανα-

φέρω- από το ΠΑ.ΣΟ.Κ και εγώ υποστηρίζω σ' αυτή την πρόταση, να περιληφθούν όχι μόνο τα νησιά, αλλά και οι ακριτικές ορεινές περιοχές της χερσαίας χώρας.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Κηρύσσεται περαιωμένη η συζήτηση επί της τρίτης ενότητας των αναθεωρητέων διατάξεων του Συντάγματος, δηλαδή των άρθρων 88 έως και 118, πλην του άρθρου 117.

Κύριοι συνάδελφοι, έχουν διανεμηθεί τα Πρακτικά των συνεδριάσεων της Τετάρτης 10 Ιανουαρίου 2007, της Πέμπτης 11 Ιανουαρίου 2007, της Παρασκευής 12 Ιανουαρίου 2007, της Δευτέρας 15 Ιανουαρίου 2007, της Τρίτης 16 Ιανουαρίου 2007, της Τετάρτης 17 Ιανουαρίου 2007, της Πέμπτης 18 Ιανουαρίου 2007 και της Παρασκευής 19 Ιανουαρίου 2007 και ερωτάται το Σώμα εάν τα επικυρώνει.

ΟΛΟΙ ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Συνεπώς τα Πρακτι-

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

κά των συνεδριάσεων της Τετάρτης 10 Ιανουαρίου 2007, της Πέμπτης 11 Ιανουαρίου 2007, της Παρασκευής 12 Ιανουαρίου 2007, της Δευτέρας 15 Ιανουαρίου 2007, της Τρίτης 16 Ιανουαρίου 2007, της Τετάρτης 17 Ιανουαρίου 2007, της Πέμπτης 18 Ιανουαρίου 2007 και της Παρασκευής 19 Ιανουαρίου 2007 επικυρώθηκαν.

Κύριοι συνάδελφοι, δέχεστε στο σημείο αυτό να λύσουμε τη συνεδρίαση;

ΟΛΟΙ ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

Με τη συναίνεση του Σώματος και ώρα 17.10' λύεται η συνεδρίαση για αύριο ημέρα Πέμπτη 22 Φεβρουαρίου 2007 και ώρα 10.30', με αντικείμενο εργασιών του Σώματος Αποφάσεις Βουλής: Λήψη απόφασης (πρώτη ψηφοφορία) επί των προτάσεων για αναθεώρηση διατάξεων του Συντάγματος, σύμφωνα με τα άρθρα 110 του Συντάγματος και 119 του Κανονισμού της Βουλής, σύμφωνα με την ειδική ημερήσια διάταξη που έχει διανεμηθεί.

ΟΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ

